இராவணன்

மாட்சியும் வீழ்ச்சியும்

அ. ச. ஞானசம்பந்தன்

இராவணன்

மாட்சியும் வீழ்ச்சியும்

ஆசிரியர் :

அ. ச. ஞானசம்பந்தன்

விலை ரூ. 2—0—0

கிடைக்குமிடம்:

அ. ச. ஞானசம்பந்தன்,
79, பசார் ரோடு,
இராயப்பேட்டை, சென்னை - 14.

முத்தமிழ் அச்சகம், காஞ்சி, (1000 பிரதிகள்)

உரிமையுரை

ஆக்குவான இந்நூல் ஆய்ந்திதன் பெயரா
'இராவணன் மாட்சியும் வீழ்ச்சியும்' என்றே
அமைத்தியான் எழுத, அறிவே வடிவாய்த்
'தந்தை மகனுக் காற்றும் நன்றி
முந்தி அவையில் இருக்கச் செய்தல்'
என்னும் உரையைப் பொன்னெனப் போற்றி,
இளமை முதலா வளமா உடலை
ஓம்பித் தமிழ்ப்பால் ஊட்டி, உள்ளம்
கள்ளம் இலாது கலைகள் தெளியும்
அறிவும், உணர்வும், ஆய்வியல் திறனும்
இளமையோ டுறவாய் இனிதுடன் வளரக்
கண்ணுங் கருத்தும் கனிவுடன் கொண்டு
போற்றிய எந்தையார் புகழ்க்குணக் குன்று
தமிழுடன் சைவம் தழைத்திடச் செய்வோர்
அமிழ்தம் வேண்டி அளிப்பினும் இவற்றிற்
கான தொண்டினை ஆற்றலே உயர்வென
அதனை விரும்பா தருந்தொண் டாற்றிடும்
விழுமியோர் **பெருஞ்சொல் விளக்கனார்**
அ. மு. சரவண முதலியார்க் குரிமையே.

சிறப்புரை

திரு. வி. கலியாண சுந்தரனார் அவர்கள்

எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படையாய் ஒரு சத்தி நிற்கிறது! அச்சத்தி வற்றாதது; எல்லையற்றது. அதன் முதல் எங்கேயோ, முடிவு எங்கேயோ! அதற்கு உலகம் வழங்கிய பெயர்கள் பலப்பல.

அப்பெருஞ்சத்தி, காலத் தேவைக்கு ஏற்றவாறு, தன் மாட்டு அமைந்துள்ள வற்றாக் கருவினின்றும் சிற்சில கூறுகளை வெளியிடுதல் மரபு. அக்கூறுகள் முதல் முதல் கவிஞர் உள்ளத்தில் கனவாய்க் கருக்கொள்ளும்; பின்னை விஞ்ஞானியர் உள்ளத்தில் நினைவாய் உருக்கொண்டு பொருளாகும். இன்று கவிஞர் நெஞ்சில் கற்பனையாய் உலவும் ஒன்று, பன்னூறு ஆண்டு கடந்து, மெய்ஞ்ஞானியர் நெஞ்சில் பொருண்மையாய்த் திரளுதல் இயற்கை. கவிஞர் கற்பனைக் கனவில் என்றோ பறந்த விமானங்கள், இன்று வானத்தில் பறத்தல் கண்கூடு. விஞ்ஞான உலகிற்குத் தாயகம் காவிய உலகம் என்பதை மறத்தலாகாது.

கம்பர் ஒரு பெருங்கலைஞர்; கனவும் நினைவும் பொதுளிய ஒரு தமிழ்ச் சுரங்கம்; பெரிய கற்பனைக் களஞ்சியம். இத் தகைய கம்பர் பெருமானைப் பௌராணிக ஆட்சி சிறைப்படுத்தியது! என்னே! என்னே!! சங்கம் கண்ட தமிழ் நாடே! உனக்கு ஐயோ! கம்பர் இந்நாளில் விடுதலை அடைந்தது கண்டு மகிழ் வெய்துகிறேன்! அவ்விடுதலை நல்கிய தோழர் சரவண. ஞானசம்பந்தருக்கு எனது வாழ்த்து உரியதாகுக.

தோழர் ஞானசம்பந்தர் தொன்மைத் தமிழ்க் குடியில் தோன்றியவர்; புலவர் வழி வந்த புலவர்; ஆசிரியர் வழி வந்த

ஆசிரியர்; விஞ்ஞானியர். அவர் தமது கல்வி கேள்வி ஆராய்ச்சி களால் பெற்ற காலக் கண்கொண்டு கம்பரை நோக்கினர். பழைய கம்பர் அகமுக மலர்ச்சியுடன் காட்சியளித்தனர். அக் காட்சியே ‘இராவணன் மாட்சியும் வீழ்ச்சியும்’ என்னும் இந்நூல்.

கம்பர் ஈன்ற தமிழ் இராமனும் இராவணனும் கற்பனை வீரர் என்பதை இந்நூல் விளக்குகிறது. இவ்விளக்கம் நூலின் திறத்தைப் புலப்படுத்தும். கற்பனை வீரம் நாளடைவில் தெய் வத்தன்மை எய்துதல் இயல்பு. இஃது இக்கால உளநூலால் வலுயுறுத்தப் பெறுவது, ‘இன்றைய கற்பனை, நாளைய பொருண்மை,’ என்பது கருதற்பாலது.

தோழர் ஞானசம்பந்தர் தமிழ் உலகுக்கு ஒரு நல் வழி காட்டி உள்ளனர் என்று கூறுவது மிகையாகாது. அவர் வாயிலாகக் கம்பரின் பல திறச் சுவைகள் வெளி வர ஏகம்பர் அருள் செய்வாராக!

கம்பர் வளரச் சேக்கிழார் முதலியோர் வாழத் தோழர் ஞானசம்பந்தருக்கு நீண்ட நாளும், நோயற்ற யாக்கையும், வேறு பல பேறுகளும் பெருக! பெருக!

———

முன்னுரை

பல்கலை வேந்தர் திரு தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார், M.A., B.L., M.O.L.

'பழமையை எதிர்ப்பதே புதுமை,' என்றகொள்கை சிலரை மருட்டுகின்றது. இராமனது சிறுமையையும் இராவணனது பெருமையையும் பரக்கப் பேசுகின்ற பேச்சுப புதுக்காலப் பேச்செனக் கருதிப் பலர் ஆரவாரம் செய்கின்றனர்; நூல்கள் எழுதுகின்றனர்; பாட்டுப் பாடுகின்றனர்; இவை அனைத்தும கம்பன காட்டிய இராவணனது பெருமையின அடித்தூசினையும விளக்க வில்லை எனலாம். ஆதலின, கமபன் பெற்ற அருமந்த பிள்ளையாம் இராவணனை, வரலாற்று வழியாலன்றிக் கவிநயத்தின் வழியே ஆராய்வது பழமையும் புதுமையும கலந்ததோர் இனிமையாம். பழம நழுவிப பாலில் விழுகிறது!

பாட்டின் திறனாய்ந்து தெளிதல் எல்லாம், ஒரு வகையால் ஒப்பிட்டுப் பார்த்துச் சுவைத்தலேயாம. முன் எல்லாம வடநூற்பாக்களோடு ஒப்பிட்டுச் சுவைத்து, இந்திய ஒருமை நுகர்ச்சியில் திளைத்தோம. இன்றோ, மேனாட்டு நூல்களோடு ஒப்பிட்டுச் சுவைத்து, உலக ஒருமை நுகர்ச்சியில் திளைத்தல் வேண்டும். இயற்கை அன்னை இந்த முதிர்ச்சி நிலையைக் காணவே, நம்மை இது வரையிலும் மேனாட்டுக் கலை வாழக்கையில் பழக்கி வந்தாள்.

'**அரிஸ்டாட்டில்**' என்ற யவனப் பேராசிரியர் கவி நயத்தினைச் சுவைக்கும் வழியை மேனாட்டில் தெளிவு படுத்தினார். அவர் நாட்டு நூல்களைச் சுவைப்பதற்கு, அவர் காட்டியது சிறந்ததொரு வழியே ஆம். பின வந் தார், அந்த வழி அன்றி வேறு வழி இல்லை என மயங்

கிறார். ஆனால், ஒரு முகம்போல, ஒருமுகம் இருப்பதில்லை. அழகு, தனிப்பெருஞ்சிறப்பே ஆம். பாட்டும் ஒன்று போல ஒன்று இருப்பதில்லை. அதனதன் அழகினை அறிய அதனதன் வழியே மனத்தினைத் திளைக்க விட்டு, அததுவே ஆகிச் சுவைத்து, உணர்ந்து, உண்மையை வெளியிட வேண்டும். அரிஸ்டாட்டில் கூறியதனைக் கொண்டு ஷேக்ஸ்பியர் பாடலை அளந்தறிய முடியாது; ஹெகல் கூறியதனைக் கொண்டும் அளந்தறிய முடியாது. ஷேக்ஸ்பியர் தரும் பாட்டு விருந்தினைச் சுவைத்தே அவர் அளவுகோலைக் கண்டறிந்து அளந்தறிய முற்படவேண்டும். இவ்வாறு பெருஞ்சுவைஞர் பிராட்லி என்பார் ஆராய்வது காண்க. அவ்வாறே, கம்பனைச் சுவைத்தே, கம்பன் கையாண்ட அளவுகோலைக்கண்டறிந்து, அவன் பாடலை அளந்து பார்க்க முயல வேண்டும்.

நண்பர் திரு. ஞானசம்பந்தனார் இந்த வழியில் நம்மை அழைத்துச் செல்கின்றார்; பழைய தமிழ் மரபறிந்த குடும்பத்திற்பிறந்து, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் எனப் பாராட்டிக் கொள்ளும் இடத்தில் கல்வி பயின்றார்; பச்சைத் தமிழன் கண்ட இந்நாளைய தமிழ்க் கல்லூரியில் ஆசிரியராய் அமர்ந்து, இலக்கிய ஆராய்ச்சியில் மாணவர்களை ஈடுபடுத்தும் தொண்டினைச் செய்யும் பெரும்பேறு பெற்றவர்; தாம் கூறி வந்த இலக்கணங்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாக இந்த இலக்கிய ஆராய்ச்சி நூலை எழுதி உள்ளார். இது காலத்திற்கு ஏற்ற நூல்; காலத்தால் செய்த உதவி சிறிதன்று; தகுதிக்கேற்ற பேருதவியே ஆம்.

மேனாட்டுக் கருத்துக்களில் நம்மை ஓடியாட விடுகிறார்; அந்தப் புதிய கருத்துக்களுக்கேற்ற சொற்களைப் படைக்கவும் செய்கிறார். 'பழஞ்சொற்களைப் புதுப்பொருளில் பயன்படுத்துவது இடர்ப்பாட்டினை விளையாதா?' என ஆசிரியரும் ஓதுவாரும் எண்ணிப் பார்த்து முடிவு

கூற வேண்டும். இராவணன் தீமையே வடிவானவன் என்ற கருத்தினை மறுக்கும் வழியாக மேனாட்டுக் கருத்தினை விளக்கும் திறம், பாராட்டற்கு உரியது.

பாவலன் படைத்த ஒருவனைப்பற்றி முடிவு கூற வேண்டுமானால், அவனைப்பற்றி அந்தப் பாட்டுலகில் பிறர் கூறும் கருத்துக்களையும், கதைப் போக்கினையுமே அடிப் படையாகக் கொண்டு கூற வேண்டும் என மேனாட்டு அறிஞர் ஆராய்ந்து வருகின்றனர். அந்த முறையைப் பின்பற்றும் நம் ஆசிரியர், பழைய தமிழ முறையையும் மறவாது, சொல் சொல்லாகச் சுவைத்துப் பேருரைகள் பல தருகின்றார்.

இராவணன் வீழ்ச்சியைக் 'கலைஞன் வீழ்ச்சி'யாகக் கூறுவது போற்றற்குரியது. யாழ்க்கொடி ஏந்தி, அகத் தியரோடும் இசையில் போட்டி போட்ட கலைஞனை அன்றோ இராவணனைக் கம்பனும் காண்கின்றான! ஆசிரி யர் ஞான சமபந்தனார், இந்தப் பகுதியில் காட்டும் நுட்பம், சுவைஞர்க்கு என்றும் பெருவிருந்தாம்.

அடி மனத்தினைப்பற்றி ஆராய்வார், 'தான்' என்ற எண்ணம், 'காமம்' ஆகிய இரண்டின் அளவிறந்த கொந்தளிப்பில், அனைத்துக் கேட்டினையும் அடக்கிவிடுவர். நண்பர் ஞானசம்பந்தனார், இராவணன் கூத்தினை இவ்விரண்டிலேயே அடக்கிவிடுகின்றார்.

நண்பர், மேலும் பல நூல்களைக் கம்பனைப்பற்றி எழுதுதல் வேண்டும். பிராட்லி முதலியோர் போன்ற பெருஞ்சுவைஞராகி, கம்பன் தன்னையுமறியாது கையாண்ட பாட்டளக்கும் கோலை விளக்கி வைத்தல் வேண்டும். கம்பன் அருள் செய்வானாக!

முகவுரை

தமிழ்க் கவிதைகளிலும் காப்பியங்களிலும் உள்ள சிறப்பை எவ்வாறு நுகர்தல் வேண்டும் என்பதைக் கூறும் கருவி நூல்கள், தமிழில் இல்லாமல் ஒழிந்தன. தொல்காப்பியர் செய்யுளியலில் சில பகுதிகள் தவிர, இலக்கியத் திறனாய்வு செய்கின்ற தனி நூல்களுள் எதுவும் தமிழில் இல்லை. இந்நிலையில் ஆங்கிலக் கருவி நூல்களைக்கொண்டே தமிழ்க் கவிதைகளை ஆராய்தல் நேரிட்டது. மொழி வளம் முதலிய வேறுபாடு காரணமாக, அவர்களுடைய கோட்பாடுகளைச் சிறிது மாற்றியும் கொள்ளலாயிற்று.

அவலவியலின் அடிப்படையை மிகநன்கு ஆராய்ந்து முடிவுகள் கூறிய பெரியார், ஹெகல் ஆவார். ஆனாலும், அவருடைய முடிவுகளுள் ளும் பல, காலத்தால் மாறுபடு வன ஆயின. தமிழ மொழியளவில் அவை முற்றிலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் தகைமைய அல்ல. எனவே, வேண்டுமிடங்களில் அவருடைய கொள்கைக்குச் சிறிது மாறுபாடான முடிவுகளும் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன.

கம்பராமாயணத்தைப் படிக்கத் தொடங்கிய முதல் முறையிலேயே, புதிய சில கருத்துக்கள் தோன்றத் தொடங்கின. வழி வழியாக வந்த பொருள்கோள் முறையை ஏற்றுக்கொள்ள மனம் மறுத்தது. கம்பன் கட்டிய கலைக்கோயில் ஆழமான பல பொருள்களை உள் ளடக்கி இருப்பதாக உணர முடிந்தது. இப்புதிய கருத் துடன் மீண்டும் நூலைக் கற்கும் முயற்சி எழுந்தது. பொதுவாக, 'இராமனே காப்பியத் தலைவன் என்றும்,

இராவணன் தீராப்பழி செய்த கொடும்பாவி என்றும் கொண்டிருந்த கருத்துக்கள் சரியா?' என்ற ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட நேர்ந்தது. மேற்கூறிய பொதுக் கருத்துக்கள் படியக் காரணம் உண்டு. இது வரையிலும், நூலை நூலாகப் படிக்கும் வழக்கம் இல்லை. நாமால் பூசிக்கத் தகுந்த ஒரு பாத்திரம் இராமன் என்றும், அவனுடைய சரிதையைக்கூறும் நூல் இராமாயணம் என்றும் கருதப் பட்ட காரணத்தால், ஆராய்ச்சிக் கண்ணுடன் நூலைப் பார்க்க யாரும் முன் வரவில்லை.

இத்தகைய அருங்காப்பியத்தைக் கலைஞன் ஆக்கிய தன் நோக்கமே, இதனை நாம் நன்கு சுவைக்க வேண்டும் என்பதேயாம். கலையைச் சுவைக்கும் பழக்கம் எக்காரணத்தாலோ நம்மை விட்டு நீங்கிவிட்டது. இராமனைக் காப்பியத் தலைவனாகக் கருதுவதில் இழுக்கு ஒன்றும் இல்லை. ஆனால், காப்பியத்தில் காணப்படும் இராமனை விட்டுவிட்டு, நாம்மனத்தில் கற்பனையில் கொண்டிருக்கும் ஓர் இராமனுடன் அக்கம்பனுடைய இராமனைப் பிணைப் பதனாலேயே இடர்ப்படுதல் நேரிட்டது. அம்முறையை விட்டு, 'கம்பராமாயணத்தில் காணப்படும் இராமன், சீதை, இராவணன் ஆகிய அனைவரும், கம்பனுடைய படைப்புக்கள்,' என்ற எண்ணத்துடன் நூலைக் கையில் எடுத்தால், பல இடர்ப்பாடுகள் நீங்கிவிடுவதை அறிய முடியும். 'உண்மையாக இராமன் என்ற ஓர் அரசன் வாழ்ந்தானா?' என்பது போன்ற வினாக்கட்கு விடையைக் கம்பராமாயணத்தில் தேடிப் பயன் இல்லை. கம்பராமாயணத்தில் காணப்படும் இராமன், கம்பன் ஆக்கிய இராமன் ஆவன்; அவ்வாறே இராவணனும். 'அவன், ஆரியனா தமிழனா?' என்பது போன்ற வினாக்களும் இடப் பொருத்தம் அற்றவையே.

இத்தகைய வினாக்களை விட்டுவிட்டு, இராமாயணத்தை ஒரு காப்பியமாகக் காண்பதே சரியான முறையாகும். மேல் நாடுகளில் தோன்றிய '**சுவர்க்க நீக்கம், உலிசிஸ்**' போன்ற காப்பியங்களுடன் ஒத்த இயல்புடையதாகும் கம்பராமாயணம். இராமனைப் படைத்த அந்தக் கம்பனே இராவணனையும் படைத்துள்ளான். யாரை உயர்ந்தவனாகக் கலைஞன் செய்கிறான் என்பதன்று நாம் காண வேண்டும் பொருள். அவ்வாராய்ச்சியில் ஈடுபட்டால் உண்மை காண்பதை இழப்பதோடு, கம்பன் எதைக் கருதவில்லையோ அதைத் தேடுபவர்களுமாகிவிடுவோம். ஒவ்வொருவரையும் அவரவருடைய சூழ்நிலையிலும், பிற சூழ்நிலையிலும் வைத்துக் காட்டுகிறான் கம்பன். சிற்சில இடங்களில் மிக உயர்ந்த பாத்திரங்களாகக் காட்சியளிப்பவர்கள், சிற்சில இடங்களில் மிகத் தாழ்ந்தவர்களாகக் காட்சியளிக்கிறார்கள். ஏன் அவ்வாறு கலைஞன் செய்கிறான்? மனிதனாய்ப் பிறந்த ஒவ்வொருவனும், நன்மை தீமை என்ற இரண்டு பண்பும் கலந்தவனே தவிர, முழுதும் நன்மையை உடையவனாகவோ, முழுதும் தீமையை உடையவனாகவோ இவ்வுலகில் இருத்தற்கில்லை. இவ்வுண்மையை அறிவுறுத்தவே, கலைஞன் எல்லாப் பாத்திரங்களையும் எல்லாச் சூழ்நிலையிலும் வைத்து நம்மைக் காணுமாறு செய்கிறான். பெரும்பாலும் மனிதன நல்லவன் ஆவதும், தீயவன் ஆவதும சூழ்நிலையைப் பொறுத்தே ஆம். இராவணனாகிய அவலத் தலைவனும், சூழ்நிலை காரணமாகவே அழிகிறான். அவனுடைய சூழ்நிலையில் யார் இருந்திருப்பினும் அவனுடைய கதிக்கே ஆளாகியிருப்பர்.

அத்தகைய நிலையிலேயே, இராவணனும் காட்சியளிக்கிறான். இராவணனைபபற்றி உயர்வாகக் கம்பனைக்காட்டிலும் அதிகமாக நாம் ஒன்றும்

கூறிவிட இயலாது. காரணம், இராவணன் கம்பனுடைய படைப்பு என்பதே. எனவே, அவனுடைய வீழ்ச்சியைப் பற்றியும் நாம் ஒன்றும் கவலை உறுவதற்கில்லை. இது தவிர, இராவணனை வீழச் செய்த முறையில், கம்பன் தன் இனத்திற்கே பழி சூழ்ந்துவிட்டான் என்று நாமாகக் கருதுவது பொருத்தமுடையதன்று.

முற்கூறியபடி, புதிய கருத்தால் தூண்டப்பெற்று, இராமாயணத்தைப் படித்ததில், இ ரா வ ண ன் புதிய தொரு காட்சியை நல்கினன. இராமனை எவ்வாறு கமபன் ஓர் இலக்கிய மனிதனுக்கி உளளானே, அவ்வாறே இராவணனையும் ஆக்கி உளளான என்ற உண்மை புலப பட்டது. சாதாரணமானவனுடைய வாழவு தாழவு என்ற இரண்டிற்கும யாரும் கவலை உறுவதில்லை. அப்படிப்பட்டவனுடைய வாழக்கையாகட்டும, வீழச்சியாகட்டும யாருக்கும் ஒரு படிப்பினையையும் நல்குவதில்லை. ஆனால், உயர்ந் தோன் ஒருவனுடைய வீழச்சியில் உலகம ஒரு படிப்பினையை மேற்கொள்கிறது. அல்லாமலும, அவ்வீழச்சியே ஓர் 'அவல'மாகவும் கருதபபடுகிறது. அது, 'வெற்றுச் சாவு' அனறு. 'அவலத்திற்கும' அழிவாகிய சாவுக்கும வேற்றுமையுண்டு. நாம் பொதுவாகக் கருதுகிறபடி, இராவணனை ஒரு கொடுமபாவியாகக் க ம ப ன கருதி இருப்பானுனல், அவனுடைய வீழசசிக்கு ஒரு காபபியம இயற்றி இருக்கமாட்டான; இராவணன வீ ழ ச சி க் கு இயற்கையும அழுததுடன, அதனைத் தடுக்க உற்பாதம முதலியவறறையும தோற்றுவித்தது எ.ன றும பாடியிருக்கமாட்டான. மேலும், இராவணன அழிவுக்கு, அவனைப படைத்த கலைஞன வருந்துவதுபோல வேறு யாரும் வருந்த இயலாது. இக்கருத்துக்கள எல்லாம், 'இராவணனைப் பற்றிக் கமபன் எக்கருத்தைக் கொண்டிருந்தான் ?

எக்கருத்தை நம்மைக் கொள்ளுமாறு செய்கிறான்?' என்பதை நன்கு வலியுறுத்துகின்றன.

ஒரு சிலர், கம்பன் இராவணனை உயர்த்திப் பேசுவதெல்லாம் இராமன் உயர்வை மிகுதிப்படுத்தவேயாகும் என்று நினைத்துக் கூறவும் செய்கின்றனர். இதனைவிடப் பெரிய தவற்றைச் செய்ய முடியாது. இதைவிடப் பெரும் பழியைக் கம்பன் தலைமேல் ஏற்றவும் முடியாது. இராமன் பண்பை உயர்த்தக் கம்பன் இராவணனை ஒரு கருவியாகக் கொண்டிருப்பானேயானால், அவன் ஒரு கலைஞனாகவே இருத்தல் இயலாது. இராமன், இராவணன் இவ்விரு பாத்திரங்கட்கும் அவன் பற்பல பண்புகளை ஏற்றியிருக்கிறான். இருவரும் குறைவும் நிறைவும் ஒருங்கே உடையவர். நிறைவுக்காக இருவரையும் போற்றுகின்றான் கம்பன். குறைவு காரணமாக இருவரும் அவதிப்படுகின்றனர். குறைவின் அளவிற்கு ஏற்ப, அவதியும் மிகுதிப்படுகிறது. ஒருவரோடு ஒருவரை இறுதியிலே தான் சந்திக்க வைக்கிறான். 'இராமனைப் புகழ்வதற்கு எனவே கம்பன் இராவணனை உண்டாக்கினான்,' என்பது பொருத்தமற்ற வாதமே. தனித்தனியே இருவர் பண்பையும் நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். இருவரும் சந்திக்க நேர்ந்த காலத்திலும், இவர்களுடைய பண்புகள் ஒளிவிட்டு மிளிர்தலைக் காணலாம். இராமனோடு பொருது மீண்ட இராவணன், "நாசம் வந்துற்ற காலை நல்லதோர் பகையைப் பெற்றேன்!" என்று கூறுவதால், அவன் வீரம் இராமன் வீரத்திற்குச் சிறிதும் சளைத்ததன்று என்பதை உணர முடிகிறது. கம்பன் கருத்தும் அதுவாதல் அறியக் கிடக்கிறது.

ஆகவே, ஓர் அவலத் தலைவன் (Tragic Hero) என்றால், அவனுக்கு என்ன என்ன பண்புகள் இருக்கவேண்டும் என்று கருதப்படுகின்றனவோ, அவை எல்லாவற்

றிற்கும் ஒரு கொள்கலமாக இராவணனை ஆக்கியுள்ளான் கம்பன்; அவலத் தலைவன வீழச்சிக்குக் காரணமாக இருக் கும் பண்புகள் சிலவற்றையும் இராவணன்பால் ஏற்றி யுள்ளான். இபபண்புகள காரணமாக இராவணன் வீழ்ச்சி நடைபெறுகிறது. அவ்வீழச்சியைப் படிப்படி யாகக் கூறுகிறுன் கலைஞன். இதனை ஒரு கோவைப் படுத்திக் காண்டலே ஓர் அழகு.

இந்நூல் முதலில் வெளிவந்த பொழுது '**அவலம்**' என்ற தலைபபுடன ஒரு கட்டுரையையும் பெறறு வெளி வந்தது; மாணவர்க்குப பாடமாக இபபொழுது வெளி வருகிறதாகலின, அபபகுதி நீக்கப்பட்டுளளது. இதனை உரை நடைப் பாடமாக அமைத்த பல்கலைக் கழகத் தாருக்கு ஆசிரியன நனறி உரியதாகும்.

தமமுடைய பல்வேறு அலுவல்கள இடையேயும இந்நூலைப படிந்து, ஒரு முனனுரை எழுதி உதவிய பல் கலை வேந்தர் **திரு. தெ. பொ. மீனுட்சிசுந்தரனுர், M. A., B. L., M. O. L.** அவர்கட்கும, அணிந்துரை உதவிய திருவாளர் **திரு. வி. க.** அவர்கட்கும நனறி உரியது.

இறுதியாக ஒரு சொல்: இந்நூலை எழுதியதன் நோக்கம கூறபபெறறது. அதை மீணடும நினைவூட்டும் கடமை உளது.

கமபராமாயணத்தை ஒரு கலையாகக் கொண்டு கலைக் கண்ணுடன படித்து எழுதப்பட்ட நூல் இது வாகும. தனிபபட்ட பாத்திரங்கள மீதுள்ள விருபபு வெறுபபுக்களைக்கொண்டு இந்நூலைப பார்த்தால், பெரி தும கருத்து வேறுபாடு தோனறவே செயயும. எனவே, விருபபு வெறுபபு நீககி இதனைப படிக்கவேண்டுமென்று அனபர்கள வேணடப் பெறுகிறுர்கள.

சென்னை, 1-5-'55.

ஆசிரியன்

பொருளடக்கம்

இராவணன் வீழ்ச்சி

இராவணன் மாட்சியும் வீழ்ச்சியும்

1. இலங்கையின் மாட்சி!

இராவணன் ஆட்சி செய்த நாடே அவன் பெருமைக்கும் சிறப்புக்கும் ஓர் எடுத்துக்காட்டாய் விளங்கியது. நாடு இத்தகைய சிறந்த நிலையிலிருந்தது என்று கூறினாலே அதனை ஆட்சி செய்த மன்னவன் நிலையும் விளங்கும் எனக் கருதிய கம்பநாடன், 'ஊர்தேடு படலம்' என்னுமொரு படலத்தை ஆக்குகிறான். அதன்கண் இலங்கையின் சிறப்பு ஒருவாறாக விவரிக்கப்படுகிறது. இன்று நாம் காணும் இலங்கையே மிக்க வளமுடையது. அன்று ஒரு சிறந்த மன்னனால் ஆட்சி செய்யப்பட்ட காலத்து அஃது இன்னும் சிறந்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

பன்னெடுங்காவதம் அகன்றும் விரிந்தும் உள்ளது அப்பழம்பெரு நாடு. நாட்டின் இடையே திகழ்வது நகரம். உயிரினங்கள் யாவும் வாழ்வதால் அந்நகர் உலகை வாழ்விக்கும் திருமாலே போன்றது என்று ஆசிரியன் உவமை கூறுகிறான். நகரில் அமைந்துள்ள வீடுகள் செல்வச் செருக்கை வெளிக்காட்டி நிற்கின்றன. உலகம் முழுவதையும் வென்று அடிப்படுத்து நிற்கும் வெற்றி வீரன் ஒருவனுடைய நகரம் செல்வத்தில் செழித்திருந்தது என்பதில் வியப்பொன்றுமில்லை அன்றோ? வீடுகள் பொன்னினால் கட்டப்பெற்று மணிகள் அழுத்தப்பெற்றுள்ளன. அவை வீசும் ஒளி மின்னலையும், கதிரவனையும் தோற்கச் செய்கின்றது. இவை உயர்வு நவிற்சியணியின் பாற்படினும், இவற்றுள் உண்மையில்லாமற் போகவில்லை. 'இத்தகைய அருநகரைச் சமைத்த தேவதச்சனைப்

புகழுதல் ஒல்லுமோ!' என்று கூறுமுகத்தான், ஆசிரியன, 'கலைஞனது படைப்பினை யாவரே முடியக் காண்பார்!' என்ற உயர்ந்த தத்துவத்தை விளக்குகிறுன். இத் தருணத்தில் இராவணனே ஒரு கலைஞன என்பதை அறிய வேண்டும். ஒரு நகரின் பெருமையைப் பொருட் செல்வர் வாழும இடத்தை மட்டும் கண்டுவிட்டுப் புகழு தல் சிறப்புடைமையாகாது. இலண்டன மாநகரப் பெரு மையைக் கிழக்கு இலண்டனைப பார்த்த பிறகு, யாரும விவரிக்க முன் வாரார். உலகத்தில் பல்லிடங்களிலும் உளள வறுமைக்குச் சிறிதும் இளைக்காத வறுமை தாண்டவமாடும இடம், கிழக்கு இலண்டனுகும. ஆகவே, உண்மையை உணர வேண்டுமாயின், இத்தகைய பகுதி களையே காணல் வேண்டும். இதே போலக் கமபநாடன இலங்கையில் மக்கள் வாழும பகுதிகளை வருணித்துவிட் டுக் குதிரைகளுமं யானைகளும் கட்டபபடும கொட்டிலைக் கூறுகிறுன். மிருகங்கள் கட்டப்படும இடங்கள் மிகச் சிறப புடையனவாய இருப்பதற்கில்லை. ஆகவே, அவற்றின சிறப்பைக் கூறின, மற்றவற்றைப் பற்றிக் கூற வேண்டா என்று நினைத்துப்போலும அதனைக் கூறுகிறுன்! 'மரகதம் முதலியன வறருல் செய்யபபெற்ற தேர்கள் நிறுத்தபபடும கொட்டிற்சாலைகள் சூரியனும் வெள்கும்படி ஒளி விடுகினறனவாதலால், இவற்றையுடைய இலங்கை யோடு ஒபபு நோக்கிறைல், சொர்க்க உலகமும நரகமென்றே மதிக்கப்படும்,' என்கிறுன்.

"இரவி வெள்கநின்று இமைக்கின்ற இயற்கைய என்றுல்
நரகம் ஒக்குமால் நன்னெடுந் துறக்கம்இந் நகர்க்கு."

(ஊர்தேடு படலம, 14)

இவ்வரிய நகரைச் சுற்றி மதில்கள் காணப் படுகினறன. தேவருலகையே சென்று முட்டுவனவாய் உள்ளன அவை. பொன்னுலே சமைக்கப்பட்ட அம்மதில்

கள், "ஊழி திரிநாளும் உலையா மதில்" (62) என்று கூறப்படுகின்றன. நாட்டுக் காவற்கு மதில் எவ்வளவு இன்றியமையாததென்பது கூற வேண்டுவதின்று.

"உயர்வு,அகலம், திண்மை, அருமைஇந் நான்கின்
அமைவுஅரண் என்றுரைக்கும் நூல்." (குறள், 743)

என்ற குறட்கருத்தைத் தன மனத்துட்கொண்ட ஆசிரியன், "கதிரவன இராவணன ஆணைக்கு அஞ்சி இலங்கை மீது செல்வதில்லை என்று பிறர் கூறுவது தவறு. இவ்வுயர்ந்த மதிலைத் தாண்டிச்செல்ல இயலாததாலன்றோ அவன் இலங்கைமேற செல்வதில்லை?" என்று இங்ஙனம் இயம்பி அனுமன் வியந்ததாகக் கூறுகிறான். மதிலின் சிறப்பைச்சிறந்த வீரனும, காற்றின மகனும், கருங்கடலைத் தாவிச் செல்ல வல்லவனுமாகிய அனுமனே புகழ்ந்ததால், இது பன்மடங்குயர்தல் காண்க

இப்பெருமதிலிடத்துக் காணபபடுகிறது வாயில். ஓயாது பகைவர்க்கஞ்சும் நாடோ, சிறு வாயிலையுடையதாயிருக்கும். இராவணனது வாயில், மேரு மலையை நிறுத்தி அதன நடுவே ஒரு வெளி செய்தது போலவும, தேவர்கள ஒரு சேர வந்து புகுதற்கமைந்த பெருவெளி போலவும், கடல் நீர் வந்து புகுதறகுச் செய்த பிலம் போலவும், அகன்றும உயர்ந்தும காணப்படுகிறது. அவ்வகன்ற வாயிலிடத்துக் காவல் புரிகின்றனர் வீரர். ஆயிரக்கணக்கான

"கள்ளவினை வெவ்வலி யரக்கர்இரு கையும்
முள்எயிறும் வாளும்உற மின்னமுறை நின்றார்.'

(சுந். இலங்கை மா. 8)

என்று கூறுமுகத்தான, அக்காவலினது சிறபபைக் கூறுகிறான் ஆசிரியன. துபபாக்கியைத் தோளமேலிட்டுத் தூங்கும் இற்றை நாளில், காவலர் அத்துப்பாக்கி இல்வழி வீரராகார். ஆனால், அவ்வரக்கர் ஆயுதமில்

வழியும, வலியும, இரு கையும, பல்லும் ஆயுதங்களா கப பயனபடுந் தனமையுடையார் என்று கூறுகிருன ஆசிரியன்.

இவவருமபெருமதிலே அடுத்து வளைந்து கிடப்பது அகழி. அதனுடைய ஆழத்தையும அகலத்தையும் அளவிட்டுக் கூறுதலேக்காட்டிலும, உலகினை வளைத் துள்ள ஏழு கடல்களுடம இராவணன ஆணைக்கஞசி, அவனை நேரே காண வனமையறறு, அவனது மதிலேச் சுற்றி உலாவி வருவனபோனறுள என்று கூறிவிடலாம.

இராகவன் பெருமையை நனகறிந்த அனுமனே, இலங்கையின் பாதுகாவலேக் கண்ட பிறகு, "சேவகனும் யாமும வெவ்வமர் தொடஙகிடின என ஆய் விளையும! மேலும கடலேக் கடபபது அரிதனறு. அங்ஙனம கடந்த பினனர் இககாவலேக் கடத்தல் அரிதாகவே முடியும. போரும மூண்டுவிட்டதாயின, நெருஙகு அமர் கிடைக்கும நெடுநாள," என்று நினைப்பானேயாகில், அந்நகரின காவல் மிகுதியைபபற்றிக் கூற வேண்டுவது என உளது?

இத்தகைய சிறபபு வாய்ந்த நகரில் வாழ்ந்தவர் எத் தகையர் எனபதைக காணல் வேண்டும. மக்களைப் பொறுத்தே ஒரு நாட்டின பெருமையும சிறுமையும் ஏற் படுகினறன எனபது தமிழருடைய கொளகையாகும. இது கருதிய ஔவையார், நாட்டை நோக்கிக் கூறுகை யில், "நிலனே, நீ நாடாக இருபபினும காடாக இருப்பி னும், பளளமாக இருபபினும மேடாக இருப்பினும, அவறறால பெருமை சிறுமை அடைவதில்லே. யாணடு நலலார் உளரோ, ஆணடே நீயும நல்லே," என்று கூறிப போந்தார். இலஙகை மாநகரம இவவளவு சிறபபுடைய தாயிருந்தும, அங்கு வாழும மாந்தர் செமமையறறவரா யிருபபின, அது சிறந்ததாகாது. முன்னர், நாட்டின்

வளத்தை நோக்கி, "நரகம் ஒக்குமால் நன்னெடுந் துறக்கம் இந்நகர்க்கு," என்று கூறிய ஆசிரியன, அவ்வுவமையையே மேலும் கூறிக்கொண்டு செல்கிருன. "செல்வம் மிகுந்த இலங்கை மாந்தர், நனகு வாழத் தெரிந்தவர்: இன்பத்தை அனுபவிக்கத் தெரிந்தவர்: சிந்தையில் நிறைவோடு வாழ்ந்தனர்," எனறெல்லாம ஆசிரியன குறிக்கிருன்.

நாட்டின் உண்மை வளர்ச்சியைக் குறிக்க வல்லார் பெண்டிரே. பெண்டிர் நல்லவராயிராத நாட்டிலும அவர்கள அடிமைகளாயுள்ள நாட்டிலும வீரம முதலியன விளையா. எனவே, இலஙகை மாநகரப பெணடிர் இருந்த நிலையைக் காண்போம. அவர்கள பேச்சை என்னென்று கூறுவது! குழலும, வீணையும, யாழுமெனறு இனையன குழைய மழலை மெனமொழி பேசும மடவார்களாம் அவர்கள். அவர்கட்கு ஏவல் செய்பவர் தேவ மாதர்! இத்தகைய நிலையைப பெறற அவரை என்னென்று புகழுவது! "தவஞ்செய்த தவமே அவர்கள," என்று கூறி, அத்துடனமைகிருன ஆசிரியன். அவர்கள் பொழுதைக் கழிக்கும் வழியே மிகச் சிறந்ததாயுளளது. முருகியறசுவையை[1] முற்றுமுணர்ந்த அவர்கள, இசையிலும் இனபத்திலுமே பொழுது போக்குகின்ருர்கள. பலர் பாடுகினறனர். பலர் அபபாடல்கட்கேற்ப ஆடுகினறனர். சிலர் அவவாட்டத்திறகேறப வாத்தியங்கள முழக்குகினறனர்; அன்றலர்ந்த கறபக மலரையே விருமபிச் சூடுகின்றனர். அவர்களோடு ஒருங்கிருந்து விளையாடுபவர் தேவ மாதர். அவர்களது தூபத்தினின்றெழுந்த புகை மேக மண்டலத்தை மூடுகிறது. கானகத்து மயில்களைப் போலவும, அனனஙகளைப போலவும் சென்று வான மகளிர் தெய்வத் தனமையுடைய நீரால்

---

1. Aesthetic Taste

மஞ்சனமாட்ட, அவர்கள் குளித்தெழுகின்றார்கள். புண்ணியஞ் செய்தமையான, தேவருலகத்து வாழ்வதாகக் கருதப்படுகிற தேவமாதர் மஞ்சனமாட்ட, அரக்கியர் ஆடுகின்றனர் என்றால், இது விந்தையன்றோ! மஞ்சன மாடி முடித்த மகளிர், உணவுண்டு, பின்னர் இசை இன்பம் துய்த்து, இறுதியில் கணவன்மாரோடு இன்பக் கேளிக்கையிற் பொழுது போக்குகின்றனர்; அவ்வின்பத்தின் நடுவே மது அருந்துகின்றனர். இதனை ஆசிரியன் "வரம்பின்றி வளர்ந்த காமம் வருத்திய பயிர்க்கு நீர்போல் அருநறவு அருந்துகின்றார்," என்று கூறுவது அறிந்து மகிழற்குரியது! மகளிரது வடிவழகைப் பலபடியாக வியந்த ஆசிரியன், "ஓவியம் அனைய மாதர்" என்று கூறி முடித்துவிடுகின்றான். கற்பனை ஒன்றுக்கே இயைவதாகிய ஓவியம், கலையின்பாற்படும். கலை, மனத்தின் எல்லையைக் கடந்து நிற்பது; 'ஓவியம் அனைய' என்று ஆசிரியன் கூறுமிடத்து, 'கற்பனையால் வரித்துக் கொள்ளப்பட்ட அழகெலாம் திரண்டுஉருவு கொண்டதை ஒத்தவர்' என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். எனவே, இவ்வளவு அழகுடைய மகளிர்—தவஞ்செய்த தவமே போன்று வாழும் மகளிர்—வாழக்கை முறை எது என்பதையும், பொழுதைக் கழிக்கும் முறை எது என்பதையும் ஒருவாறு கண்டோம். இத்தகைய வாழ்க்கை மகளிர் நடத்தினரென்றால், அது மன்னவன் சிறப்பாலேயே நடைபெற்றிருக்க முடியும். அச்சம் என்பது ஒரு சிறிதும் இல்லாது செல்வம் கொழிக்கும் நாட்டிலேயே இஃது இயலும். அம்மட்டோ? இவை இரண்டுமிருந்துங்கூடக் கலையறிவு இல்லை என்றால், அங்கு இசைக்கும் நடனத்திற்கும் இடமேது? எனவே, இலங்கை மகளிர் கலைச் செல்வம் பெற்றுத் திகழ்ந்தனரென்பது ஒருதலை. இங்ஙனம் அவர்கள் வாழ வழி செய்தவன் இராவணனே

அல்லவா? இலங்கை முழுதும் சுற்றித் திரிந்து, அவர்கள் வாழக்கையை அவர்கள் தனனைக் காணுத வகையில் கண்டவனுகிய அனுமனை, தன் கருத்தைத் தெரிவிக்கின்ருன். அவர்கள் தனனைக் காணுத வகை வடிவங்கொண்டு அவன சென்ருன் என்று கூறுகிருன் கமபன். அங்ஙனம் கூற வேண்டிய இனறியமையாமையும் உண்டு. இனறும, ஒரு நாட்டிலிருந்து மற்ருரு நாட்டினைக் காண அரசரோ, அல்லது அவர் அருள் பெற்றவரோ செல்வராயின, அவர் செல்லும் நாட்டில் எல்லாவற்றையும காண இயலாது. அந்நாட்டின் விரும்பத்தகாத பகுதிகளெல்லாம மறைக்கப்பட்டு, விருமபத் தகுந்தனவும காண்டற்குரியனவும ஆகியபகுதிகளே காட்டபபடும. இரஷ்யாத் தேசத்தைக் காணச் செல்கிறவர்கள் இந்நிலையை அடைகிருர்கள என்று நாம் புத்தகங்களிற் படிககிருேம். காண வருபவர் பகையரசன நாட்டினராகவோ, அல்லது ஐயத்திற்குரிய நண்பராகவோ இருப்பின, கேட்க வேண்டுவதில்லை. அரசியலை நன்குணர்ந்த கம்பநாடன, வேண்டுமெனறே இதனை இங்ஙனம் கூறுகிருன்; எத்துணையோ சந்தருப்பங்களிருந்தும் இலஙகையை வருணிக்க வேண்டும் பகுதியை அனுமனமாட்டு விட்டுவிடுகிருன. இதற்குக் காரணங்கள் பல உண்டு. முதலாவது, அனுமன இலஙகைக்கும் இராவணற்கும,—ஏன?—அரக்கரனைவர்க்குமே பகைவன்; மேலும், இராமனிடம பூண்ட அன்பின் பெருக்கால் இராவணன மாட்டுத் தீராப் பகைமை கொண்டவன்; அல்லாமலும், பிறன் மனைவியைக் கவர்ந்து செல்கின்ற செயலை முற்றும் வெறுப்பவன்; தன் தலைவனுகிய **சுக்கிரீவன்** படும் அல்லலைக் கண்டு அச்செயல் செய்கின்ற அனைவரையுமே அடியோடு வெறுக்கப் பழகிவிட்டவன்; அச்செயல் செயதாரிடத்துக் கொண்டுள்ள வெறுப்புக்

காரணமாக அவரிடத்துள்ள ஏனைய நற்குணங்களைக்கூட மறந்துவிடுகின்றன. எனவே, இத்தகையவனை கூற்றில் வைத்து இலங்கையையும இராவணனையும புகழ்தலே சாலச் சிறந்ததாகும். மேலும், அத்தகையவன் எதிர் பாராத சந்தருபபத்தில் இலஙகையினுள் நுழைந்து கண்ட காட்சிகளைக் கூறுதலே சிறப்புடையது. விருமபத் தக்கனவும தகாதனவுமான அனைத்தையும் அவன காண்டல் கூடும். ஆகவே, அவனுடைய வார்த்தை களே சிறந்தவை. மேற்கூறியவற்றை மனத்திலிருத்திக் கொண்டு கீழ வரும் இரண்டு பாடல்களைப் பார்ப்போம்; இவற்றிலிருந்து இராவணனது இலங்கையைப்பற்றிய ஒரு முழுக் காட்சியை நாம பெற முடியும:

"பளிக்கு மாளிகைத் தலந்தொறும் இடந்தொறும் பசுந்தேன்
துளிக்குங் கற்பகத் தண்ணறுஞ் சோலைகள் தோறும்
அளிக்குந் தேறலுண்டு ஆடுநர் பாடுநர் ஆகிக்
களிக்கின் றார்அலால் கவல்கின்றார் ஒருவரைக் காணேன்.

"நித்தநிய மத்தொழில ராய்நிறையு ஞானத்து
உத்தமர்உ றங்கினர்கள்; யோகியர்து யின்றார்;
மத்தமத வெங்களிறு உறங்கின;ம யங்கும்
பித்தரும்உ றங்கினர்;இ னிப்பிறர்இ தென்னும்?"

(ஊர் தேடு. 30, 165)

இத்தகைய நிலையில் சாதாரண மக்களும உத்தமர் களும் வாழ வேண்டுமாயின, அது கொடுங்கோல் மன்னன் நாட்டில் இயலுமோ? "ஆடுநர் பாடுநராகி வாழகினறார் களிக்கினறாரலால் கவல்கினறார் ஒருவரைக் காணேன,' என்ற வாக்கால், அம்மக்கள வாழவு படம பிடித்துக் காட்டப்படுகிறது. மககள் மனத்தில மகிழ்ச்சி பொங்கித் ததும்பிய பொழுதல்லவா இசை பிறக்கும்? வயிற்றில் வறுமையிலலாத பொழுதல்லவா இசை பிறக்கும? சீதையைக் கவர்வதன முன்னர் இராவணன செங்கோல

ஞகவே திகழ்ந்தான என்று எண்ண வேண்டியுளது. அவன் வாழ்க்கை முறையைப பின்னர்க் காண்போம். கவலையில்லாமல் தன மக்களை வாழ வைத்தவன இராவணன என்பதை அறிகிருேம. இமமட்டோ? கேவலம் பொருட்செல்வம ஒன்றிஞலேயே மகிழவடையும் பான்மையுடையார் மட்டுமே ஈண்டுக் குறிககப்பட்டார் என்று எண்ண வேண்டா; அருட்செல்வமுடையாரும அந்நாட்டில் வதிந்தனர் என்பதைத் தெரிவிக்கவே ஆசிரியன் இப்பாடலைக் கூறுகிருன. தினந்தோறும் அறமுறை வழுவாது காரியங்கள செய்வதோடு நிற்கவில்லையாம் அவர்கள். 'நிறையும் ஞானத்து உத்தமர்' என்று கூறினமையால், சிறந்த நல்ல ஞானத்தைத் தரக் கூடிய கல்வி கற்று, அக்கல்வியை ஏட்டளவில் நிறுத்தாமல் வாழ்க்கையிலும வாழ்ந்து காட்டினர் என்பது கூறப்படுகிறது. 'நிறையும் ஞானத்து' என்றமையின கல்வி மேமபாடும், 'உத்தமர்' என்றமையின ஒழுக்க மேம்பாடும கூறியவாருயிற்று. இஙஙனம உள்ள அவர்கள தங்கள நாட்டை விட்டு ஓடிவிடாமல் அஙகுத் தங்கித் தினபபடி காரியங்கள் செயதுகொண்டு வாழ்கிருர்கள என்பது 'நித்த நியமத்தொழிலராய' என்றதால குறிக்கபபடுகிறது. இத்தகைய மக்கள ஒரு கொடுங்கோலன நாட்டில் வாழ முடியுமா? வாழத்தான விருமபுவார்களா? ஒரு வேளை வாழ வேண்டிய இன்றியமையாமை ஏற்படினும, அவ்வாழக்கையை உதறித் தள்ள வழி தேடுவார்களேயன்றி, மகிழச்சியோடு அங்குத் தங்கியிருபபார்களா? அவர்கள் அங்ஙனம மனம ஒபபியிருந்தார்கள என்னும கருத்துக் குறிபபாக உணர்த்தபபடுகிறது. 'உத்தமர் உறங்கினர்; யோகியர் துயின்ருர்.' உறக்கமும் துயிலும மனவமைதியுடையார்க்கு ஒல்லுமே தவிர, மனத்தில் மாறுபாடு கொண்டு நாட்டை விட்டுச் செல்ல வேண்டும என்று

நினைப்பார்க்கு இயலாவாம். எனவே, இப்பாடலால் யோகியர் உத்தமர் ஆகிய அனைவரையும் ஆதரித்து வந்தனன் இராவணன் என்ற கருத்து அறிவுறுத்தப் படுகிறது.

இவ்வளவு விரிவாக இலங்கையையும், அதன் மக்களையும் அறிவதற்கு ஒரு காரணமுண்டு. இந்த அடிப்படையை நனகறிந்த பின்னரே, இராவணனைப் பற்றி நனகு அறிய முடியும்.

இவ்வரிய பெரிய இலங்கையைத் தலை நகராகக் கொண்டு ஆட்சி செயதவன் இராவணன் என்னும தோன்றல்; புலந்தியன் மரபில் வந்தவன; மூவுலகத்தையும் வென்று அடிபபடுத்துத் தனியாட்சி செய்தவன ; சிறந்த சிவபத்தன ; எல்லையில்லாத வரங்களையுடையவன் ; தன் பெருமைக்கு ஏறப பத்துத் தலைகளையும இருபது கைகளையும பெறறு வாழ்ந்தவன; மூன்றுகோடி வாணாளை யும், முயன்று பெற்ற அரிய தவத்தையும, 'எவராலும் வெல்லப்படமாட்டாய,' என்று இறைவனாலே கொடுக்கப் பட்ட வரத்தையும உடையவன் ; திக்கயங்களை வென்று அவ்வெற்றியின் அறிகுறியாக அவற்றின தந்தங்களை மார்பிலே தாங்கியவன.

இராவணன கேவலம் மிருக பலம் மட்டும பொருந் தியவனல்லன ; ஆனம வலிமையும நிரம்பப் பெற்றவன். அவன வன்மைகளையெல்லாம பலபடியாகச் சுவைத்துச் சுவைத்துப பாடுகிறுன் கமப நாடன.

"முக்கோடி வாழ்நாளும் முயன்றுஉடைய
பெருந்தவமும் முதல்வன் முன்னுள்,
'எக்கோடி யாராலும் வெலப்படாய்,'
எனக்கொடுத்த வரமும் ஏனைத்
திக்கோடு முலகனைத்தும் செருக்கடந்த
புயவலியும்" (இரா. வதை. 198)

உடையவனும் அவன். இப்பாடலிற்றான் எவ்வளவு சொல்லழகும், பொருளழகும பொதியப்பட்டிருக்கின்றன!

"நாளென ஒன்றுபோற் காட்டி உயிரீரும்
வாள்அஃ துணர்வார்ப் பெறின்." (குறள், 334)

என்று கூறினர் ஆசிரியர் வள்ளுவப் பெருந்தகையார். அத்தகைய வாழநாளில் மூன்று கோடியை உடையவன் இராவணன். அமமட்டோ? தவமுடையவன இராவணன். எத்துணைத் தவம்? பெருந்தவமாம! அபபெருந்தவந் தானும் எவ்வாறு கிடைத்தது? முயனறு பெற்ற பெருந் தவம். எனவே, தன் முயற்சியாலேயே பெற்ற அது மிகுதியுஞ் சிறப்புடையது. பிறர் செய்த தவப்பயனைச் சிலர் அனுபவித்தலுமுண்டு. அவ்வாறுயின, அதனை அனுபவிபபானுககுச் சிறபபொனறுமில்லை. மேலும், சிலர் தவபபயனை அனுபவிக்கலாம். அத்தவம் முடிந்த பிறகு அவதியில் விழுவது திண்ணம். ஆனல், இராவணன் தவம், அவன வாணுள முடியவிருந்து அவனுக்குதவிற்று. இக்கருத்துக்களெல்லாமடங்க, 'முயன்று உடைய பெருந்தவம்' எனறு குறிபபிடுகிறுன ஆசிரியன். வரம பெற்றிருப்பினும, அவவரத்தைத் தந்தாரினும் மேம்பட்டாரிடத்து அவ்வரம் பயனின்றுய் முடியும். அது கருதியே வரந்தந்தவன் 'முதல்வன' என்றுன். அவன்றுனும புதிதாய்த் தந்த வரமன்று. நனகு பயின்று பார்த்துப் பயனுடையது என்று காணுமாறு முன்னரே தந்தது என்று கூறுவான் போல 'முனனுள்' என்றுன். 'இராமன் கையால் மாண்ட அவனுக்கு வரந்தான் பொய்த்துவிட்டதோ!' எனறு ஐயுறுவாரைத் தெளிவிப்பதற்காகவே, 'கொல்லபபடுதல் பற்றி வரத்தில் ஒன்றுமில்லை; வெல்லப்படக்கூடாது என்பதே வரம,' என்றும கூறினன. இராவணன் பிறரிடஞ் சரணடைந்து வெல்லப் படவில்லை. தான எடுத்த காரியம் சரியோ, தவறோ,

அதற்காக உயிரை விட்டதால், கொள்கையில் வெற்றியே கொண்டாளுகலின், 'வெலபபடாய' எனக் கொடுத்த வரமும உண்மையாயிற்று. அவன் கொண்ட வெற்றிக ளெல்லாம வரத்தான விளைந்தவையல்ல; அவன் புய பலத்தால் விளைந்தவையே என்பான், 'உலகனைத்தும் செருக்கடந்த புயவலி' என்று கூறினுன்.

இவ்வளவு அருமைப்பாடுகளும் அமைந்த இராவ ணன் ஊழ் வலியால் ஒரு பெருந்தவறு செய்தான; பிறன மனை நயத்தலாகிய சிறு தொழில் செய்தான. அதன் பயனுக மானம் இழந்து, அரியணை இழந்து, உயிரும் இழந்தான; தனேடு சேர்ந்தாரனைவரையும் இறக்கு மாறு செய்தான; ஒரு பெரிய அவல நாடகம் நடக்குமாறு செய்துவிட்டான; பெருந்தவறு செய்த காரணத்தால் பெருந்தீங்கை அடைந்தான். இவ்வொரு தவறறிற்காக அவனை வீணன் எனறு தள்ளலாகாது. படிபபவர் மனத் தில் அவனபால் மட்டற்ற மதிப்பே தோனறுகிறது. நன்மைக்கும தீமைக்கும ஒரு பெருமபோராட்டம் நடந் தது. அவனபால் முழுதுமே தீமை இல்லை. முழுதும் நன்மையாயிருந்த இராவணன மனத்தில் சிறு தீமை புகுந்து அமமுழு நனமையையும தனக்கு அடிமைப் படுத்திவிட்டது. பண்பாடுகளால் நிரம்பிய அப்பெரு மனம சிறிது சிறிதாகப பிடி இழந்து, இறுதியில் பெருங் குழியில் விழுகிறது. இதுவே அவலத்தின சிகரம. இந் நிலையைச் சிறிது விரிவாகக் காண்பதே நூலின நோக்க மாகும.

2. 'தீயினை நயந்தான்'

இராவணனுக்கு உடன் தோன்றியவன கும்பகருணன்: 'உடன பிறந்தே கொல்லும வியாதி' போன்றவனல்லன்; செஞ்சோற்றுக் கடன் கழிப்பதற்காகத் தகாதது என்று

தன் மனம் கூறிய செயலைக்கூடச் செய்தவன். அவன் கோழையல்லன்; இராவணனோடு ஒத்த வன்மையுடைய வன். ஆகாயத்தையழிக்கும் மேன்மையும், கடலேயனைய கண்களும் உடையவன அவன். அவன் தம்பி வீடணனே அவனைக் குறித்துக் கூறுகையில் "மண்ணினை அளந்து நின்ற மாலென வளர்ந்து நின்ருன்," என்று கூறுவா ஞகில், அவன பெருமை நம்மால் அளவிடற்கு எளியதாமோ?

இவ்வரிய வீரன முதன்முதலில் மந்திரப் படலத்தில் காட்சியளிக்கிருன. 'கேவலம, குரங்கு ஒனறு ஊரைச் சுட்டுச் சூறையாடிவிட்டது!' என்று உளமறுகி நிற்கின ருன் இராவணன: சிறந்த வீரனுக்குத் தகாததாகிய 'தன னிரக்கம'[1] கொளளுகிருன் ; தனனுட்சி சிதைந்து போனன தாக நினைந்து வருந்துகிருன். இந்நிலையில் கும்பகருணன தமையனைக் காண்கிருன; "மூவரும் அருசத்தக்க போரினைச் செய்கினறவனும், வெளளியங்கிரியினை விடை யின் பாகனோடு அளளி விண்தொட எடுத்த ஆற்றலோ னும் ஆகிய நீயா இங்ஙனம வருந்துகின்ருய்?" என்று கேட்கிருன. இராவணனை நோக்கி அவன கூறும் வார்த்தைகளினுலேயே தமையனமாட்டுக கும்பகருணன் கொணடுள்ள மதிப்பும அன்பும் வெளிபபடுகினறன. அவன் கூறும் முதறகருத்தைதக காணக:

"நீயயன் முதற்குலம் இதற்குஒருவன் நின்ருய்.
ஆயிரம் மறைப்பொருள் உணர்ந்துஅறிவு அமைந்தாய்
தீயினை நயப்புறுதல் செய்தவினை செய்தாய்
ஏயின உறந்தகைய இத்துணைய வேயோ?"

(மந்திரப்படலம, 48)

இவ்வொரு பாடலிலேயே கும்பகருணனையும இராவண னையும முழு வடிவத்தோடு காணமுடிகிறது. இராவணனை

1 Self pity

எத்தகையவன் என்று கும்பகருணன் கருதுகிறான்? அறிவுடைய ஒருவன் பழிச்செயல் செய்ய முற்படுகையில் அதனால் விளையும் பயனையன்றோ முன்னர்க் கருதுவான்? பெரியோர்களைப் பற்றிச் சொல்லும் பொழுது 'பழி யெனில் உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர்,' என்றன்றோ புறநானூறு கூறுகிறது? மேலும், தம்மால் விரும்பப் படுகிற பொருளிடத்து உயிரனைய காதல் உடையவராயி னும், அப்பொருளைப்பெறுவதால் பழியேற்படுமெனில், சான்றோர் அப்பழிக்கஞ்சிப் பொருளை விடுவரே தவிர பழியோடு வரும் அப்பொருளை விரும்பமாட்டார். இக் கருத்தையே அகநானூற்றில் ஒரு பாடலில் காண் கிறோம். "கழியக் காதலராயினும் சான்றோர் பழியொடு வரூஉம் இன்பம் வெஃகார்." எனவே, கும்பகருணன் தன் அண்ணன் பெற்ற பழியை நினைத்தே வருந்து கிறான். அப்பழியும் அவனளவில் நிற்பதல்லவே! புலத் தியன் மரபிற்றோன்றியமையின் அக்குடி முழுதிற்கு மன்றோ பெரும்பழி சூழ்ந்துவிட்டன! சாதாரணக் குடியிற் பிறந்தவனே இத்தகைய தவற்றைச் செய்யின் உலகம் பழிக்கும். நான்முகன் முதலாக வருகின்ற உயர் குடியிற்பிறந்த ஒருவன் செய்யின், அக்குற்றம் மிகப் பெரியதாகவன்றோ மதிக்கப்பெறும்!

"குடிப்பிறந்தார் கண்விளங்கும் குற்றம் விசும்பின்
மதிக்கண் மறுப்போல் உயர்ந்து." (குறள், 657)

எனவே, இராவணன் செய்த இக்குற்றம் மிகப்பெரியது என்பதைக் கும்பகருணன் நன்கு எடுத்துக்காட்டுகிறான். அம்மட்டோ?

அடுத்தபடியாக, இராவணனது கல்வியறிவைப் புகழ்கிறான் கும்பகருணன். சாமவேதம் பாடும் இராவண னது கல்வி எத்தகையது? மிகப் பரந்தும் ஆழ்ந்தும்

உள்ளது; ஆயிரம் மறைப்பொருளைக் கண்டது. கேவலம், மறையை அப்படியே உருச்செய்து ஒப்பிப்பவன் அல்லன் இராவணன். மறையின பொருளையும் நன்கறிந்தவன் அவன்; ஏனையோர் போல மிகுதியும் கற்று, கற்றதை வெற்று ஏட்டுக்கல்வியாகக் கொண்டிருப்பவனல்லனே! எனவே, மறைப்பொருள ‘ அறிந்து ’ எனறு கவிஞன் கூறுமல், வேண்டுமெனறே பிறிதொரு சொல்லைப் பயன் படுத்துகிருன. அறிதல், தெரிதல், விளங்கிக் கொள்ளுதல், உணர்தல் எனற சொறகளை நாம இனறு ஒரே கருத்தில் பயனபடுத்தினும், அவை வெவவேருன பொருட்சிறப்புடையவை. ‘ அறிதல் ’ அறிவு மாத்திரையாய் நின்று அடஙகுவது. அறிவால் அறிந்த ஒன்றை வாழக்கையில், நடைமுறையில் கொணர வேண்டும எனற இனறியமையாமை இல்லை. ஆனல், ‘ உணர்தல் ’ அத்தகையதனறு. அறிவால் அறிந்து, மனத்தால் விருமபப்படும ஒனறு, சிந்தையில் சென்று தஙகும் பொழுதே ‘ உணர்தல் ’ தனமையில் அடஙகுகிறது. எனவே, ஒரு பொருளை அறிதலுககும உணர்தலுககும் கடலத்தனை வேறறுமை உண்டு. கவிஞனே இவ்வேற்றுமை நயந்தெளிந்து சொற்களைப பயன்படுத்தவேண்டும. இதனை நன்குணர்ந்த கம்பநாடன, இராவணன கற்றது, வெற்று ஏட்டுக் கல்வியனறு என்று கூறுகிருன; அவன கல்வி வாழ்க்கையோடு ஒனறியது என்று சொல்லுகிருன். மறை, பொருளோடு அறியபபட்டு, அது வாழ்க்கையில் இரண்டறக் கலக்கும பொழுது ‘உணர்தல்’ தன்மையைக் கிட்டுகிறது, இதனுலேயே “ஆயிரம் மறைப்பொருள **உணர்ந்து** அறிவு அமைந்தாய்” எனறு கும்பகருணன சொல்லுகிருன. கல்வியின பயன் இதுவே யாகுமாதலின், இஃதில்வழிக் கல்வி பயனறறதாய் முடியும். இங்ஙனம் வாழ்க்கையில் ஒன்று நிற்கும் கல்வி

மனிதனுக்கு நன்மை செய்வதன்றெனினும், தீமை செய்தே தீரும. வீணுன தருக்குக் கொளளவும, ஆராயாது வினே செய்யவும், தொட்டதிலெல்லாம ஐயங்கொள்ளவும் செய்யுமாகலின, அககல்வி வேண்டா என்று கூற வந்த **தாயுமான அடிகள்** 'கல்லாத பேர்களே நல்லவர்கள்' என்று கூறிப் போந்தார்; அங்ஙனம் கூறுவதன கருத்தையும் பினனடியில் 'கற்றும அறிவில்லாத என கன்மத்தை என சொல்கேன!' எனக கூறிவிடுகிருர்; எனவே, கல்வியின முடிந்த பயன வாழக்கைக்குப் பயன்படுவதா யும், வாழக்கையில் ஒன்றக் கூடுவதாயும இருக்க வேண்டும் எனபது ஒருதலே. இக்கருத்தை உளளடக்கியே 'உணர்ந்து அறிவு அமைந்தாய,' என்று கூறப்படுகிறது. அறிவு அமைதலுக்கு உணர்தல் இனறியமையாத தாகலின, அது முனனர்க் கூறபபட்டது. இச்சொல்லுக்கு இதுவே பொருள எனபது பின வரும சானருல் வலியுறுத்தப்படும:

பாண்டவர் சூதாட்டத்தைப் பாடி வருகிருர் நம் காலக் கவிஞராகிய **பாரதியார்**. எல்லாவற்றையும பணய மாக வைத்துத் தருமன இழந்துவிட்டான; இறுதியாக நாட்டையும வைத்திழந்துவிட்டான. இதனைப பாடுகிற கவிஞருக்கு, இச்செயல் தீராத வருத்ததனை உண்டாக்கு கிறது. உடனே இக்காரியத்தைச் செய்த தருமனேக் கவிஞர் தம் கறபனேக் கண்ணுல் பார்க்கிருர்; "ஆகா! தருமனு இக்காரியஞ் செய்தான! கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்த தருமனு இக்காரியஞசெயதான! தான வைத்துக் காகக வேணடிய அடைககலப பொருளாகிய நாட்டை, மக்கள் வாழுகிற நாட்டை, ஆடு மாடுகளேயும உயிரில்லாப பொருள்களேயும பணயம வைத்து ஆடுவது போல ஆடி விட்டானே! என செய்வது!" என்று இவ்விதம் நினேந்த வுடன் கற்பனேயூற்றுத் திறக்கிறது. கவிஞர் பாடுகிருர்:

“கோயிற் பூசைசெய்வோர்—சிலையைக்
கொண்டு விற்றல்போலும்
வாயிற் காத்துநிற்போன்—வீட்டை
வைத்து இழத்தல்போலும்
ஆயிரங்களான—நீதி
அவைஉணர்ந்ததருமன்
தேயம் வைத்திழந்தான்—சிச்சீ!
சிறியர் செய்கை செய்தான்!”

இவ்விடத்தில் ‘உணர்ந்த’ என்ற இச்சொல்லின் பொருள் நன்கு விளங்குதல் காண்க. நீதி, அறிதல் மாத்திரையாய் நிற்பதற்கு ஏற்பட்டதன்று; உணர்தற்கும், உணர்ந்து நடப்பதற்கும் அன்றோ ஏற்பட்டது? இதனை நன்குணர்ந்த கவிஞர், ‘நீதி உணர்ந்த தருமன் இங்ஙனம் செய்தான்!’ என்று வருந்துகிறார். இது நிற்க.

இராவணனது கல்வி எத்தகையது என்பதை ஒரே அடியில் கும்பகருணன் கூறிவிடுகிறான்: “ஆயிரமாயிரமான மறைகளையும், மறைகளின் பொருள்களையும் நன்கு உணர்ந்தான்; உணர்ந்த அளவோடு நில்லாமல், வாழ்க்கையில் அவற்றைப் பயன்படுத்தி அறிவு அமைதியான நிலையை அடைந்தான்; தெளிவை அடைந்தான்.”

அங்ஙனம் அல்லாக்கால் வள்ளுவப் பெருமான்,

“ஓதி யுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்தும் தானடங்காப்
பேதையிற் பேதையார் இல்.” (குறள், 834)

என்று கூறியாங்குப் பேதையாகவன்றோ அவன் ஆகிவிடுவான்? இவ்வோர் அடியாலேயே இராவணன் சிறப்பும், அச்சிறப்பை நன்குணர்ந்த அவன் அருமைத் தம்பியின் சிறப்பும் நன்கறியக் கிடக்கின்றன. இவ்வளவு அறிவு படைத்தவனாகலின், கும்பகருணன் அவனை நோக்கி மேற்கூறியவாறு கூறுகிறான். “உனக்கு ஏற்படும் பழியை நீ சட்டை செய்யவில்லையாயினும், குலத்திற்கு வரும் பழியைக்கூடவா மறந்துவிட்டாய்?” என்ற

முறையில் அவன் பேச்சு அமைந்திருத்தல் அறிக. மேலும், அவன் கூறுகிற ஒன்பது பாடல்களுள் ஏறத் தாழப் பாடல்தோறும் குலப்பெருமையும் புகழும் பேசப் படுகின்றன. இங்ஙனம் எடுத்துக் கூறுவதாலேயே இராவணன் இவை இரண்டையும் பெரிதும் மதிக்கின்ற வன் என்பது பெறப்படுகிறதன்றோ! "பாவியர் உறும் பழி இதிறபிறிதும் உண்டோ? பொன்னடி தொழத் தொழ மறுத்தல் புகழ்போலாம்!" என இங்ஙனம் கூறுவ தோடு அமையாமல், "என்று பிறன் மனைவியை விரும் பிச் சிறை வைத்தாயோ, அன்றே அரக்கர் புகழும் மாய்ந்தது!" என்றும் கூறுகிறான். இது சற்று நின்று ஆராய வேண்டும் இடம்:

"என்றுஒருவன் இல்லுறை தவத்தியை இரங்காய்
வன்தொழிலி னுய்மறை துறந்துசிறை வைத்தாய்
அன்றொழிவ தாயினது அரக்கர்புக ழைய!
புன்றொழிலி னுர்இசை பொறுத்தல்புல மைத்தோ?"

(மந்திரப். 51)

நேர் நின்று போர் செய்து பகைவனை வென்று அவன் மனைவி மக்களைச் சிறைப்படுத்தி வைத்தல் உண்டு. ஆனால், ஒருவன் மனைவியைத் தவறான எண்ணத்துடன் கொணர்ந்து சிறை வைத்தல் அறிவுடையவன் செய் கின்ற செயலன்று. எனவே, தவறு நடந்தவிடம் சிறை வைத்தலிலில்லை. சிறை வைக்கப்பட்ட பொருளிடத்துக் கொண்ட தவறான விருப்பமே என்பதை நமக்கு அறி வுறுத்துவான் வேண்டி முதற்பாட்டில் "வேறொரு குலத் தோன் தேவியை நயந்து சிறை வைத்தாய்" என்று கூறுகிறான்; இந்நயப்பே அழிவுக்குக் காரணம் என்றுங் கூறுகிறான்; விருப்பம் ஏற்பட்ட அப்பொழுதே அரக்கர் புகழ் அழிவதாயிற்று என்றுங் கூறுகிறான். ஏன் எனில்,

"எளிதென இல்லிறப்பான் எய்தும்எஞ் ஞான்றும்
விளியாது நிற்கும் பழி." (குறள், 145)

என்று ஆசிரியர் கூறிப் போந்தாரல்லரோ!

புகழ்மேற்கொண்ட காதலை நன்கு அறிந்த கும்பகருணன், மீண்டும் மீண்டும அதனையே சுட்டிக் காட்டுகிருன்; தருக்க முறைபபடியும, தவறு செய்தவன் புகழை அடைதல் இயலாத காரியம் என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிருன.

அண்ணன செய்த செயல் குலத்திற்கே இழி தகைமை தேடிற்றெனற வருத்தம் கும்பகருணனுக்கு எல்லையற்று இருந்தது. அவன மீண்டும் மீண்டும் அதனையே குறிக்கினருன; "சிட்டர் செயல் செய்திலை குலச்சிறுமை செய்தாய!" எனகிருன.

கும்பகருணன இங்ஙனம பழியை எடுத்துக் கூறினன்; பிறகு குலத்திற்கே தீங்கும பழியும விளையும எனறு எடுத்தும காட்டினன. ஒரு வேளை இராவணன் நிலைமை மாறிப புகழையும் சட்டை செயயாது இருந்து விடலாமல்லவா? மேலும், குடிக்கு வருகினற பழியைக் கூடச் சட்டை செயயாதிருந்துவிடலாம. காரணம, மனித மனம பன்னெடுங்காலம் ஒனறைப் பற்றி நிற்பதில்லை. எல்லையற்ற புகழைப் பெறறுவிட்டமையின இனிப் புகழுக்கு இடமில்லையாதலின, 'பழி வரினும வருக!' என்று நினைத்துவிடலாமல்லவா? எனவே, இறுதியாக வேறு ஒரு கருத்தைக் கொண்டு வருகிருன. இதுவும் இராவணனை நன்கு தெரிந்துகொண்டமையின அவன் செய்கிற இறுதி உபாயமாகும். எளளி நகையாடும முகமாக, ஒவ்வாத இரு பொருளகளைச் சேர்த்துச் சொல்கிருன். இராவணன, மானத்தோடு வாழ வேண்டுமென்று பெரிதும விழைகிறவன எனபதை அறிகிருேம. மானம் இழந்து உயிர் வாழவதை எந்த வீரனும விரும்பான. ஏன? சாதாரண மனிதனும அதனை மதியான். ஆகவே, 'மானம் இழந்து நீ வாழ விருமபுகிருயா?' என்ற முறை

யிற்கேட்கிருன. 'மானம் இப்பொழுது இழக்க என்ன நேர்ந்துவிட்டது?' என்ற கேள்வியைத் தமையன கேளாமலே அவன விடை தந்துவிடுகிருன. "பேசுவது மானம, இடை பேணுவது காமம,'' என்று அவன கூறுமுகத்தான இவை இரண்டும் ஒன்ருேடொன்று விரோதமானவை என்றும், ஒன்றுள்ள இடத்தில் மற்ருென்று இராதென்றும அறிவிக்கிருன. இன்றும் பழமொழியளவில் இது வழங்கக காணகிறேம். 'ஆசை வெட்கம அறியாது,' என்ற பழமொழிப பொருளே மேற் பாடலின பொருளாகும.

இங்கிலேயிலும, இராவணன தன மனம் மாறியதாகத் தெரியவில்லே. உடனே தனது போக்கை மாற்றிக் கொண்ட கும்பகருணன், 'போர் செயதலே தக்கது,' என்று முடிபு கூறிவிட்டான.

'மட்டவிழ் மலர்க்குழலி னுளேயினி மன்ன !
விட்டிடுது மேல்எளிய மாதும்;அவர் வெல்லப்
பட்டிடுது மேல்அதுவும் நன்று;பழி யன்ருல்.''

(மந்திரப. 53)

எனவே, தமையன மனம மாருதது கண்ட தம்பி கூடுமான வரை, பழி வாராமல் தடுக்க முயல்கிருன். இராவணனும இக்கருத்தை ஏற்றுக்கொள்கிருன. கும்பகருணனது முடிபை ஏற்றுக்கொளவதால் அவன முற் கூறிய நியாயங்களேனத்தையும இராவணன் ஏற்றுக் கொண்டான என்பது கருத்தன்று. பழியளவிற்கு இராவணன அஞ்சினுன என்ற கருத்தை யாரும மறுப்பதற்கில்லே. சீதையின் மாட்டு எவவளவு காமம் கொண்டிருந்தானே, புகழ்மாட்டும அவவளவு காதல் கொண்டிருந்தான அவன. இறுதியாகத் தனது எணணம நிறைவேருது என்று கண்ட பினனருங்கூட அவன போர் செய்து மாய்தலே தக்கதும் புகழும ஆகும

என்று நினைக்கிறான். எனவே, அவனது சீரிய பண்பில் ஐயப்படுவதற்கு ஒன்றும் இல்லை.

இனி இறுதியாகப் போர் மூண்டுவிடுகிறது. கும்பகருணனை எழுப்பிக்கொண்டு போர்க்கோலம் பூணுகிறார்கள். மீண்டும் கும்பகருணன் தன் அண்ணனிடம் முறையிடுகிறான். ஆனால், இப்பொழுது பேசுகிற கும்பகருணன் மந்திரப் படலத்திற்கண்ட கும்பகருணன் அல்லன். எதிர் பாராத முறையில் போர் மூண்டுவிட்டது. இப்பொழுது அதைத் தடுக்க அவன் முயல்கிறான்; தடுத்தாவது பழி வாராமற் காக்கவே முயல்கிறான்:

"சானகி துயர்இனம் தவிர்ந்த தில்லையோ!
வானமும் வையமும் வளர்ந்த வான்புகழ்
போனதோ!" (கும்ப. வதை. 79)

என்றே வருந்துகிறான்; மீண்டும் தமையனை நோக்குகிறான்; தமையன் செய்த ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தவறுகள் நினைவுக்கு வருகின்றன. இப்பொழுது இராவணன் செய்த பெருந்தவறு உலகம் தோன்றிய நாளிலிருந்து பெருவீரர்கள் செய்த தவறுதான். அத்தகைய தவற்றினால் எத்தனையோ சாம்ராச்சியங்கள் அழிந்தொழிந்தன. அப்பெருந்தவற்றை இராவணனும் செய்துவிட்டான்; ஆய்ந்தோய்ந்து பாராமலே செய்துவிட்டான்; இப்பொழுதுகூடக் கூடுமாயின் அதிலிருந்து விடுதலை பெறலாம்; ஆனால், வெளி வாராவிடின் குலமுழுதும் ஒருங்கழிந்துவிடுமே என்று அஞ்சுகிறான். அப்பெருந்தவறுதான் யாது? பகைவன் வலி எத்தகையது என்றறியாது போரை வலுவில் வரவழைத்துக்கொண்டமையே. போர் முறை தெரிந்த வீரனா இராவணன்? வலியறிதல் என்ற துறையையே அவன் கற்கவில்லையா?

"வினைவலியுந் தன்வலியும் மாற்றான் வலியும்
துணைவலியுந் தூக்கிச் செயல்." (குறள், 471)

என்ற கருத்தை அறவே மறந்துவிட்டான். வாலிபால்

தோற்றமையும், கார்த்தவீரியன்பால் தோற்றமையும் மறந்துவிட்டானு? அத்தகைய வாலியைக் கொன்ற அம்பு இராமனமாட்டு இன்னும் இருக்கினறதே! காற்றின உதவியால் கடலைக் கடந்த குரங்கு இனனும அவனபால் உளளதே! மாற்ருன வலியை இராவணன ஆணவத்தால் நனகு தெரிந்துகொள்ளவில்லை. கும்பகருணன் அதனை எடுத்துக் கூறுகிருன்.

"காலினிற் கருங்கடல் கடந்த காற்றது
போலவன் குரங்குள; சீதை போகிலள்;
வாலியை உரங்கிழித் தேக வல்லன
கோலுள; யாமுளேம்; குறையுண் டாகுமோ?"

(கும்ப. வதை. 87)

பகைவன் பலத்தை நன்கு அறியாத பெருங்குற்றம் இழைத்துவிட்டான இராவணன். அம்மட்டோ? துணை வலியும் ஆராய வேணடாவா? "கொடுத்தனை இந்திரற்குக் குலமும கொற்றமும்," என்றமையான், இனி அவர்கள் துணை இல்லை எனபதை எடுத்துக்காட்டினுன்.

அஃது ஒரு புறமிருக்க, தன்வலியையாவது ஆராயந்தானு இராவணன? வெற்றிமேல் வெற்றி பெற்ருர் செய்யும் தவற்றையே அனறோ இவனும் செய்துவிட்டான்! இதுவரைத் தோல்வி எனபதையே காணுமையின் தன் வாழ்நாளில் தோல்வி என்பதே இல்லை என்றனறோ ஒரு தவருன முடிபுக்கு வந்துவிட்டான்!

"உடைத்தம் வலியறியார் ஊக்கத்தின் ஊக்கி
இடைக்கண் முரிந்தார் பலர்.
"நுனிக்கொம்பர் ஏறினுர் அஃதிறந்து ஊக்கின்
உயிர்க்கிறுதி யாகி விடும்." (குறள், 473, 476)

போர் வீரனுக்கு வேண்டப்படுவதாகிய இவ்விரு பண்புகளையும் மறந்துவிட்டான். தக்க சமயத்தில் அவனுக்கு

இதனை எடுத்துக்காட்ட வேண்டாவா? இதுவே கும்ப கருணன் இப்பொழுது செய்கிற செயல்:

“ அண்ணு, உன வலிமைக்கும எல்லையுண்டு. அதன் மேற் செல்வாயேயாயின் உயிர்க்கிறுதி ஆகிவிடும்,” என்று சொல்வாளுய்,

“ கல்லலாம் உலகினை வரம்பு கட்டவும்
சொல்லலாம் பெருவலி இராமன் தோள்களை
வெல்லலாம் என்பதும் சீதை மேனியைப்
புல்லலாம் என்பதும் போலு மால்ஐய!” (கும்ப. வதை. 81)

என்றும்,

“ கெடுத்தனை நின்பெருங் கிளையும் நின்னையும்.”
(கும்ப. வதை. 83)

என்றும் எடுத்துக்கூறினுன். இவற்றுலெல்லாம் இராவணன அறிவு பெறவில்லை; தனபாலுள்ள நம்பிக் கையால் கும்பகருணனை இழித்துப பேசி மனம வருந்து மாறு கூறினன. இறுதியாகக் கும்பகருணன மீண்டும கூறலுற்றுன. இராவணன கொண்ட செருக்கிற்கும் அவன இபபொழுது செய்யும தவற்றிற்கும காரணம், அவன தனது பலத்தின மேலும, இந்திரன பகைஞனும் **இந்திரசித்தன்** வன்மையின்மாட்டும கொண்டுள்ள நமபிககை தானே! அதனையும தகர்க்கிறுன கும்பகருணன. இந்திர சித்தன்மேல் இராவணன கொண்டுள்ள நமபிக்கைதான் எவ்வளவு! ஆம. அவ்வளவிற்கும தகுதியானவன தான் மைந்தன். ஆனுலும், என்ன? பகைவரை நன்கு உணரவில்லை. இவனைக் கொல்வதற்காகவே இலக்குவன காத்துக்கொண்டிருக்கிறுனே! இராவணன அதனை அறிந்தானில்லை. எனவே, தமபி ஆணையிட்டுக் கூறு கிறுன்: “இந்திரன பகைஞனும் இராமன தம்பி கை மந்திர வலியினுல் மடிதல் வாய்மையால்.” ஒரு வேளை அவ்வாறு நேர்ந்தாலும் நேரலாம. இருப்பினும் என்ன? தன்மேல்

தான் கொண்டுள்ள நம்பிக்கையைத் தகர்க்க முடியாதே! எனவே, அதற்கும் விடையாக, 'என்னை வென்று உள ரெனில் இலங்கை காவல, நின்னை வென்று உயருதல் உண்மை,' என்றும் கூறிவிட்டான். என்ன! இவ்வளவு கூறியும் அவ்விராவணன் கேட்கவில்லையே! சம பலம் உடையவனும், அண்ணன் மாட்டுத் தீராத காதல் உடையவனும், சிறந்த போர் வீரனும் ஆகிய தம்பியே இங்ஙனம் கூறிய பிறகும் ஒருவன் கேட்கவில்லை. அதினும் கற்றறிவும் கேள்வியறிவும் உடையவனும், சிறந்த கலையறிவு படைத்தவனும் ஆகிய இராவணனே கேட்கவில்லை என்றால், இதனை என்னென்று கூறுவது! அவனது அறிவு வேலை செய்ய மறுத்துவிடுகிறதா, அல்லது, சீதைமாட்டுக் கொண்ட காதல் அவ்வளவு வன்மையுடையதா? இவ்வினாவிற்கு விடை தர நம்மால் இயலாது. இத்தகைய சந்தருப்பங்களிற்றான் விதியின் விளையாட்டு நடைபெறுவதாகப் பெரியோர் கூறுவர். கும்பகருணனும் அதனையே கூறுகிறான் :

" வென்றுஇவண் வருவன்என்று உரைக்கி லேன்;விதி
நின்றது பிடர்பிடித்து உந்த நின்றது." (கும்ப. வதை. 95)

விதியின் விளையாட்டே தவிர, இது வேறு அன்று. இறுதியாகக் கும்பகருணன் போருக்குப் புறப்பட்டுவிட்டான்; 'நிச்சயமாக அழியப் போகிறோம்,' என்பது தெரிந்தும், சுத்த வீரனைப்போலச் சாவை வரவேற்கத் துணிந்து புறப்பட்டுவிட்டான். செல்லும் பொழுது இறுதியாக அண்ணனிடம் ஒரு வார்த்தை கூறுகிறான் :

" இற்றைநாள் வரைமுதல் யான்முன் செய்தன
குற்றமும் உளவெனிற் பொறுத்தி கொற்றவ !
அற்றதால் முகத்தினில் விழித்தல் ; ஆரிய !
பெற்றனன் விடை." (கும்ப. வதை. 97)

இத்தகைய அரும்பண்பாடு படைத்த தம்பியை அகங்

கார வடிவினனாகிய இராவணன் என்ன கூறிக் கோபிக்கிறான்? அவனுடைய பெருமை எங்கே, இராவணன் சிறுமை எங்கே! அண்ணன் வாழவேண்டும் என்ற கருத்தோடு நல்லவற்றைச் சொல்ல, அதற்கு இலங்கையர் கோன் இறுக்கும் விடையைக் காண்க:

“மாறுடர் இருவரை வணங்கி மற்றும்அக்
கூறுடைக் குரங்கையும் கும்பிட்டு உய்தொழில்
ஊறுடை உம்பிக்கும் உனக்கு மேகடன்;
யானது முடிக்கிலேன்; எழுதி, போதியால்.” (கு. வ. 92

என்ன கொடுமை! இராவணனா பேசுகிறான்! வீடணனையும் கும்பகருணனையும் ஒன்றாக்கிவிட்டானே! துரோகம் என்பதைக் கனவிலும் கருதாத கும்பகருணனுக்கு இதுவா வெகுமதி! நன்று நன்று! மதியிழந்தான் இலங்கை மன்னன்; இது வரை நடந்த போரில் நேரிட்ட அழிவு காரணமாக அறிவு மாழ்கிவிட்டான். தன்னைத் தான் காத்து அறிவை ஒரு வழிப்படுத்தும் தன்மையை இழந்துவிட்டுத்தான் பேசியிருக்க வேண்டும். இன்றேல், “இறங்கிய கண் முகிழத்து இரவும் எல்லியும் உறங்குதி போய்!” என்று மனம் உளையுமாறு கூறுவானா? இலங்கை வேந்தன் அவசரத்தில் அமைதியை இழக்கும் பண்புடையன் என்று நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. தன் பிழைக்குத் தானே வருந்துகிறான. அல்லாவிடில், கும்பகருணன ‘பிழை பொறுக்க! சென்று வருகிறேன,’ என்று கூறிவிட்டுச் சென்றவுடன ஏன கண்ணீர் பெருக்க வேண்டும்?

“அவ்வழி இராவணன் அனைத்து நாட்டமும்
செவ்வழிக் குருதிநீ ரோடும் தேக்கினன்.” (கு. வதை. 99)

இன்னும் முற்றிலும் மனத்தைக் கல்லாக்கிக்கொள்ளவில்லை. காரியம் சாதிக்க வேண்டும் என்ற ஒரே முடிபால் சிறிது அவசரப்பட்டுச் சில சொற்கள் கூறிவிட்டானே

தவிரத் தம்பி என்ற அன்பு அவனை விட்டு இன்னும் நீங்கவில்லை.

தன் முன்னவன எதிரே நின்று இத்தனை அறவுரைகள் எடுத்துக்கூறிய போரை நிறுத்துமாறு வற்புறுத்திய கும்பகருணன், வீடணனைக் களத்தில் கண்டவுடன் மாறிவிடுகிறான். அண்ணன்மாட்டு அவன கொண்டுள்ள ஆராக்காதலை வெளியிடும் சந்தருப்பம் அப்பொழுதன்றோ வாய்க்கிறது? "வீடணா, உம்பரும் பிறரும போற்ற ஒருவன மூவுலகை ஆண்டு, தமபியர் இனறி மாண்டு கிடப்பதோ தமையன மண்மேல்?" என்று கூறுகையிற்றான் அத்தகைய அன்பு வெளிப்படுகிறது.

கும்பகருணன கைகளிரண்டும அறுபட்டுக் களத்தில் கிடக்கையிற்றான, தான எவ்வளவு தூரம இராவணனை அறிந்திருக்கிறான எனபதை வெளிபபடுத்துகிறான்; யாவரும தொலைதல் உறுதி எனபது புலபபட்டு விட்டது. வீடணனாவது மிஞ்ச வேண்டும எனற அவாகொண்டான; அவனைக் காபபாற்ற வேணடும என்று இராமனிடம கூறுமுகமாக மீண்டும அண்ணனை நினைககிறான். உண்மையாகவே இராமன போரில் வெறறி பெறத் துணையாய நினறவன வீடணன். இவன தனககு உட்பகையாய் இருக்கிறான எனபதை இராவணன நனகறிவான. வெற்றியை விரும்பும் அவன் இவனைப்போனற உட்பகையைச் சகித்துக்கொண்டிருத்தல் இயலாதனறோ! எனவே, இவனைக் காணிற் கொல்வான்.

"தம்பிஎன நினைந்துஇரங்கித் தவிரான்அத் தகவில்லான்
நம்பிஇவன் தனைக்காணில் கொல்லும்இறை நல்கானல்."
(கும்ப. வதை 358)

இங்குத்தான் முதன்முறையாக இராவணனைக் கும்பகருணன் 'தகவில்லான' எனறு கூறுகிறான். இதுவரை

எத்தனையோ அறவுரைகள் எடுத்துக் கூறியும் அவற்றைக் கேட்கும் மதி அவன்பாலில்லை; தன்னையும் தன் குலத்தையும அழித்துக்கொளள முடிவுசெய்துவிட்டான்; அருமந்த குமரனையும் பலியிடத் தீர்மானித்துவிட்டான்; ஒழிந்தார் எல்லார்க்கும் பிதிர்க்கடன் இயற்றவாவது ஒருவன் வேண்டாவா? எத்துணைத் தவறு செய்யினும் உடன் பிறந்தார் மாட்டு நீங்காத காதலுடையவன் கும்பகருணன். இராவணன, வீடணன எனற இருவரும் இருவேறு முறைகளில் தவறு செய்கின்றனர். ஆனலும், தவற்றை விட்டு அவர்களபால் அன்பு செலுத்தும் தன்மையுடையான குமபகருணன. ஆனல், இராவணன் அன்பு அவவளவு உயர்ந்ததன்று. அனபுடையானயினும் தன் காரியத்திற்கு அவர்கள் குறுக்கே நிற்கிருர்கள் எனக் கண்டால், அதனைப் பொறுக்கமாட்டான். இத்துணை அனபுடைய குமபகருணனையே மனம உளையுமாறு பேசிவிட்டானல்லவா? இன்னும் உயிரினும் இனிய மேகநாதனைக்கூட அவ்வாறே பேசுகிருனே! ஏன்? தன் கருத்துக்கு மாருக அறவுரை கூறினமைக்கே அவ்வளவு கடிந்துகொள்வாருகில், முழுப் பகைவன்பால் சென்று சேர்ந்துகொண்டு அண்ணனுக்குப் பகையாகச் சூழச்சியும் செய்கிற வீடணனைக் கண்டால் சுமமா விடுவானே! அங்ஙனம் அவனை விடாமற்கொல்லினும் இராவணனைப் பெருந்தவறு செய்தான எனறு கூறவியலாதே! அத்தகைய நிலை நேராதிருக்கவே கும்பகருணன் இராமனிடம் வரம் வேண்டுகிருன்.

எனவே, 'கும்பகருணன் கண்டும் பேசியும் பழகிய இராவணன எத்தகையவன்? அவன் குண நலங்கள் எத்தகையன?' எனபவற்றைக் கண்டோம். இனி அடுத்து அருமை மைந்தனுகிய **மேகநாதன்** பழகிய இராவணன எத்தகையவன் என்று காண்போம.

3. ‘குலஞ்செய்த பாவத்தாலே கொடும்பழி தேடிக்கொண்டான்’

‘வில்லாளரை எண்ணில் விரற்கு முன்னிற்கும் வீரன்,’ எனபதே கம்பநாடன் இந்திரசித்தனைக்குறிக்கும் சிறந்த முறை. இந்திரசித்தன சிறந்த வீரன்; ஆனால், தந்தைக்கு ஏற்ற மகன்; தந்தையை ஒத்த வீரம், வலிமை, திடம முதலியவற்றையுடையவன; மேலும், தந்தையின குணங்கள பலவற்றையும கொண்டவன. அவனது அகங்காரம் தந்தையின் அகங்காரத்துக்குச் சற்றுங் குறைந்ததன்று. தந்தை செய்த பெருந்தவற்றையே அவனும் செய்தான். அஃதாவது, பகைவரது வன்மையைக் குறைத்து நினைக்கும் தவறாகும. இத்தவற்றை அவன விரைவில் உணர்ந்தானாயினும், இதனைப் போக்கிக்கொள்ள வகையில்லாது போயிற்று.

மந்திரப் படலத்தில் அவனும் காட்சியளிக்கிறான். பகைவர்களைப பற்றி ஒருவருககும் ஆண்டு ஒன்றுந் தெரியாது. வீடணன் ஒருவனே தெரிந்தவன. அவன் தெரிந்துகொண்டிருக்கவேண்டிய இன்றியமையாமையும் இருந்தது. ஏனையோர் அனைவரும—சேனைத் தலைவர் முதல் மேகநாதன் ஈறாக—இராம இலக்குவர்களைக் குறைத்தே மதித்தனர்; அளவுக்கு விஞ்சியதும துன்பத்தை விளைக்க வல்லதுமான தனனம்பிக்கையால் இத்தவற்றைச் செயதனர். இதுவரை வெற்றியைத் தவிர வேறொன்றும் காணாதவர்களாதலின், தங்களைப் பற்றி மிகுதியாக நினைத்துக்கொண்டது இயற்கையே. அறிவு முதிர்ந்த அனுபவம் மிகுந்த சேனாதிபதிகளும் இன்றும இத்தவற்றைச் செய்கினறார்கள். நம் கண்முன் நடந்த இரண்டாம உலகப் போரில் இரஷயர்களின வன்மையைக் குறைத்துக் கணக்கிட்ட ஜெர்மானியர் பட்ட

பாட்டை நாம் அறிவோம். எனவே, பகைவனைக் குறைத்து மதித்தலினும் தவறு வேறு ஒன்றும் இல்லை. இந்திரசித்தன் கூறுகிறான்.

"யானை இலர்; தேர்புரவி யாதுமிலர்; ஏவும்
தானை இலர்; நின்றதவம் ஒன்றுமிலர்; தாம்ஓர்
கூனல்முது கின்சிறு குரங்குகொடு வெல்வார்
ஆனவரு மானுடர்;நம் மாண்மையினி தன்றே!"

(மந்திரப். 63.)

இதனைச் செவி மடுத்த தந்தை அவனது கருத்துத் தவறானது என்று இடித்துக் கூறினானா? அதுதான் இல்லை.

"பீலிபெய் சாகாடும் அச்சுஇறும் அப்பண்டம்
சால மிகுத்துப் பெயின்." (குறள், 475)

என்ற குறட்கருத்து அவ்வீரர்கட்குத் தோன்றாதது பெருவியப்பே!

தந்தைமாட்டும உடன்பிறந்தார் மாட்டும் எல்லையற்ற காதல் உடையனாயிருந்தான் மேகநாதன்; அக்காதல் மிகுதியால் சில சந்தருப்பங்களில் எல்லையற்றும் சென்றிருக்கிறான். அதிகாயன் என்ற அரிய தம்பி இலக்குவன் அம்பால் உயிர் நீத்தான் என்ற செய்தியைத் தந்தையே மைந்தனும் மேகநாதனுக்குக் கூறினான். அந்நிலையில் மேகநாதன் யாது கூறுகிறான்? வருந்தி நிற்கும தந்தையை மேலும் பழிக்கின்றான்.

"கொன்றார் அவரோ? கொலைசூழ்க எனநீ கொடுத்தாய்!"

என்று; இமமட்டோடு நிறுத்தினானா? சாம வேதம் பாடிய தந்தையை—'ஆயிர மறைபபொருள உணர்ந்து அறிவமைந்தான' என்று கும்பகருணனால் புகழப்பட்ட தந்தையை—'அறிவற்றவனே' என்றும் இழித்துரைக்கிறான். அக்ஷய குமரன் அழிந்தமையை இப்பொழுது மீட்டும் நினைத்துக்கொண்ட இந்திரசித்தன், அவனை

ஆராயாது போருக்கனுப்பின தந்தையை ஏசுகிறான்.

"அக்கப் பெயரோனை நிலத்தொடு அரைத்து ளானை
விக்கற் பொருதூதுவன் என்று விளம்பி விட்டாய்
புக்கத் தலையெய்த நினைந்திலை புந்தி யில்லாய் !
மக்கள் துணையற்றனை ! இற்றதுன் வாழ்க்கை மன்னோ!"

(நாக. படலம், 8)

இவ்வளவு தூரம் பேசிய மைந்தனைத் தந்தை ஒன்றும் தண்டித்தானில்லை. அதுவே இராவணன மாட்டுக் காணப்படுகிற பெருந்தனமை. மைந்தன் இழித்துரைத் தலில் அவன தன் கருத்தைச் செலுத்தவில்லை. அங் ஙனம் கூறக் காரணமாயிருந்த அவன சோதர அன்பை நினைந்து வாளா இருந்துவிட்டான போலும!

அடுத்தபடியாகத் தந்தையும் மைந்தனும் சந்திக் கின்ற நிலை, மேகநாதன நாக பாசத்தால் இலக்குவன் உள்ளிட்ட அனைவரையும் மயக்கி மீண்டு வந்த நிலையா கும். போரில் ஏற்பட்ட களைப்பால் மேகநாதன தனது அரண்மனை வந்து இளைப்பாறுகிறான். இதற்குள் கருட னது வரவால் நாக பாச மயக்கிலிருந்து வானர சேனை யும இலக்குவனும விடுபட்டனர். உயிர் பெற்றெழுந்த வானர சேனை செய்த ஆரவாரம் இராவணன் மனத்தைக் குழப்பிவிட்டது. அவன உடனே எழுந்து இந்திரசித் தன அரண்மனைக்கு வந்துவிட்டான. அருமை மைந் தன் தன தந்தையை அந்நேரத்தில் கண்டு, எழுந்து அடி வணங்கல் ஆற்றுனாய், இரு கையாலும் வணங்கிப் பிறகு போரைப் பற்றிய தனது கருத்தைத் தெரிவிக்கிறான். "இன்னும் யான அபபோர்க்கள மாயையினின்றும் நீங்க வில்லை. இந்திரன திருமால் முதலியவர்களோடு போர் செய்யும் பொழுதுங்கூட நொந்திலென ; இனையது ஒன் றும் நுவனறிலென் ; மனிசன ; நேர்னமை, மந்திரம் அனைய தோளாய்! வரம்புடைத்தன்று மனனோ,"

என்று அவன கூறினன். “இலக்குவன் தன்மை இத் தகையது. அவனே அழிந்துவிட்டான். இனி எஞ்சி இருக்கும இராமனேவென்று போரில் வெற்றி காணலாம் எனறு சொல்வதற்கில்லை. போரின் முடிவிலேயே அதனை அறிய முடியும்,” என்று கூறி முடித்தான்.

இந்நிலையில் இலக்குவன் முதலானவர் எழுந்த செய்தியையும், தான் இலக்குவன வில்லின நாணெலி யைக் காதாற்கேட்டமையும் இராவணன் கூறினன். இந்திரசித்தன் அதனை நமப மறுத்து, ‘இஃது உண்மை யோ? உண்மையாயின, தெய்வஞ் சிறிதனறோ?” என்று கூறினன்.

இவ்வளவில் போர்க்களஞ்சென்ற ஒற்றர்கள் மீண்டு வந்து நடந்தவறறைக் கூறினார்கள். அது கேட்ட இந்திரசித்தன் ஒனறுமே கூறவில்லை; வாய் பேச இய லாது நினறுவிட்டான. எதிரே நிற்கும இராவணனும இராவணனைப் பேசவில்லை. ஒரு சாதாரண மனிதன தன செயலொடுங்கிய நிலையில் எவவாறு பேசுவானே, அவ்வாறே பேசினன. இராவணன பேச்சைவிட மேக நாதன் அமைதியே சிறந்தது. தான் சிறிதும எதிர் பாராத முறையில் திடீரெனறு நிகழ்ந்த இச்செயலால் மேகநாதன் பேச்சற்றுவிட்டான. சிறந்த வீரனதலின், அது குறித்துப் புலம்பவில்லை. தான பெரிதெனமதித்த படைக்கலம் பழுதடைந்தமையான, பகைவர் மாட்டுக் கொண்டிருந்த மதிப்பே உயர்ந்தது. ஆனல், இராவணன கூறிய சொற்கள் அவனுக்கே மதிப்பைத் தருவனவா யில்லை.

தூதுவன மீண்டும வந்து கருடனது உதவியால் நாகபாசம் வன்மை இழந்தது என்ற உண்மையை இரு வரும் இருக்கும பொழுதுதான் கூறினன. ஆனல், இராவணன் யாது கூறுகிறன்? இன்னும் தன் பகைவர்

எத்தகையவர் என்பதை அவன் அறிந்துகொள்ள வில்லை; அதனை அறிந்துகொள்ள முயலவுமில்லை. மேக நாதன் எய்த நாகபாசத்தைப் நீக்கக் கலுழன் வந்தது இராம இலக்குவரது தவம் முதலிய வலியால் என்பதை உணரவில்லை. அறிவுடையவன் அங்ஙனமன்றோ நினைத் திருக்க வேண்டும்? கலுழன் தன்னையும், தன் மதிப்பை யும் சட்டை செய்யாது இலக்குவன் உதவிக்கு வர வேண்டுமேயானால், இலக்குவன் எத்தகையவனாக இருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கவில்லை. அதற்குப் பதிலாகக் கலுழனை இழித்துப் பேசுகிறான். வன்மையற்ற ஒருவன், எய்தவன் இருக்க அம்பை நோவது போல, இராவணன் கலுழனை இழித்துப் பேசுகிறான்; அங்ஙனம் பேசுகையிலும் வெறுப்போடு கலந்த நகைச்சுவை அமையப் பேசுகிறான்.

"ஏற்றருந் தடந்தோள் ஆற்றல் என்மகன் எய்த பாசம்
காற்றிடைக் கழித்துத் தீர்த்தான் கலுழனும் காண்மின் காண்மின்!
வார்த்தைஈ தாயின் நன்றால் இராவணன் வாழ்ந்த வாழ்க்கை
மூத்தது கொள்கை போலாம் என்னுடை முயற்சி எல்லாம்."
(நாக. பட. 296)

இப்பாடலில் இராவணன் வழக்கமாகப் பேசும் பெருமிதத் திற்குப் பதிலாக ஆழமான அவலச் சுவை இருப்பதைக் காணலாம். மேகநாதனைமாட்டு அவன் அளவற்ற நம்பிக்கை கொண்டிருந்தான். அவ்வரிய வீரனது சிறந்த படைக்கலம் பயனற்றுப் போயினமையாலும், மேக நாதனே பகைவர்களது வன்மையைப் பற்றிப் பேசிய பேச்சுக்களாலும் ஒரு சிறிது போரின் முடிவைப் பற்றி இராவணன் கொண்டிருந்த நம்பிக்கை தளர்ந்துவிட்டது. அத்தளர்ச்சி இன்னும் முற்றிலும் வெளிப்படவில்லை. அறிவுடைய ஒருவன் தன் உணர்ச்சிகளை அடக்கி ஆளு வது போல அவனும் தனது ஆழ்ந்த வருத்தத்தை

மறைத்துக் “கழித்துத் தீர்த்தான் கலுழனும் காண்மின் காண்மின்!” என்று கூறி ஓரளவு அவ்வருத்தத்தை நகையாக மாற்றிவிடுகிறான்; அடுத்து இந்நிலையிலிருந்து சிறிது தாழ்ந்துவிடுகிறான். “திருமாலை யான் துரத்திய பொழுதும, அவன,

“மண்டிலந் திரிந்த போதும் மறிகடல் மறைந்த போதும்
கண்டிலன் போலுஞ் சொற்ற கலுழன் அன்று என்னைக் கண்ணுல்!”
(நாக. பட. 297)

என்று இவ்வாறு கூறிக் கலுழனை எள்ளுமுகமாகத் தனது மனநிலையை வெளிப்படுத்துகிறான.

இனிப் பிரமாத்திரப் படலத்தில் தந்தையும் மைந்தனும் சந்திக்கின்றனர். போரில் தான் பட்ட பரிபவமெல்லாங் கூறி மேகநாதன், இலக்குவன் பிரமாத்திரம் தொடுக்க முயன்றமையும், இராமன் அதனைத் தடுத்தமையுங் கூறி, ‘என்னினிச் செயவது?’ என்றான. இராவணன் திகைத்தான். இந்நிலை இராவணற்கு எய்தல் எளிதன்று. அத்திகைப்பு அவனது அறிவையும மயக்கிவிட்டதை அறிகிறோம. மேல் எனன செய்ய வேண்டும் என்று அறியாது தவித்தான மன்னன். இதன் பிறகு பிரமாத்திரப் பிரயோகத்தால் இராமன் நீங்க அனைவரும் மாள்கின்றனர். மீண்டும தந்தையைக் கண்டு தனயன தன வெற்றியைப் புகனறான. இபபொழுது இராவணன் தனிப்பட்ட காட்சி நல்குகிறான; இத்துணை அருமபெருஞ் செயலைச் செய்த மைந்தனைத் தழுவினானில்லை; அவன செயற்கு மகிழ்ந்தானில்லை; இதறகு மாறாக வருத்தமே கொண்டான. அவன வருத்தமெல்லாம ஒரு வினு வடிவாக வெளிபபட்டது:

“இறந்தி லன்கொல்அவ் விராமனென்று
இராவணன் இசைத்தான்.”

இந்நிலையில் தந்தையைக களிபபூட்ட வேண்டித் தனயன

சந்தருப்பத்திற்கேற்ற விடையொன்று கூறினன். "அவன் எங்கோ மறைந்துவிட்டான். அன்றேல், தம்பியும் நண்பரும் பட்டு வீயப் பார்த்துக்கொண்டு வாளா இருந்திருப்பானே?" என்று கூறினன். இவ்விடையைச் சிறந்ததாக எடுத்துக்கொண்டு அமைதியடைந்தான் இராவணன் என்றால், அவன் மனநிலை அடைந்த தாழ்மையை யார் எடுத்துக் கூற முடியும்! எளிய அறிவுடைய ஒருவனும் இக்காரணம் பொருத்தமற்றது என்பதை அறிதல் கூடும். ஆனால், நோய் முற்றி நம்பிக்கையிழந்த பிறகு யார் என்ன கூறினாலும், 'இதில் உண்மையிருக்கலாம்; உயிரும் பிழைக்கலாம்,' என்று மகிழ்தல் உயிரியற்கை. அம்முறையிலேயே இராவணன் வெற்றியில் நம்பிக்கை இழந்து நிற்கும் இப்பொழுது இக்காரணத்தையும் நம்பும் நிலையை அடைந்துவிட்டான்.

இராவணன் இந்நிலையை அடைந்துவிட்டான் என்பதற்கு அவன அடுத்துச் சொல்லும் சொற்களும் எடுத்துக்காட்டாகும். தூதுவர் களத்தினின்று மீண்டு வந்து எல்லாரும பட்ட திறத்தையும் இராகவன் தன் தம்பியின் உடலத்தைத் தாங்கி அழும் திறத்தையும் எடுத்துக் கூறினர். இந்நிலையில் வீரமுடைய எவனும் செய்யத் துணியாத செயலை இராவணன் செய்கிறான். அவனுக்கே இது நடைபெறக் கூடியதா என்ற ஐயம் தோன்றுகிறது. "பொய்யார் தூதர் என்பதனால் பொங்கி எழுந்த உவகையனாய்" அவன் காட்சியளிக்கிறான். இது வரை செய்யப்பட்டது போர். இரு தரப்பினரும் பற்பல வழிகளைக் கையாண்டு வெற்றி பெற முயன்றனர். இராவணன் கருத்துப்படி பகைவர் சிந்தினர்; வெற்றி கிட்டியது. ஆனாலும், அவன் மனத்தில் அமைதி இல்லை. பழி வாங்குதல் எனற தாழ்ந்த குணம் தலை காட்டுகிறது. தன்னால் விரும்பப்படுகிற காதலி

வருத்தமடைய எவனும் சகியான். அங்ஙனம் அவள வருந்துவதைக் காணக்கூடச் சகியாத ஒருவன் அவளுக்கு வருத்தத்தைத் தானே உண்டாக்குகிறான் என்றால், இது நமபற்குரியதோ? அவ்வாறு ஒருவன் செய்வானாயின், அவனது காதல் சிறந்ததன்று. அது கீழ்த்தரமான காமவெறி எனறே கொள்ள வேண்டும. பிறன் மனையென்பது ஒரு புறமிருக்க, அவள்மேலாவது உண்மைக்காதல் கொண்டிருந்தனனா இராவணன்? அவன் செய்த செயல்கள், 'இல்லை' என்று முரசறைகின்றன. மிகத் தாழ்ந்த வெறியே கொண்டிருந்தான என்ற முடிவுக்கே வரவேண்டியிருக்கிறது. எவ்வளவு பகைவர்கள் ஆயினும், தன்னோடு ஒத்த வன்மையுடையார் அழிந்தாராக, ஒருவருமற்ற களத்தில் தமையன் தம்பியின் உடலைத் தழுவிக்கொணடு அழுகிறானாக, அக்காட்சியை ஒரு பெண்ணைச் சென்று காணுமாறு ஏவுகிறவன எவ்வளவு தாழ்ந்த மனப்பானமையுடையனாய் இருத்தல் வேண்டும்? அதிலும் காண வேண்டியவளின் கொழுநன் அழுகிறவனாகவும் மைத்துனன இறந்தவனாகவும் இருக்க, அதனைச் சென்று அவள் காண வேண்டுமென்று ஏவுவது மிக இழிந்த செயலே. அம்மட்டோ! அவளும் விரோதியாகவே இருபபின், வெறுபபால் விளைந்தது என்றேனும் கூறலாம். அவளை விருமபுகின்றதாகக் கூறிக்கொள்ளும் ஒருவன் இது செய்யத் துணியின், அவன் மனநிலை எவ்வளவு பழுதுபட்டிருக்கவேண்டும்? தன்னாலேயே இத்தனை வீரருமமாய்ந்தனர் என்ற எண்ணம் அவள மனத்தில் உதித்தால் எத்துணை வருத்தம் உறுவாள்? அஃதொருபுறமிருக்க, இந்நிலைவால் இறந்தவர்கள்மீது அன்பு மிகுமே தவிர, அவர்கள் அழிவுக்குக் காரணமானவனமீது அவளுக்கு மனமாறுதல் ஏற்படும் என்று நினைத்த இலங்கையர்கோன அறிவை

என்னென்பது! அவன் கலங்கிவிட்டான் என்பதற்கும், வெறுப்புக்கும பகைமைக்கும் மனத்தில் இடந்தந்துவிட்டான் என்பதற்கும் வேறு என்ன சான்று வேண்டும்?

இந்திரசித்தன் தன் தந்தைபாற் கொண்டுள்ள அன்பும், இராவணன் தன தனயன்பாற்கொண்டுள்ள அன்பும் மிகச் சிறந்தனவாகும. இருவரும ஒருவரை ஒருவர் காணு வழியே அவை வெளிப்படுந் தன்மையுடையன. உண்மை யன்பின் திறம் அஃதேயன்றோ?

நிகும்பலை யாகம் வீணானமையும், தான் விட்ட படைக் கலங்கள் அனைத்தும் பயனற்றுப போனமையும் கண்டு, இவற்றிற்கெல்லாம காரணன் தன் சிற்றப்பனே என மேகநாதன் நினைத்தான். உடனே அவனுக்குத் தன் தந்தையின் நினைவு எழுகிறது.

தந்தையை ஏமாற்றிவிட்டான் சிறிய தந்தை என அவன் உன்னுகிறான்; அச்செயலின் சிறுமையை எண்ணி வருந்துகிறான். எள்ளலோடு கூடிய நகை பிறக்கிறது. எதிரே காணப்படுகிறான் வீடணன். வீடணன் சென்றது அரசைக் கருதியே என்பதைத் தான் நன்கறிவானாகலின், மனம மறுகி அரக்கர் அனைவரும் மாய்ந்த பின்றை, "ஆருளர் அரக்கர் நிற்பர் அரசு வீற்றிருக்க ஐயா!" என்று கேட்கிறான். உடனே தன் தந்தையின் பெருமை நினைவுக்கு வருகிறது:

"முந்தைநாள் உலகந் தந்த மூத்தவா னோர்கட் கெல்லாம்
தந்தையார் தந்தை யாரைச் செருவிடைச் சாயத் தள்ளிக்
கந்தனுர் தந்தை யாரைக் கயிலையோடு ஒருகைக் கொண்ட
எந்தையார் அரசு செய்வது இப்பெரும் பலங்கொண் டேயோ?
"மனிசருக் கடிமை யாய்நீ இராவணன் செல்வ மாள்வாய்;
இனியுனக் கென்னே மானம்! எங்களோடு அடங்கிற் றன்றே?"

(நிகும். பட. 165, 166)

தன் தந்தை இறபபது தவறாது என்ற எண்ணம் முன்னமே இந்திரசித்தற்குத் தோன்றிவிட்டது. தந்தை

வேண்டுமானல் தன் தவற்றைத் திருத்திக்கொள்ள லாமே தவிர, அவனுக்கு விரோதமாகத் தான ஒன்றும் செய்தலாகாது எனனும் உறுதி பூண்டவனுகலின, மீண் டும் வீடணனை அவன் நோக்குகிருன்; நோக்குந்தோறும் தவறு செய்தவனுகிய தன் தந்தையின பெருமையையும் வீடணன் சிறுமையையும் ஒப்பு நோக்குகிருன. அறம் காரணமாகத் தவறு செய்த தமையனை விட்டுத் தம்பி பிரிந்ததைக்கூட மேகநாதன் பாராட்டவில்லை. ஆனல், தன் குலம் முழுவதற்கும தீங்கு செய்த பகைவர் யாரா யினுஞ் சரி; அவர்களோடு சேர்ந்துகொண்டு தன் குலத்தையே அழிக்க வழி தேடிய தகைமையை அவனல் பொறுக்கக்கூடவில்லை. அண்ணன தவற்றை வெறுத் தாஞயின, இனறுதானு அண்ணன் தவறு செய்ய முனைந்தான்? தேவரைச் சிறையிட்ட காலந்தொட்டே அண்ணனிற் பிரிந்திருக்கலாமே? ஒரு வேளை தற் பொழுதே பிரியினும், தனியே நின்றிருக்கலாமே? அற முடையார் பக்கம் வெற்றி தானே சென்று எய்துமாறு இருந்திருக்கலாமே? அவ்வாறெல்லாஞ் செய்யாது இராவணன் குலத்தின் தீராப் பகைவரோடு சேர்ந்து அவன் குலம் அழிவதற்கு வேண்டிய வழிகள் உபாயங் கள் அனைத்தையும் கூறி, அவன் குலம் வேர் அறுமாறு செய்தது எவ்வறத்தைக் கருதியோ?'' என்று கேட் கிருன் மேகநாதன. "எங்கள் குலத்தையெல்லாம்,

> "கொல்வித்துந் தோன்றி நின்ற கூற்றினுர் குலத்தை எல்லாம்
> வெல்வித்தும் வாழும் வாழ்வுன் பெருமையே விழுமி தன்றே?"
> (நிகும. பட. 167)

என்று கூறி, இன்னும் வீடணன் நிலை எத்தகைய தாயிற்று என வருந்துகிருன். தந்தை இறக்கும்பொழுது தானிருந்து பார்த்தற்கில்லை. ஆதலால், "என் செயத் துணிந்தாய் சிறிய தந்தையே!'' என வினவுகிருன்.

"எழுதியேர் அணிந்த திண்தோள் இராவணன் இராம னம்பால்
புழுதியே பாய லாகப் புரண்டநாள் புரண்டு மேல்வீழ்ந்து
அழுதியோ நீயுங் கூட ஆர்த்தியோ இவனை வாழ்த்தித்
தொழுதியோ யாதோ செய்யத் துணிந்தனை விசயத் தோளாய்!"

(நிகும். பட. *168*)

'விசயத்தோளாய்' என்ற சொல்லிலேதான் எத்துணை உள்ளக்குறிப்பை வைத்துப் பேசுகிறான்! இறுதியாகத் தான் மடியினும் தந்தைக்குக் கேடு வாராமற் காக்கச் சிற்றப்பனையே ஒழித்துவிடலாமா என நினைக்கிறான். ஆனாலும், அவன் குலம் பழியை வெறுப்பதாகலின், அச் செயல் செய்ய இலேசில் மனந்துணியவில்லை.

"வானிடைப் புகுதி யன்றே யான்பழி மறுக்கில்?" (ஷை *169*)
என்று கூறி முடித்திட்டான்.

இத்துணைத் தூரம் உண்மையறிந்த இந்திரசித்தன், மேற்கூறிய செயல் நடந்த சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் தந்தையிடஞ்சென்று போரை நிறுத்த வேண்டுகிறான். அங்கும் அவன் தந்தைபாற்கொண்ட அன்பும் மதிப்புமே வெளியாகின்றன. அம்பிட்டுத் துன்னங்கொண்ட புண்ணுடைய நெஞ்சோடும உடலோடும் தந்தை முன் காட்சியளிக்கிறான் வீரன். தந்தை மனம் நீராய் உருகுகிறது. "ஐயனே, நீ வேள்வியை முடிக்கவில்லை என்பதை உண்னைக் காணும் போதே அறிகிறேன்;

" அழிவில் யாக்கை
நடுங்கினை போலச் சாலத் தளர்ந்தனை; கலுழன் நண்ணப்
படங்குறை அரவம் ஒத்தாய்; உற்றது பகர்தி."

(இந். வதை. *2*)

என்று உசாவினான்.

"தந்தையே, உன் தம்பியாகிய வீடணன் சூழ்ச்சியால், இளையோன் வேள்வியை அழித்துத் தாழ்விலாப் படைகள் மூன்றையும் பயனற்றவையாக்கிவிட்டான்.

யான் விட்ட மூன்று படைகளும் இலக்குவனை வலஞ் செய்து போவனவானால், அவனை யாரென்று மதிப்பது?

"குலஞ்செய்த பாவத்தாலே கொடும்பழி தேடிக் கொண்டோய்!" என்று கூறினான். மேலும், "உலகம் அழியுமென்று அஞ்சிப் பிரமாத்திரத்தை அவர்கள் பயன்படுத்தவில்லை யாதலால், உயிர் பிழைத்து நின்பால் வந்தேன்," என்றான்; உடனே தந்தை என்ன நினைப்பானோ என வருந்தினான்; எனவே, தான் வந்த கருத்து முழுதையும் விரைவாகக் கூறிவிட்டான். முதலாவதாகத் தன்னைக் கோழையெனத் தந்தை எங்கே மதித்துவிடுவானோ என்று மறுகி,

"ஆதலான் அஞ்சி னேன்என்று அருளலை; ஆசை தான்அச்
சீதைபால் விடுதி யாயின் அனையவர் சீற்றந் தீர்வர்;
போதலும் புரிவர்; செய்த தீமையும் பொறுப்பர்; உன்மேல்
காதலால் உரைத்தேன்,' என்றான் உலகெலாம் கலக்கி வென்றான்."

(இந்திர. வதை. 6)

இத்தகைய அறவுரையை இராவணனுக்கீந்தவர் மூவர். மூவரும், அவன் செய்த தவற்றை நன்கு அறிவர். மூவரும், குலத்துக்கு வரும் பழியை உணர்ந்தவர். மூவரும், புகழையே பெரிதும் விரும்புபவர். மூவரும், இராவணன் நலத்தில் கருத்துடையவர். ஆனாலும், என்ன வேற்றுமை! இருவர் மேற்கொண்ட வழி ஒன்று. ஒருவன் மேற்கொண்ட வழி ஒன்று. கும்பகருணனும், மைந்தன் மேகநாதனும் மேற்கூறிய அனைத்தையும் அறிவர். ஆனால், இறுதியாக, மேற்கொண்ட கடமையை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்ற ஒரே எண்ணமே அவர்களை உந்திற்று.

"கருத்திலா இறைவன் தீமை கருதினல் அதனைக் காத்துத்
திருத்தலா மாகில் நன்று; திருத்துதல் தீரா தாயின்
பொருத்துறு பொருள்உண் டாமோ? பொருதொழிற் குரிய ராகி
ஒருத்தரின் முன்னஞ் சாதல் உண்டவர்க் குரிய தம்மா!"

(கும்ப. வதை. 156)

இங்ஙனம் கூறினவன் கும்பகருணன். இறுதியாக அவனும் இராவணனுக்கு வேண்டுமான அளவு நீதி வழங்கினன்; வெற்றியில்லை என்பதைப் பல வழியிலும் எடுத்துக் காட்டினன். ஆனல், தமையன் தன் வழியிலிருந்து நீங்குவதாயில்லை என்றால், முடிவென்ன? 'முன்னஞ்சாதலே உறுதி,' எனத் துணிந்து சென்றான் கும்பகருணன். மந்திராலோசனை நடக்கும் பொழுதே உண்மை உணர்ந்தான் கும்பகருணன். ஆனல், தானே பொருது தோற்கும் வரை மேகநாதனுக்கு உண்மை விளங்கவில்லை. ஒருவாறு உண்மை தெரிந்ததும், மிக்க மனத் துணிவோடு தந்தைபாற்சென்று உண்மையைக் கூறுகிறான். ஒரு வேளை இதனைக் கேட்பவர், மேகநாதன் போருக்கஞ்சி இங்ஙனம் செய்தானே என்று தவருக நினைத்துவிடுவார்களே என்று நினைந்த ஆசிரியன், "உலகெலாங் கலக்கி வென்றான்," என்று அவனுக்கு அடைமொழி தருகின்றான்.

இப்பொழுது தந்தைபாற்கொண்ட காதலால் இச் செயலை மேற்கொண்டான் மைந்தன். இதனைக் கேட்ட இராவணன் மயங்கி, அகங்கார வடிவினனாய் விடையிறுத்தான். மைந்தன்மேற்கொண்ட பாசத்தினும் கோபமே விஞ்சியது; வெறுப்பே மிகுந்தது. "நீ சென்று இளைப்பாறுக. யான் சென்று தருகிறேன் வெற்றி!" என்று புறப்பட்டான்.

இந்நிலையில், மைந்தன் தன்மை, கண்டு வியக்கத் தக்கதாய்விடுகிறது. தவறுடையவன் என்று கண்டவிடத்தும், தந்தை மாட்டுக் கொண்ட காதல் வெளிப்படுகிறது. எழுந்த இராவணனை வணங்கி, "எந்தாய், பொறுத்தி! கோபம தணிக! யானே போருக்குச் செல்கிறேன். யான் கழிந்தனன் என்ற பின்னர் நல்லவாக் காண்," என்று கூறிப் புறப்பட்டுவிட்டான். வேண்டுமென்றிரந்தவர் அனைவர்க்கும் தானம் வழங்கிப் புறப்

பட்டுப் போகிருன். கொடியோன் அவனைக் கடைக்கண்ணுல் நோக்கி நோக்கி இருகணீர் கலுழப் போகிருன். வீரர் அனைவரும் அவனுக்குத் துணையாகப் புறப்பட்டனர். ஆனல், வீரன்,

"வலங்கொடு தொடர்ந்தார் தம்மை 'மன்னனைக் காமின்; யாதும்
கலங்கலிர் ; இனிமேற் சென்று மனிசரைக் கடப்பல்.''
(இந்திர. வதை. 16)

என்று கூறிச் சென்றுவிட்டான்.

இதுவரைக் கூறியவற்ருன், இந்திரசித்தன் கண்ட இலங்கை வேந்தன் பண்புகள் இத்தகையன என்பதும், அவன் சுற்றத்தார் மாட்டு அன்பு பூண்டவன் என்பதும், கொண்டது விடாத கொடியன் என்பதும், தன் கருத்து முற்றுப்பெற எதனையும் செய்யத் தயங்கான் என்பதும், மனத்தளர்வை அடிக்கடி பெறுகிருன் என்பதும் வெளிப்படுகிற உண்மைகளாகும்.

4. 'இந்திரப் பெரும்பதம் இழந்தான்'

இலங்கை வேந்தன் உடன் பிறந்தான் வீடணன் என்பது யாவரும் அறிந்ததே. மந்திரப் படலத்தில் இராவணனுக்கு உறுதி கூறிய சிலருள் இவனும் ஒருவன். ஆனல், மற்றையோரினும் மாறுபட்ட முறையில் இவனது உறுதி மொழி இருக்கிறது.

வீடணன் இராவணனைப் பற்றிக் கொண்ட கருத்துக்கள் பலவிடங்களிலும் கூறப்படினும், சிறப்பாக இலங்கை கேள்விப் படலத்திலேயே கூறப்படுகிறது. இராமனுக்கு இராவணன் திறத்தை எடுத்துக் கூறுவதாய் அமைந்துள்ள பகுதியாகும் இது. 'மூவரிற் பெற்ற

வரத்தொடும் உயர்ந்தான்' என்று வீடணன் தமை யனைக் குறிக்கிருன்; மேலும், 'வெள்ளியம்பெருந்தடங் கிரியை வேரொடும் வாங்கி, உலகெலாம் அஞ்ச, அள்ளி விண்தொட எடுத்தனன்,' என்றுங் கூறுகிருன். இன் னும், 'திசை யானைகளின் கொம்புகள் மார்பிற்பட்டு அழுந்த அவற்றை ஒடித்து உள்ளேயே இற்ற கொம்பு கள் இருக்குமாறு செய்தவன்,' என்றுங் கூறுகிருன். காலகேயரை இராவணன் வென்ற பின்னர், இலங்கை வேந்தன் என்ற ஒலியைக் கேட்ட அளவிலேயே தானவர் தேவியர் கர்ப்பமும் கலங்குவர். அளகாபுரியில் ஒளித் துக்கொண்டு வாழ்ந்த குபேரன், திரண்ட தனது செல் வத்தையும் ஏனைய போகங்களையும் துறந்து ஓடிப்போ ஞன். எல்லாருடைய உயிரையும் வௌவுவதால் அறக் கடவுள் என்று பெயர் பெற்ற இயமனும், தன் வலியடங் கிஞன் என்னில், வேறு கூறுவதென்னுளது? இருளைப் போக்குவதற்குரியவன் என்று எல்லாராலும் போற்றப்படுகிற அருணனும் இலங்கையின் வனப்பைக் கண்டானில்லை; வருணனும கடல் நீருள் மறைந்தமை யின், இராவணனிடம் சிக்காது பிழைத்தான். இவ்வாறு தமையனது பெருமையை எடுத்துக்கூறி வந்த வீடணன் இறுதியாக ஒன்று கூறிஞன். 'அண்ணலே, என்ன கூறப்போகிறேன! மலைகள் அழியினும் அழியாத தோள் வலியையுடைய இராவணன இன்றழியினும், நாளை அழியினும், சில காலம் சென்றழியினும் உன்னை லல்லால் பிறரால் அழிக்கப்படான்,' என்று கூறுகிருன்.

"என்று லப்புறச் சொல்லுகேன்! இராவணன் என்னும்
குன்று லப்பினும் உலப்பிலாத் தோளினன் கொற்றம்
இன்று லப்பினும் நாளையே உலப்பினுஞ் சிலநாள்
சென்று லப்பினும் நினக்கன்றிப் பிறர்க்கென்றுந் தீரான்!"

(இல. கே. 60)

இவ்வொரு பாடலில், ஏறத்தாழ இராவணன் பெருமை முழுதும் கூறப்படுகிறது. 'குன்றுலப்பினும் உலப்பிலாத் தோளினன்' என்று கூறுவதால், அவனது புய வலிமை கூறப்படுகிறது. 'நினக்கன்றிப் பிறர்க்கென்றுந் தீரான்,' என்று கூறுவதால், புயவலி மட்டும் அல்லாமல், தவவலியும் உடையான் என்பதும் அறியக்கிடக்கிறது. இராவணன் இத்தகைய வலி படைத்தவன் என்பதைக் கூறச் சிலருக்கே உரிமை உண்டு. அவருள் முக்கியமானவன் வீடணன். அவனும் இதனை இப்பொழுது கூறுவது சாலச் சிறந்தது. இராவணனிடம் இருக்கும் பொழுது இதனைக் கூறியிருப்பின், அது வெறும்புகழ்ச்சியாய் முடிந்திருக்கும். எனவே, அவனை விட்டுப் பிரிந்த பின்னர்க் கூறியதே சிறப்புடையது. மேலும், இராவணனுக்கு விரோதியும் பகைவனும் ஆன இராமனிடம் சேர்ந்த பிறகு இதனைக் கூறியது, அதுவும், அவ்விராமனிடம் நேரே கூறியது, சாலச் சிறந்தது. இதனால், இராவணன்மாட்டு வீடணன் கொண்டிருந்த அச்சம் வெளியாகிறது. இங்ஙனம் விவரமாக இராவணனைப் பற்றி வீடணன் கூறுவதற்கு ஒரு காரணமும் உண்டு: வீடணன் நல்ல அரசியல் ஞானமும் வருவதுணரும் ஆற்றலும் உடையவன்; தமையனிடத்தில் ஒரு பெருங்குறையைக் கண்டான். பகைவனை உள்ளபடி மதியாது அவனது ஆற்றலைக் குறைத்து மதிக்கும் குறையே அது. அதனைப் பன்முறை வீடணன் எடுத்துக் கூறியும் இராவணன் பொருட்படுத்தவில்லை. அதனால், வீடணன் அதே தவற்றை இராமன் செய்துவிடக் கூடாது என்று கருதி, மீண்டும் மீண்டும் இராவணன் பெருமையை வற்புறுத்துகிறான். வீடணன் தன் தலையை வைத்துப் பந்தயம் ஆடிவிட்டான். இனி ஒரு வேளை இராமன் தோற்பானாயின், அத்தோல்வியால்

இராமன் அடையும் நஷ்டத்தைவிட வீடணனே அதிக துன்பம் அடைகிறவன். இராமன் தோற்பின் சீதையை மட்டிலும் இழப்பான். ஆனால், அவனோடு சேர்ந்த வீடணனோவெனில், உயிர், குடி முதலிய அனைத்தையும் இழக்க நேரிடும். எனவே, இராமன் வெற்றியில் அவனை விட அதிகம் கவலை காட்டுபவனாக வீடணன் ஆகி விடுகிறான். இதுவே அவனுடைய ஆத்திரத்திற்கு அடிப்படைக் காரணம். இராவணனைப் பற்றி இங்ஙனம் பலபடியாகப் புகழுவதற்கும் காரணம் இதுவே. அவனை வெறுத்துத் தன்பால் அடைக்கலம் என்று வந்து விட்ட வீடணனே இங்ஙனம் இராவணனைப் பற்றிக் கூறுவானாயின், இராகவன் தன் பகைவனை நன்கு அறிந்துகொள்ள இயலும் அல்லவா? அங்ஙனம் அறிந்து கொண்டமையின், ஒரு வேளை எங்கே அச்சத்தால் போரை நிறுத்திவிடுவானோ என்று நினைத்துப் போலும் உடனே வேறு ஒரு கருத்தையும் வீடணன் கூறி விடுகிறான். அனுமனுடைய திறமையையும், அவன் இலங்கையில் செய்த அருஞ்செயலையும் இராகவன் முன்னமே அறிந்திருப்பினும், மீண்டும் அதனை வீடணன் கூறுகிறான். தனது துணை வலிமையையும் இராமன உணர்ந்து மனத்துள் தைரியங் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவே இக்கருத்து மீண்டுங் கூறப்படுகிறது.

அடுத்து நாம் வீடணனைக் காண்டற்குரிய இடம் இராவணன் மந்திரப் படலமாகும். வானரம் இலங்கையை எரியூட்டிச் சென்ற பின்னர் இராவணன் மந்திராலோசனைச் சபை கூட்டுகிறான். பகையைப்பற்றி அவரவர் கருத்தை அவரவர் தாராளமாக வெளியிடும் நேரம் அது. அந்நேரத்தில் வீடணனும் தன் கருத்தை வெளியிடுகிறான்.

ஏனையோர் கூற்றினும் வீடணன் கூற்று மாறு

பட்டிருப்பதற்கேற்பவே அவன் சொற்களும் மாறு பட்டுள்ளன. ஏனையோர் அவையடக்கம் ஒன்றுமில் லாது கூறத் தொடங்க, வீடணன் மட்டும் பெரியதோர் அவையடக்கத்துடன் தொடங்குகிறான். 'எந்தை நீ, எமமுனீ, தவ வந்தனைத் தெய்வம் நீ, மற்றும் முற்றும் நீ,' என்று தொடங்கி, தான் மாறுபட்டுக் கூற வேண்டிய தன் இன்றியமையாமையைக் கூறுகிறான். "இந்திரப் பெரும்பதம் இழக்கின்றாய் என நொந்தனன் ஆகலின், நுவல்வது ஆயினேன்,'' என்றதால், இராவணன் செல்வத்தை வீடணன் பெரிதும மதித்தான் என்பது தெற்றென விளங்கும். ஒருவாறு தமையன் மாட்டு அன்பும் கொண்டிருந்தானென்பதும் நன் விளங்கு கிறது. இம்மட்டோடு தன் கருத்தை வெளியிடத் தொடங்காது, தான் தகுதியற்றவன் என்றும், அவ்வா றாயினும் தனது உரையைத் தள்ளாது கேட்கவேண்டும் என்றும் கூறுகிறான்.

"கற்றுறு மாட்சியென் கண்இன்று ஆயினும்
முற்றுறக் கேட்டபின் முனிதி மொய்ம்பினோய் !'' (மந்தி. 74)

எனவே, தன் சொற்கள் இராவணனுக்குச் சினத்தை உண்டாக்குமென்பதை வீடணன நன்கு அறிந்திருந்தான் என்பது இதனால் வெளியாகிறது. இதற்குக் காரணம் எதுவாயிருக்குமஎனபதை ஆராய வேண்டும. அப்படி இராவணன் வெறுக்கும் சொற்களுள் ஒன்றையும் வீடணன் கூறிவிடவில்லை. கும்பகருணன் இதைவிட மிக்க கடுமையான வார்த்தைகளைக் கூறியிருக்கிறான்; சினமே வடிவான இராவணனை நோக்கி யாரும் பொறுக்க இயலாத முறையில ஏசியிருக்கிறான். அதில் இராவணன சினமடைந்ததாகத் தெரியவில்லை. இவை அனைத்தை யும கேட்டுக்கொணடிருந்த வீடணன, அதனை விடக் கடுமையாகத் தான் கூற வேண்டுவது ஒன்றும் இல்லை

என்று அறிந்திருந்தும், 'முனியற்க' என்று கூறுவது விந்தையே! ஒரு வேளை தனது உட்கருத்தை இராவணன் அறிந்துகொள்வான் என்ற அச்சத்தால் முன்னெச்சரிக்கையாக இச்சொற்கள் தோன்றியிருக்கலாமோ என்று நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது.

இது ஒரு புறம் இருக்க, வீடணன் கூறிய சொற்களையே எடுத்து ஆராய்வோம்.

'இலங்கைமாநகரம் வானரத்தால் வெந்தது என்று கூறுதல் தவறுடையது. சானகியின் கற்புத் தீயினாலேயே அஃது அழிந்தது,' எனறும், 'உலகிடை யாருக்கும் வீழ்ச்சியென்பது மண், பெண் என்ற இரண்டில் ஒன்றாலேயே நேர்ந்துளது,' என்றுங் கூறினான். இதன் பிறகு நல்ல முறையில் சில காரணங்கள் எடுத்துக் கூறுகிறான். அவற்றையும், அவற்றிற்கு இராவணன் கூறும் விடையையும் விருப்பு வெறுப்பின்றி ஆராய வேண்டும். விடை கூறும் வகையில், இராவணனது பண்பாட்டில் ஒரு பகுதியையும காண்கிறோம.

> "நீ தவஞ்செய்து வரங்கள் பெற்ற காலத்தில், பலராலும் பலவற்றாலும் தோல்வி எய்தலாகாது என்று வேண்டிப்பெற்றனையாயினும், 'மனிதர்களால் அழிவு நேரக்கூடாது,' என வரம் வேண்டிற்றிலை. அவர்கள் மாட்டு எவ்வாறு இப்பொழுது வெற்றி கிட்டும்? இதற்குச் சான்றும் வேண்டுமெனில், கார்த்தவீரியார்ச்சுனனிடம் நீ தோல்வி எய்தியதே சாலும்.
>
> "கயிலை மலையை நீ தூக்கிய பொழுது, நந்தி தேவர் தந்த சாபத்தால், விலங்கொன்று உன்னை வெல்லும் என்பதை அறிவோம். அதற்குச் சான்றாக வாலியினிடத்து நீ தோற்றமையை அறிவோம்.
>
> "முன்னர் வேதவதிபால் நீ தகாததுசெய்து, அதன் பயனாய் அவள் தீக்குளிக்கையில், 'மறு பிறப்பில்

உனது அழிவுக்குக் காரணமாவேன்!' என்று கூறி இறந்தாள். அவளே இப்பொழுது சீதையாய்த் தோன்றினாள்.'

இம்மூன்று காரணங்களும் வீடணன் எடுத்துக் காட்டியவை. இன்னும் அவன் கூறியன வருமாறு:

"மேலும், இப்பொழுது நினக்குப் பகைவராய்த் தோன்றி நிற்பவரையும் நீ நன்கு அறிய வேண்டும். இவர்களோ, முனிவரும், அமரரும், முழுதுணர்ந்தவர்களும், முற்றும் மற்றும் நினைவதற்கரியராவார்கள். இவர்கள் தங்கள் வினையினால் மனிதராய் எளிதின் இங்குத்தோன்றி நின்றார்கள்; கோசிகன், நான்முகன், இறைவன் முதலானோர் தந்த படைக்கலங்களை ஏந்தி நிற்பவர்கள்; திருமாலது அரிய வில்லையும், இறைவன் திரிபுரம் எரித்த அம்பையும், குறுமுனிவராகிய அகத்தியர் தரப் பெற்று நின்றார்கள். இவர்களை நீ மதியாது விடினும், இவர்கள் படைக்கலங்களைப்பற்றி வீரனாகிய நீ அறிந்திருக்க வேண்டும். இவர்களது அம்பறாத்தூணியிலுள்ள பகழிகள் உலகையே நக்கி அழிக்கும் பாம்பு போன்றவை; ஆலகால விடத்தை ஒத்த விடத்தைக் கக்குபவை; நல்லோர்க்கு அழிவு செய்யும் தீயோரை அழித்து அவரை இரையாகக் கொள்வதன்றி வேறு உணவு பெறாதவை.

"அவ்வம்புகளின் சக்தியை நீ அறிய வேண்டின், அதிக முயற்சியின்றி அறியலாம். தேவ அசுரர்களால் கடைய இயலாத பாற்கடலைக் கடைந்த வாலியின் மார்பைப் பிளந்தவை அவ்வம்புகள்தாம். அம்மட்டோ? உலகையே வளைந்து கவிந்திருந்த மராமரங்கள் அழிந்ததும் அவ்வம்புகளாற்றான். விராதன கரன் முதலியோரின் மலைகளை ஒத்த சிரங்கள் கீழே உருண்டமையும் அவற்றால்தான. இவற்றையெல்லாம கண்ட பிறகு,

இவர்கட்குப் பகைவர் என்று இனித் தோன்றுகிறவர் விண்ணையே அடைவர் என்பதும் கூற வேண்டுமோ?"

இவ்வாறு பகைவரைப் பற்றி அறிய வேண்டிய கருத்துக்களையெல்லாம் எடுத்து அழகாகக் கூறினான். இது வரை கூறிய சொற்கள் அனைத்தும் இராவணனிடத்துள்ள நல்ல அறிவிற்கும், விவகாரஞானத்திற்கும், வீரவுணர்ச்சிக்கும் இலக்காகக் கூறப்பட்டவை. முன்னர்க் காட்டிய மூன்று காரணங்களும் அறிவுடைய எவனும் ஆராய்வதற்குரியவை. அடுத்து வந்த வரலாற்றுப் பகுதி, போர் செய்கிற ஒவ்வொருவனும் பகைவனை நன்கு அறிந்திருக்க வேண்டும என்ற சாதாரணப் போர் முறைத் தந்திரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டெழுந்தது.

இது வரை கூறியவற்றான் இராவணன் மனத்தில் ஆராய்ச்சி பிறக்கவில்லை என்பதைத் தன் கூர்த்த மதியால் நன்குணர்ந்த வீடணன, தனது விவகாரத்தை மாற்றுகிறான்; பகைவனைப் பற்றியே ஓயாது கூறி இராவணன வெறுப்புக்கு ஆளாகாது, அவனது கருணைக்கு முறையிடுபவன போலச் சிலவற்றைக் கூறப் புகுகிறான்.

"அண்ணா, இது வரை நம் சரணங்களையன்றி வேறு புகல் காணாதிருந்த அமரர்கள், இபபொழுது மாறிவிட்டார்கள். சானகியாகிய நஞ்சைத் தின்றவர்கள் உய்வதரிது என நன்குணர்ந்த அவர்கள், நம்பாலுள்ள அச்சம் நீங்கினார்கள். இதனை நனகுணர்ந்த நம் அரக்கர்களும அதனை உனபால்கூறின், நீ கோபிப்பாய் என்ற காரணத்தால், உனபால் கூறாது இருந்துவிட்டார்கள். தேவர் முதலியோர் அச்சந் தீர்ந்ததோடு மட்டும் நிற்கவில்லை; அடிக்கடி இலங்கையை வந்து கண்டுவிட்டுஞ் செல்கின்றனர். இவர்கள் செயல் மட்டோடும் இது நின்றுவிட

வில்லை. நமது உணவை உண்டு வளர்ந்த நன்றியறிவுடைய குதிரைகளும் யானைகளும், கோட்டையினுள் புகும் பொழுது தம் இடக்காலை முன் வைத்துப் புகுகின்றன. இவையனைத்தையும் ஆராய்ந்து பார்த்து ஒரு முடிபுக்கு வருகிறேன. அதனையும் கூறிவிடுகிறேன்," என்று கூறத் தொடங்கினை :

"'இசையும் செல்வமும் உயர்குலத்து இயற்கையும் எஞ்ச
வசையும் கீழ்மையும் மீக்கொளக் கிளையொடும் முடியாது
அசைவில் கற்பின்அவ் வணங்கைவிட்டு அருளுதி ; இதன்மேல்
விசையம் இல்,'எனச் சொல்லினன் அறிஞரின் மிக்கான்."

(மந். பட. 99)

இதனைக் கேட்டனன் இராவணன். 'கேட்ட ஆண்டகை கரத்தொடு கரதலம் கிடப்பப் பூட்டி வாய் தொறும் பிறைக்குலம் வெண்ணிலாப் பொழிய' (100) கீழ்க்காணுமாறு கூறத் தொடங்கினன் :

"எனக்கு உறுதிகள் கூறுவதாகத் தொடங்கி இறுதியாக அறிவிலிகள் கூறுஞ் சொற்களையே கூறினுய். அற்ப மனிதர் வெல்வர் என்று நீ கூறியது அவர் மாட்டு நீ கொண்ட அச்சத்தினலா, அன்றி அன்பு காரணமாகவா? கூறுவாயாக."

'அன்பு காரணமாக இங்ஙனம் கூறினுயா ?' என்று இராவணன் கேட்டது சிந்திக்கற்பாலது. இவ்வாறு அவன் நினைக்கக் காரணமென்ன ? ஏனையோரிடம் காணுத சில புதுமைகளை வீடணன் மாட்டுக் கண்டமையாலேயே இராவணன அவனிடம ஐயங்கொண்டுளளான் என்று நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது.

இனி, அடுத்து வரும் பகுதிகளில் வீடணன் விவகாரம் ஒவ்வொன்றிற்கும் விரிவான முறையில் விடையளிக்கிருன் இலங்கை வேந்தன். "மானிடரை வெல்ல வரங்

கொள்ளவில்லை என்று கூறினாய். என் வாழ்நாளிற் செய்த செயற்கருஞ்செயல் அனைத்திற்கும் யான் வரங் கொண்டதுண்டோ? திசை யானைகளை வென்றதும், கயிலையை எடுத்ததும் எப்பெரிய வரத்தால் ஆயின என்று சற்று நினைத்துப்பார். மேலும், விரும்பியோ, விரும்பாமலோ பயனற்ற சொற்கள பேசினாய்; வானோர் படைக்கலந் தந்த பெருமையைப் பலபடியாகக் கூறினாய். இது வரை அவை எனனை என் செய்தன? யான் ஒரு புறம் இருக்க, எனனோடு ஒரு வயிற்றுப் பிறந்த உனனைவிட மானிடர் வலியராந் தனமையும் உண்டோ? கூறுக. நீ போற்றிப் பேசுந் தேவர்கள் ஒரு முறையாவது என்பால் பொருது வெற்றி என்பதைக் கண்டார்களோ? அவ்வாறிருக்க, எனனையும கிளையையும் இப்பொழுது அவர்கள் வெல்வார்கள என்று எனன நியாயங் கொண்டு கூறினை? கேவலம் வர பலத்தால் யான் இது வரை வெற்றி கண்டேன் என்று நீ நினைத்துவிட்டாய். அவ்வாறாயின், தேவர்கட்குத் தலைவரான அம்மூவரையும் வென்றது யாரிடம் பெற்ற வரத்தால் எனபதைக் கூறுவையோ?

"இரண்டாவதாக, 'விலங்கால் ஊறு நேரும்,' எனக் கூறினை; அச்சாபமும் நந்தி தேவர் தந்தது என்று கூறினை. அவர் மட்டுமா? தேவர் முதல் சித்தர் வரை நமமைச்சபியாதவர் யார்? இதுவரை அவர்கள் சாபங்கள் நமமை என்ன செய்தன? வாலிபாற்றோற்றமையை எடுத்துக் காட்டினாய். நன்று! அரங்கிலாடும் பெருமானிடம் அவன் பெற்றிருந்த வரத்தை யான் அறியேன். அவன் எதிரே போர் செய்யச் சென்றால், அம்மூவருங்கூடத் தம் வலியில் பாதியை இழப்பரே! இதனை நன்கு அறிந்தவனும், உனனால் இன்று போற்றப்படுகிறவனும் ஆகிய இராமனே அவனை மறைந்து நின்று அல்லவோ கொன்றான? மேலும், ஒபபற்ற வலியுடைய வாலிபால் யான்

தோற்றதைக் கொண்டு, உலகிடை வாழும் குரங்குகள் எல்லாம் என்னை வெல்லும் என்று என்ன நியாயங் கொண்டு கூறுகிறாய்? உன்னால் புகழப்படும் இராமன் வலிமையை நீ அறியாய் போலும்! ஏற்கெனவே முறிந்திருந்த சிவபெருமானது வில்லை முறித்து, ஓட்டையாகி விட்ட மராமரத்துள் அம்பைச் செலுத்தி, பெற வேண்டிய ஆட்சியைக் கேவலம கூனியினது சூழ்ச்சியால் இழந்து வனத்தை அடைந்து, எனது சூழச்சியால் மனைவியையும் இழந்து, இன்னும உயிர் பெரிது என்று கருதி அதனை விடாது சுமக்கும் கேவலம மனிதனாகிய அவனது வலிமையை உனனையனறி யார் மதிக்க முடியும்?'' என்று கூறினான்.

இதிலிருந்து இராவணனைப் பற்றி நாம் அறிவ தொன்றுளது. இராகவனைப் பற்றிய முழுத்தகவலையும் இராவணன் அறிந்திருந்தான எனபது வெளியாகிறது. இவற்றை அறிந்திருந்தும, பகைவனை எளிமையாக மதித்துவிடுகிறான். தன் செயல் ஒவ்வொன்றையும் பெரிதாகவே மதிக்கும இராவணன், தன் பகைவன் செய்த அரிய செயல்களைக் குறைத்து மதிபபது வியப்பே. சிவனது வில்லை உடைத்ததும், மராமரத்துள் அம் போட்டியதும செயற்கருஞ்செயல்களேயாம். எனினும், இராவணனது அலட்சிய மனப்பான்மையால் இவை சாதாரணச் செயல்களாகினறன. ஒருவன் செய்த அருஞ் செயல் அதனைக் காண்போனது மனப்பானமைக்கு ஏற் பப் பெரிதாகவும், சிறிதாகவும, சிறப்புடையதாகவும், சிறப்பில்லாததாகவும் கருதப்படும் என்பது நாமறிந்த ஒனறே. ஏனையோர் கண்டு வியக்கும் ஒரு காரியத்தை இராவணன எளிமையானதாக மதிக்கிறான். தந்தை சொல்லைத் தலைமேற்கொண்டு கானம் ஏகிய பெருமையைக் 'கூனி சூழச்சியால் அரசை இழந்தான்,' என்று கூறு

கிறான். தானே விட்டுக்கொடுத்த அரசியலை, 'இழந்தான்' என்று கூறுதல் வியப்புடையதே! மேலும், தான் சீதையை வஞ்சகமாக எடுத்துக்கொண்டு வந்துங்கூட, 'இராகவன் மனைவியை இழந்தான்,' என்று கூறுதல் இன்னும் வியப்பே!

இலக்கியத்தில் இத்தகைய மற்றோர் இடம் காண்டற்குரியது. கண்ணபிரானைப் பற்றி இருவர் கூறுகின்றனர். அவனது ஒரே பண்பில் இருவரும் ஈடுபடுகின்றனர். வெண்ணெய திருடி உண்ணும அவனது பண்பில் ஈடுபட்ட வில்லிபுத்தூரார், 'அலைகமழ பவள வாயனை' என்று புகழ்ந்து போற்றுகிறார். ஆனால், இதே பண்பில் மற்றொருவன் ஈடுபடுகிறான். அவனே துரியோதனன். ஆனால், அவன் அதில் ஈடுபடுகிற நேரமும் காலமும் வேறு. மைத்துனக் கேண்மை பற்றி, அருச்சுனன் உயிரைக் காப்பான் வேண்டி, மாயன் மாயத்தால் பகலவனை மறைத்துவிடுகிறான். அதன் பயன் நாமறிந்த ஒன்றே. இதனைக் கண்டு ஆற்றாத துரியோதனன் கண்ணனைப் பழிக்கிறான். எவ்வாறு? முன்பு வில்லியாற் போற்றப்பட்ட அதே பண்பு இப்பொழுது துரியோதனனால் இகழப்படுகிறது.

"முடையெடுத்த நவநீதம் தொட்டுஉண்டு
கட்டுஉண்டு முதனுள் நாகக்
குடையெடுத்து மழைதடுத்தும் வஞ்சனைக்குஓர்
கொள்கலமாம் கொடிய பாவி
'படையெடுத்து வினைசெய்யேன்,' எனப்புகன்ற
மொழிதப்பிப் பகைத்த போரில்
இடையெடுத்த நேமியினல் வெயில்மறைத்தான்;
இன்னம்இவன் என்செய் யானே!"

'நாற்றம் எடுத்த வெண்ணெயைத் திருடி உண்டு உதை பட்டவன்' என்பது முதலடியின் பொருள். இதுவும்

உண்மையே! திருடி உண்பவன் நாற்றமில்லாத நவநீதமாக உண்ண வேண்டுமென்றால் எங்குக் கிடைக்கும்? எனவே, தூரியன் கூறுவதும் உண்மைதானே? இதிலிருந்து ஓர் உண்மை புலப்படுகிறது. நடைபெற்ற ஒரே செயலைக் காணும் இருவர் தத்தம் மனோ நிலைக்கு ஏற்ப அதன் பொருளை விரிப்பர். ஒருவாறு இருவர் கூற்றிலும் உண்மை இருத்தல் கூடும் எனினும், நடுநிலை காண்போர் உண்மையை ஆராய்ந்து முடிவு கட்ட வேண்டும்.

இராவணன், இராகவனைப் பற்றி இவ்வளவு அறிந்திருந்தும், அவனை மதியாமற்போனதற்குக் காரணம் அவன் கொண்டிருந்த தன்னம்பிக்கையேயாகும். இப் பண்பு உயர்வுடையதாயினும், எல்லை கடந்து போகுந் தறுவாயில் தன்னை மேற்கொண்டானுக்குத் தீங்கையே இழைக்கிறது. வீரச்செயல் என்பது என்ன என்பதை நன்கறிந்திருந்த இராவணன் அறிவையும் அது மயக்கி விட்டது; கண்டதும் கேட்டதுமான உண்மைகளைத் திரித்து உணருமாறு செய்துவிட்டது. ஏனையார்பால் நன்மையே விளைக்கும் 'தன்னம்பிக்கை' என்ற இந்நற் பண்பு, இராவணன் தீமைக்குத் துணை செய்கிறது. ஒரு வேளை சீதைபால் இராவணன் காமங் கொள்ளாது இருந்திருப்பின், இராமன்பாற்கண்ட இச்செயல்களைப் பாராட்டியிருப்பான். இப்பொழுது அவன் மனம் கெட்டுவிட்டதாகலின், இப்பண்பே தீமைக்கு மேலும் மேலும் தூபம் போடுகிறது.

இனி இறுதியாக வீடணன் கண்ட இலங்கை வேந்தனை, இராவணன் இறந்த பின்னர்க் காண்கிறோம். இராவணன் இறந்து மண்மேல் கிடக்கையில் இராமன் அவனை நெருங்கிக் காண்கிறான்; இராவணன் முதுகிற் புண்பட்டுக் கிடப்பதைக் காண்கிறான். உடனே தனது

வீரத்தைத் தானே பழித்துக்கொள்கிருன். 'போர்ப்புறங் கொடுத்தோர் பொன்ற ஆண் தொழிலோரில் பெற்ற வெற்றியும் அவத்தம்,' என்று கூறிவிட்டான்.

இதனைக் கேட்ட வீடணனுக்கு வருத்தம் எல்லை கடந்துவிட்டது அண்ணன் அழிவுக்கு வழி தேடினவனு யினும், இந்நிலையில் அவனுக்கு வரும் பழியை விரும்ப வில்லை. வேறு யாராவது இங்ஙனம் கூறியிருப்பின் என்ன செய்திருப்பானே, அறியோம! ஆனல், தனக்கு இலங்கைச் செல்வத்தையே அளித்த இராமன் இங்ஙனம் கூறினதால் என்ன செய்வது? ஒன்றும் சொல்லாமலும் இருக்க முடியவில்லை. எனவே, 'அருவிக்கண்ணன், வெவ்வுயிர்ப்போடும் நீண்ட விமமலன், வெதும்பும் நெஞ்சினன்' ஆகிய வீடணன், 'செவ்வியில் தொடர்ந்த அல்ல செப்பலை செல்வ!' என்று கூறினும். 'பொருளும் சிறப்பும் அற்ற சொற்களைச் சொல்ல வேண்டா அண்ணலே!' என்பதே அதன் கருத்து. இங்ஙனம் கூறியவுடன் அண்ணனது பெருமை வீடணன் நினை விற்கு வருகிறது. அவன் வாழ்வையும், மாட்சியையும், வீழ்ச்சி அடைந்தமைக்குக் காரணத்தையும் நினைந்து பார்க்கிருன்; இராகவனை நோக்கி உடன் கூறுகிருன். 'ஐயனே, கார்த்தவீரியனும் வாலியும் இராவணனை வென்றது அவர்கள் சொந்த வன்மையாலல்ல. தேவர் கள் சாபத்தால் விளைந்த பயனேயாகும் அது. இனி, இப்பொழுது அவன் வீழ்ச்சியடைந்ததற்கும் தக்கதொரு காரணம் உண்டு: 'தாயினும் தொழத் தக்காள்மேல் தங்கிய காதற்றன்மை நோயும், நின் முனிவுமே அக் காரணங்களாகும். பிறர் மனை நயந்தான் அடைந்த பேதைமைக்கு ஏற்பப் பொறையே வடிவான நீயுங் கோப முற்றனை. ஆகலின், அவன் அழிவு நெருங்கியது. அன்றேல், வெல்லுவார் ஒருவருமிலர். மேலும், அவன்

திக்கயங்களை வென்ற காலத்தில் அவற்றின் கொம்புகளை மார்பில் ஏற்று ஒடித்தான். மீண்டும் அவைகளைக் களைந்து எறியாமல் மார்புக்கு அணிகலமாகக் கொண்டிருந்தான். இப்பொழுது மாருதி குத்திய குத்துக்களாலும் நீ எய்த அம்புகளாலும் அவை உருவிச்சென்று முதுகின வழிப்போயின. அதுவே அவனது முதுகில் புண் உண்டாதற்குக் காரணமாகும்,’ எனறுரைத்தான். மேலும், ‘வெவ்விடம் ஈசன் தன்னை விழுங்கினும், பறவை வேந்தை அவ்விட நாகம் எல்லாம் அணுகினும் இவனைப் பகைவர் படைக்கலம் அணுக மாட்டா. அம்மட்டோ? உலகம் முதலியவற்றைக் காக்குந் தொழில் பூண்ட திருமால் முதலிய பல்லோரும், ‘என்று யாம இடுக்கண் தீர்வது?’ என்கிருர்; இவன இன்று உன்ஞல் பொன்றிஞன் என்ற போதும புலப்படார், ‘பொய்கொல்?’ என்பார்,’ என்று கூறி அழுகிருன் வீடணன.

மேலும் சில கூறப் புகுகிருன் வீடணன்; அண்ணனது வன்மையை நினேக்கிருன். ‘அண்ணுவோ! அசுரர்கள்தம் பிரளயமே, அமரர் கூற்றே,’ என்று கூறத்தொடங்கிய அவன், தனது சொல்லைத் தமையன் தட்டியதை உடன் நினைந்துகொள்கிருன். தன்பால் மிகவும் வெகுண்டு இலங்கை வேந்தன, ‘இஞ்சிமாநகர் இடமுடைத்து; அஞ்சல்! அஞ்சல்!’ என்று கூறியதை நினைந்து, ‘ஆசை பழி என்றேன்; எனே முனிந்த முனிவு ஆறித்தேறிஞயோ?’ என்று வருந்துகிருன். ‘அண்ணு, நீ யாண்டுச்சென்ருய்? வீரர்கள் புகும் சுவர்க்கம் அடைந்தனையா? அன்றி உன் பாட்டனும் பிரமன் உறையும் நாடு ஏகினையா? பிறை சூடும் பெருமானிடம் சேர்ந்தனையா? உனது உயிரை அஞ்சாது கொண்டு சென்றவர் யார்?’ இங்ஙனம் கூறி வருந்தும் வீடணனுக்குச் சிறிது சலன மதியும் தலைகாட்டிவிடுகிறது. எத்தகைய தன்மை

வாய்ந்த ஒருவனும், இத்தகைய ஒரு நிலையில் கீழ்க்காணு மாறு கூறமாட்டான் :

" 'ஆர்அனு உன்னுயிரை அஞ்சாதே கொண்டுஅகன்றார் ?
அதெலாம் நிற்க ;
மாரனார் வலியாட்டந் தவிர்ந்தாரே ! குளிர்ந்தானே
மதியம் !' என்பான்.

(இரா. வதை. 224)

காமவேள் இராவணனைத் துன்புறுத்தியதையும், சீதைபாற்கொண்ட காமத் தீயால் வெம்பிய இராவணன் 'மதியம் சுடுகிறது' என்று கூறியதையும் இப்பொழுது நினைந்துகொண்டு கூறுதல், இறந்தவனை எள்ளும்முறை யில் அமைந்துள்ளது. இது ஒரு பெரிய தவறேயாகும். சுத்த வீரன் ஒருவனும செய்யாத செயலை வீடணன் மேற்கொள்கிறான். இம்மட்டோடு அவ்வெள்ளல் குறிப்பு நிற்கவில்லை. 'நல்லாரும், தீயாரும, நரகத்தார், துறக்கத் தார், நம்பீ! நம்மோடு, எல்லாரும பகைஞரே; யார்முகத்தே விழிக்கின்றாய் ? எளியை ஆனாய்,' என்றும கூறுகிறான். இறந்தவனை, இறுதி வரை விற்போர் விளைத்துத் தான் தனியாண்மை நிறுத்திப் பொன்றிய தலைவனை, 'எளியை ஆனாய்' என்று கூறுதல் அறிவுடைமை ஆகாது இதை விட ஒன்றும கூறுகிறான்.

" சீர்மகளைத் திருமகளைத் தேவர்க்கும்
தெரிவரிய தெய்வக் கற்பின்
பேர்மகளைத் தழுவுவான் உயிர்கொடுத்துப்
பழிகொண்ட பித்தா !"

'சீதையைத் தழுவுவான் வேண்டி உயிரையுங் கொடுத்து நீங்காத பழியினைப் பெற்றுக்கொண்ட பைத்தியக்காரா,' என்று கூறுகிறான். ஒரு வேளை இராவணன் புகழ் முழு தும் மங்கிப் பிறன் மனை நயந்தமையால் பழி சூழ்ந்து விட்டதே என்ற கருத்தால் 'பைத்தியக்காரா' என்று,

அன்பு மிகுதியினாலும் கூறியிருக்கலாம். இதனை நீக்கி விட்டாலும் முன்னர்க் கூறிய இரண்டும் எள்ளல் குறிப்பில் தோன்றியவைகளே என்பதில் ஐயமில்லை. எனவே, இராவணன் மாட்டு வீடணன் கொண்டிருந்த அன்பு கலப்பற்றது, தூய்மையானது என்று சொல்வதற்கில்லை. அவன் குடும்பமே இராவணன்பால் நிறைந்த அன்பு கொண்டிருந்தது என்று கூற முடியாது. திரிசடையை நாம் அறிவோம். பெரிய தந்தையின் உப்பைத் தின்று கொண்டே அவனது வீழ்ச்சியை விரும்பினவள் அவள். இது நிற்க.

வீடணன் இந்த நிலையில் இராவணனைப் பற்றிக் கூறிய இவ்விரு குறிப்புக்களும் மிகவும் தாழ்ந்த மனப் பான்மையைக் காட்டுபவை. முழு விரோதியாகியவனும், இராவணனைத் தன் பகைமை காரணமாக இழித்துப் பேச உரிமை உள்ளவனுமாகிய இராகவனே இங்ஙனம் கூறவில்லை. இங்ஙனம் கூறாதது மட்டுமன்று. இறந்த பிறகு அவன மாட்டும், அவனது வீரத்திடத்தும் ஐயங்கொள்வது தவறு என்றன்றோ கூறுகிறான் அவ் வீரன?

“......................வீடண தக்கது அன்றால்
என்னதோ இறந்து ளார்மேல் அயிர்த்தனன்!”

இங்ஙனம் ஒரு சுத்த வீரன் கூறுவதைக் கேட்ட பிறகும் வீடணன் மேற்கூறியவாறு கூறுவானேயாகில், அவனது அன்பை என்னெனக் கூறுவது! இராவணனிடத்து அச்சத்தையே மிகுதியாகக் கொண்டிருந்தான் வீடணன் என்று நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. மந்திரத்திலேயே தமது கருத்தை ஏனையோரெல்லாம் அஞ்சாது கூற, பெரிய முகவுரையுடன் இவன் தொடங்குகையிலேயே, இவனுடைய மனக்கருத்து ஒருவாறாகப் புலனாகிறது. இராவணனிடம் ஏனையோர் கொண்டிருந்தது போலப்

பயன் கருதாத அன்பைக்கொண்டிருந்தவனல்லன் வீடணன். இத்தகைய அவனே இராவணனது ஆற்றலைப் புகழ்கிறான் என்றால், அதிலும் தன்னால் போற்றப்படும் இராகவன் முன்பாகவே புகழ்கிறான் என்றால், அதிலிருந்து இலங்கை வேந்தன் மாட்சியை நாம் அறியலாமன்றோ?

5. 'நாளை வா,' எனப்பட்டான்.

நற்பண்புகள் பலவற்றிற்கும் உறைவிடமான இராகவன் சிறந்த வீரன். 'சேவகன்' என்ற சொல்லைக் கம்பன் பல இடங்களிலும் வேண்டுமென்றே பயன்படுத்துகிறான். வீரம் ஒன்று மட்டும் அல்லாமல் நற்பண்புகளை பலவும் உடைய இராமன், தன் பகைவனை எல்லைமீறி ஏசுகின்ற இடம் கம்பன் பாடிய இராமாயணத்தில் இல்லை. அவன் பெரிதும் நேசிக்கின்ற சுக்கிரீவன் இராவணன்மேல் பாய்ந்துவிட்டான், தானை காண்படலத்தில். நீண்ட நேரம் ஆகியும் குரங்கினத் தலைவன் மீண்டானில்லை. அவனுடைய வருகையைப்பற்றியே இராமன் ஐயுறவு கொள்ளும் நேரத்தில் சுக்கிரீவன் மீண்டுவிட்டான்; வெறுங்கையோடு வரவில்லை; இராவணன் மணி முடியைக் கவர்ந்து வந்துவிட்டான. ஆனால், இராமன் அவன் அவசரப்பட்டுச் செய்த 'காரியம் அடாதது என்று எடுத்துக் கூறுகிறான். அந்நிலையில் இராமன் மனம் எவ்வாறு இருந்தது என்பதை ஆசிரியனே கூறுகிறான். சுக்கிரீவனுக்கு ஏதேனும் ஊறு நேர்ந்திருக்குமேயாயின், இராமன் வந்த காரியம் என்ன ஆகியிருக்கும்? அந்நிலையிலும் இராமன் இராவணனைப் பற்றித் தவறாக ஒன்றுங் கூறவில்லை; 'கருணை இல்லான்' என்று மட்டுங் கூறுகிறான். எனவே,

இராமன் மனம் இருந்த அமைதியான நிலை இதிலிருந்து விளங்குகிறதன்றோ?

வாலி மைந்தனும் அங்கதனைத் தூதாக அனுப்புகிறான் அயோத்தி வேந்தன். அங்கதனும் இராவணனிடம் சென்று வேண்டுமளவு ஏசுகிறான். 'பாவியை, அமருக்கு அஞ்சி அரண் புக்குப் பதுங்கினானை, 'தேவியை விடுக!' என்று கூறுமாறு சொல்லி என்னை அனுப்பினான்,' என்று அங்கதன் கூறுகிறானே தவிர, இராகவன் அவ்வாறு கூறியதாகக் கவி பாடவில்லை. காரணம், அவ்விதம் இராமன் கூறவியலாமையேயாம். தன் மனைவியை இழந்து நிற்கும் வருத்தத்தால் அங்ஙனம் கூற இராமனுக்கு உரிமை உண்டேனும், அவ்வாறு கூறியிருப்பின், அவன் இராமனாகமாட்டான்.

முதற்போர் புரி படலத்திலேதான், இராம இராவணர் நேரே சந்திக்கின்றனர். அமரரும் அஞ்சத் தக்க அருஞ்சமர் நடந்தது. இறுதியில் இராமன் பல கணைகளால் இராவணன தேர், வில் முதலியவற்றை அழித்து, அவனது மணி மகுடத்தையும் தரையில் உருட்டிவிட்டான். முடியும் வில்லும் இழந்த இலங்கையர்கோன் நிலை, இரங்கத் தக்கதாகவே உளது. 'அமர் பொருமேல், வெல்லும் அத்தனை அல்லது தோற்றிலா விறலோன்' ஆகிய இராவணன், நாணித் தலை குனிந்து பகைவன் முன் நிற்கின்றான். அவனை நோக்கி இராமன் பேசத் தொடங்குகிறான்; 'இன்று அவிந்தது போலும் உன் தீமை!' எனறு ஆரம்பித்து, முதன்முறையாக இராவணனைப் 'பாவி!' என்று விளிக்கிறான். அங்ஙனம் விளிப்பதன் காரணமும் உடன் கூறப்படுகிறது.

> **"அறத்தி னல்அன்றி அமரர்க்கும் அருஞ்சமம் கடத்தல்**
> **மறத்தி னல்அரிது என்பது மனத்திடை வலித்தி."**

என்று கூறினான். 'நன்கு கல்வி கேள்விகளிற்சிறந்தவனாய்

இருந்தும் இளையோடும் அழிய முற்பட்டது வருந்தத் தக்கதே!' என்றான். மேலும் கூறத் தொடங்கினவனாகி, 'சீதையை விட்டு, உன் தம்பியாம் வீடணனைப் பட்டத்தில் வைத்து அவனுக்கு ஏவல் செய்ய முற்படுவாயேல், உன்னை விட்டுவிடுகிறேன்,' என்றான்.

ஆனால், இதற்கு விடை ஒன்றும் இராவணன் கூறவில்லை. எனவே, போரை மீண்டுஞ் செய்தலிலேயே அவனுக்கு விருப்பம் இருக்கிறதென்பதை நன்கு கண்டான் இராகவன். உடனே அவனை இழித்துப் பேசிய நிலை மாறிவிடுகிறது. சம வலியுடைய ஒரு பகைவனுக்குத் தர வேண்டிய மரியாதை தந்து பேசுகிறான்.

> **"அல்லை யாம்எனில் ஆரமர் ஆற்றுஎனுந் தோற்றம்**
> **வல்லை யாம்எனில் உனக்குள வலியெலாங் கொண்டு**
> **நில்லையா!"**

(முதற்போர்ப்படலம், 255)

'உனக்கு உள்ள படைக்கலம் அனைத்தையும் கொண்டு நில் ஐயனே,' என்று கூறுகிறான். எனவே, சிறந்த ஒரு வீரனைக் கண்டவுடன் மற்றொரு வீரன் அவன்பால் ஈடுபடும் நிலைக்கு இஃது ஒரு சிறந்த உதாரணமாகும். முதன் முதலில் இராகவன் 'பாவி' என்று இராவணனைப் பழித்தமை, மனநூல் கருத்துப்படி பொருந்துவதேயாகும். தன் துன்பங்கட்கெல்லாம காரணமான ஒருவனை நேரே கண்டபொழுது, எத்துணைச் சிறந்த பண்புகள் உடைய ஒருவனுக்கும் மன அமைதி கெடுதல் இயற்கை. அம்முறையில் அமைதி கெட்டு, இராகவன், 'பாவி' என்று விளித்தான்; ஆனால், இதற்குள் தன்னைக் கட்டுப் படுத்தித் தன் உணர்ச்சிகளை அடக்கிக்கொண்டுவிட்டான். மேலும், தான் உயிர்ப்பிச்சை தருவதாகக் கூறியதையும் இராவணன் சட்டை செய்யவில்லை என்பதையும் இராமன் நன்கு கண்டுகொண்டான்; எனவே, அவனிடம்

கொண்டுள்ள மதிப்பும் உயர்ந்துவிடுகிறது. இவை இரண்டுஞ்சேரவே, பேச்சு முறையும் மாறிவிடுகிறது. இதனை அடுத்து வரும் பாடல் இக்கருத்தை நன்கு வலி உறுத்துகிறது. 'ஆள் ஐயா!' என்னும் இச்சொற்களால் மீண்டும் இராகவன் இராவணனை விளிக்கிறான். எனவே, இராகவன் மனம் சாந்த நிலையை அடைந்துவிட்டமை அறிகிறோம். இந்நிலையில் இராமன் தன் மனைவியைக் கவர்ந்து சென்ற கள்வனைத் தன் எதிரே காணவில்லை; அதற்கு எதிராகப் போர் வீரன் ஒருவனையே, தன்னொடு பகைமை பூண்டுள்ள ஒருவனையே, காண்கிறான். பகை வீரன் ஒருவனுக்குத் தர வேண்டிய அனைத்து மதிப் பையுந் தந்து அவனை விளிக்கிறான்.

இறுதியாக இராமனும் இராவணனும் போர்க்களத் தில் சந்திக்கின்றனர். நீண்ட நேரம் போர் நடைபெற்றது. இறுதியில் இராவணன் இராமன் அம்பால் துன்ப மடைந்து, தேரில் சாய்ந்துவிடுகிறான். அந்த நிலையில் இராமன் சாரதியாகிய மாதலி இராவணனைக் கொல்லு மாறு இராமனைத் தூண்டுகிறான். ஆனால், இராகவன் மறுத்துவிடுகிறான். மனைவியைக் கவர்ந்து சென்றவன் என்ற காழ்ப்பு மட்டிலும் இராமனுக்கு இருந்திருக்கு மாயின், இச்சந்தருபபத்தைப் பயன்படுத்தி இருக்கலாம். ஆனால், தான் போர் புரிவது ஒரு சிறந்த வீரனோடாகும் எனபதை அறிந்த இராமன், அந்தச் சந்தருப்பத்தைப் பயன்படுத்த மறுத்துவிட்டான்; 'படை துறந்து மயங்கிய பண்பினான்மேல் நடை துறந்து உயிர் கோடல் நீதி யன்று,' என்று கூறிவிட்டான். இறுதியில் இராவணன இறந்தேவிட்டான. அவன வீழ்ந்த நிலையைக் காண வருகிறான் இராகவன். இராமன் மனநிலையை ஆசிரியன் நன்கு எடுத்துக் கூறுகிறான.

"போரிடைமீண்டு ஒருவருக்கும் புறங்கொடாப்
போர்வீரன் பொருது வீழ்ந்த
சீரினையே மனம்உவப்ப உருமுற்றுந்
திருவாளன் தெரியக் கண்டான்."

(இரா. வதை. 203)

மனத்தில் காழ்ப்பு ஒன்றும் இல்லாமலும், பகைவன் வீரத்தை உவந்தமையின், இறந்த அவன்பால் மகிழ்ச்சியுங்கொண்டு கண்டானும இராமன். இராவணன் மார்பிற் குத்தியிருந்த யானைக்கொம்புகள் புறத்தே கழன்று சென்ற தழும்பைக் கண்ட இராமன், அவன் புறங்கொடுத்தான் போலும என்று தவருக எண்ணி மனம வருந்துகிருன். அக்கருத்துத் தவருனது என்பதை வீடணன் எடுத்து மொழிய, மனக் கவலை நீங்கிவிட்டான் இராமன். அம்மட்டோடு அமையவில்லை; சுத்த வீரனுகிய இராவணனமேல் தான் கொண்ட ஐயத்திற்காக வருந்துகிருன்.

'..................வீடண! தக்கது அன்ருல்
என்னதோ இறந்து ளான்மேல் அயிர்த்தனன்."

என இங்ஙனம கூறுவதால், இராமன் மனநிலையை ஒருவாறு ஊகிக்க இயலுகிறது. இது வரை போர் செய்த முறையிலேயே இராவணனைப் பற்றி நனகு அறிந்திருக்க வேண்டியிருக்க, அதனை விட்டு அவன்மேல் ஐயங் கொண்டதற்காகத் தன்மேல் தானே தவறு கூறிக் கொளகிருன்.

எனவே, இராகவன் கண்ட இராவணன எத்தகையவன் என்பதைக் கண்டோம. இனி இலக்குவன் கண்ட இராவணனைக் காண்போமாக.

6. 'வழி அலா வழிமேற் செல்வான்'

இராவணன் மேல் அதிக வெறுப்புக் கொள்ள உரிமை உடையவன் இராகவனுயினும், அவனைக் காட்டிலும் இராவணனை மிகுதியாக வெறுத்தவன் இலக்குவனேயாவன். அதன் காரணம் இளையோன் இராமன் மாட்டுக் கொண்டிருந்த அன்பேயாகும். சீதையைக் காணுது வனத்தில் இராம இலக்குவர் இருவரும் தேர்க் கால் சென்ற வழி தேடி வருகின்றனர்; பல குறிகளைக் கண்டு போர் நிகழ்ந்திருக்கும் என்று ஊகிக்கின்றனர். பல குண்டலங்களும், மணிக்கொடிகளும் கிடைத்ததால், சடாயுவோடு பொருதார் பலர் போலும் என்று கூறுகிருன் இராமன். ஆனால், பெண்ணைக் கவர்ந்து செல்லப் பலர் வருதல் இயலாதென்பதை உணர்ந்த இலக்குவன்,

> **"பொருது தாதையை இத்தனை நெறிக்கொடு போனுன்**
> **ஒருவ னே;அவன் இராவண னும்,'என உரைத்தான்."**
>
> (சடாயு உயிர் நீத்த படலம், 178)

ஏறத்தாழ இத்தருணத்திலிருந்தே இளையவன் இராவணனைப் பற்றி அறிந்துகொள்கிருன்.

இலங்கையில் வந்து தங்கிய பின்னரும் இராமன் இராவணனுக்குத் தூது அனுப்ப வேண்டும என்று முடிவு செய்துகொண்டு தம்பியின் கருத்தறியக் கேட்கிருன். உடனே இலக்குவன் சீற்றமே ஒரு வடிவாகிருன. இவன் கூறும சொற்களிலிருந்தே இராவணனைப் பற்றி இலக்குவன் கொண்டுள்ள கருத்து வெளியாகிறது. "தேவர்கட்கும் முனிவர்கட்கும் இடுக்கண் செய்தான். இந்திரனைச் சிறையிட்டான். தேவியைக் கவர்ந்து சென்ருன். என்னுல் விரும்பப்படும் உன்னைத் துயர்க்கடலுள் ஆழச் செய்தான். நம் சிற்றப்பனுகிய சடாயுவைக் கொன்றுள்ளான். இத்தகைய ஒருவனைக் கொல்லாது

விடின், அதனைவிடத் தவறு வேறில்லை,'' என இங்ஙனம் கூறி முடிக்கிறான் இலக்குவன். எனவே, அவன் இராவணனைப் பற்றி மிகத் தாழ்வான கருத்துக் கொண்டிருந்திருக்கிறான் என்பதை அறிகிறோம். பெரும்பலம் உடையவனாயினும், தவறான வழியிற் செல்கிறான் இராவணன் என்பதைக் கூற **'வழி அலா வழிமேற்செல்வான்'** என்று இலக்குவன் கூறுவது அனைவரும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுவதே.

முதற்போர் புரி படலத்தில் இவர்கள் இருவருஞ் சந்திப்பதைக் காண்கிறோம். முதன்முதலாக இராவணன் இலக்குவனது வில் நாணொலியைக் கேட்கிறான். சிறந்த இயந்திரப் பயிற்சி உடையான், இயந்திரம் ஓடுகையில் உண்டாக்கும் ஒலியைக்கொண்டே, அதன் தன்மையையும் வன்மையையும் அறுதியிட்டுக் கூறிவிடுவான். அங்ஙனமே, இலக்குவன் நாண் எறிந்த ஒலி கேட்டு, அரக்கர் தலைவன் 'எற்றினன் மகுடம் என்னே இவன் ஒரு மனிசன்!' என்றுக் கூறினன். எனவே, இலக்குவன் வன்மையை இராவணன் நன்கு அறிந்துள்ளான் என்பதும் நன்கு புலப்படுகிறது. ஆனால், இராவணன் மேல் தனியானதொரு பகைமை கொண்டுள்ளான் இளையோன். சீதையைத் தான் காத்துக்கொண்டு இருந்தமையின் அவளுக்கு நேர்ந்த தீங்கால் தான் அவமானம் செய்யப்பட்டதாகவே நினைக்கிறான். எனவே, இராவணனை நேரே கண்டதும் அவன் 'காக்கின்ற என் நெடுங் காவலின் வலி நீக்கிய கள்வா,' என்று விளிக்கிறான். இத்தகைய மனநிலையுடைய அவன் இராவணனை, நன்கு அறுதியிடுதல் இயலாத காரியமாகும.

போர் நடக்கையில் பலசந்தருப்பங்களில் இராவணன் அம்பால் இலக்குவன் துனபமடைகிறான். இராவணன்

அம்பால் இளையோன் மனக் கலக்கம் அடையவில்லை எனினும், அவனை வியவாது இருக்க இயலவில்லை.

7. 'வெலற்கு அரியான்'

அனுமன் இராவணன்மேல் விருப்பு வெறுப்பற்ற கருத்துக்கொண்டவனல்லன. மனைவியை விட்டு வருந்தி நிற்கும் சுக்கிரீவனுக்கு அடிமை பூண்டு வாழும் சொல்லின் செல்வன், அதே நிலையிலுள்ள இராமனமேல் பல காரணங்களாற் காதல் கொண்டவன. முதன்முறையாக இராகவனைக் கண்டவுடனே, அவன் துணைகொண்டு தன் தலைவன் பகைவனாகிய வாலியை ஒழிக்க முடிவு செய்துகொண்டான்; அங்ஙனமே தன் கருத்தை முடித்துக்கொண்டான. அந்நிலையில் இராமன் மாட்டு நனறியும் அன்பும் கொண்டுளள அவனுக்கு, இராவணன்பால் பகைமை தோன்றுதல் இயல்பு. அடுத்தபடியாக இராவணனைப்பற்றி அவன் அறிவது சம்பாதியாகிய கழுகின் தலைவனாலாகும். சம்பாதியும் இராவணனைப்பற்றித் தீயவன் என்ற கருத்தையே தந்தான. எனவே, இலங்கை வேந்தனை நடுவு நிலை பிறழாது ஆராயும் சந்தருப்பம் அனுமனுக்கு இல்லை. ஆனாலும், அவன் தானும் அஞ்சத்தக்க வலிமை கொண்டவன் இராவணன் என்பதை மட்டும நன்கு அறிந்துளளான். சமபாதியும் இக்கருத்தை வலியுறுத்தி உள்ளான. இம்மனநிலையோடு இலங்கையிற் குதித்தான் காற்றின் மைந்தன்.

இலங்கை முழுவதையும் தன்னைப் பிறர் காணா வகை சுற்றித் திரிந்த அனுமன், இறுதியாக இராவணன கோயிலை அடைந்தான். இராவணன் காம நோயுற்றுப் பொய் உறக்கம் உறங்குகிறான். திசை யானைகளின தந்தங்கள் அழுந்தப் பெறற மார்பினையும், பகைவர் மணி

முடி படலால் தழும்பு பெற்ற கால்களையும் கண்டான். இந்திரசித்தனைக் கண்ட பொழுது அவனது வீரத்தைப் புகழ்ந்த அனுமன், இராவணன் வீரத்தில் இப்பொழுது ஈடுபட வில்லை. மனத்தில் நிறைந்துள்ள பகைமை முற்றுகிறது. மேலும், 'வெவ்வமர் தொடங்கின் என் ஆய் முடியும்?' என்று முன்னமே நினைந்தவனாகலின், 'இப்பொழுதே, இராவணனை, உறங்கும் பொழுதே கொன்றுவிடலாமா!' என நினைக்கிறான். 'வாள் ஆற்றற் கண்ணனை வஞ்சித்தான மணிமுடியென் தாளாற்றலா லிடித்துத் தலைபத்தும் தகர்த்து இன்றென், ஆள் ஆற்றல் காட்டேனேல், அடியேனாய் முடியேனே!' என்றும் கூறுகிறான. 'உறங்குகின்றவனோடு பொருதல் தகாது,' என்ற எண்ணம, ஏனை கலையெலாம் கற்ற அனுமனுக்குத் தோன்றவில்லை! பின்னரும் அவன் நினைத்ததைச் செய்யவில்லை; காரணம், அறம் கருதியது அன்று; 'நேமி யான் பணியன்று' எனறு நினைத்ததாலே ஆகும். ஆனால், பிணி வீட்டு படலத்தில் இராவணன் எதிரே நிறுத்தபபடுகிறான் அனுமன். அப்பொழுது அவன், 'உறங்குகின்ற போது உயிர் உண்டல் குற்றமென்று ஒழிந்தேன,' என்று கூறுவதாகக் கவிஞன பாடுகிறான. இக்கருத்தை முனனர்க் கூறாது இப்பொழுது கூறுவதால், ஆசிரியன் மாருதி மனநிலையைத் தெரிக்கிறான். சிறந்த வீரனாகையால், தன் வலியும் மாற்றான் வலியும் தூக்கிப் பார்க்கிறான் அனுமன்; நல்லதொரு முடிபுக்கே வருகிறான்.

"என்னையும் வெலற்குஅரிது இவனுக்கு ஈண்டுஇவன்
தன்னையும் வெலற்குஅரிது எனக்குத் தாக்கினல்,
அன்னவே காலங்கள் கழியும் ஆதலான்
துன்னருஞ் செருத்தொழில் தொடங்கல் தூயதோ?"

(பிணி. படலம். 62)

இதுவே அனுமன் கொண்ட முடிவு. அனுமன் போர்த் திறத்தை, அருமந்த மைந்தனும் அட்சய குமாரனைப் பலியிட்டு, அதன் பயனால் அறிந்த இராவணன், ஒரு வீரனுக்குரிய மரியாதையோடு வினவுகிறான். 'மூவருள் ஒருவனோ, தென்திசைக்கோனோ, யாரையோ நீ!' என்று கேட்கிறான். கேட்டவன் யார் என்றால், 'வேரொடும் அமரர்தம் புகழ் விழுங்கினான' என்று ஆசிரியனே கூறு கிறான். இந்நிலையில் தூதன் போல நடிப்பதே தக்கது என்று முடிபு செய்துள்ள அனுமன் கூறத் தொடங்கு கிறான்; பல வகையாலும் இராவணனுக்கு அறிவுரை வழங்குகிறான்; 'உனது எல்லையற்ற வரம முதலியவற்றை நீட்டிய பகழி ஒன்றால் முதலொடு நீக்க நின்றானாகிய இராமன் தூதுவன் யான,' என்று கூறுகிறான்; மேலும், வாலியைக் கொன்றவன் தூதுவன என்று சொல்லிய வுடன் இராவணன், 'குலப் பகைவனோடு உறவா பூண்டுள்ளீர்?' என்று எள்ளி நகையாடுகிறான். அந் நிலையைப் பயன்படுத்திக்கொளள வேண்டும என்று நினைத்த இராவணன சில கூறத் தொடங்குமுன், அவன மன நிலையைத் தான பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்று நினைந்து, அனுமன் சில பன்னினான்: 'ஐயனே, கேட்பாயாக: காமச் செருக்கினால் திறந்திறம்பியவர் யாவர் பிழைத்தார்? காமத்தால் இறந்தார், களி வண் டுறை தாமத் தாரினர் எண்ணினுஞ் சால்வரோ? நீயோ, புகழைப் பெரிதும் விரும்புகிறாய்! இச்செயல் புகழின்பாற் படுமோ? ஆராய்க!

"இச்சைத் தன்மை யினில்பிறர் இல்லினை
நச்சி நாளும் நகையுற நாண்இலன்
பச்சை மேனி புலர்ந்து பழிபடூஉம்
கொச்சை ஆண்மையும் சீர்மையிற் கூடுமோ?"

(பிணி. படலம். 99)

இங்ஙனம் நல்லுபதேசம் செய்த அனுமன், இறுதியில், 'நீ உயிர் பெற்று வாழ வேண்டுமேயாயின், சீதையைத் தருக,' எனக் கூறினான். இறுதி வார்த்தைகள் இராவணற்குக் கோபம் மூட்டிவிட்டன. 'இதனை எனக்குச் சொல்ல ஒரு குரங்கு வந்தது, மிகவும் நன்று!' என்று கூறிச் சிரித்து, 'உனது உபதேசம் ஒருபுறம்நிற்க; தூது வந்த நீ ஏன் என படைஞரைக் கொன்றாய்?' எனறனன் இராவணன்.

இச்சந்திப்பிலிருந்தே, அனுமன், இராவணன் படை வலியையும், மதி வலியையும நன்கு அறிந்துகொள்கிறான். அனுமன் வேண்டுமென்றே சில குறிப்புக்கள் தந்தான். வாலிபாற்றோற்றவன் இராவணன் என்பது யாவரும் அறிந்ததொன்றே! எனவே, 'அத்தகைய வாலியை அடுகணை ஒன்றாலே கொன்றான் இராமன்' என்று கூறினால், இராமன் வலிமையை இராவணன் அறிதல் கூடும் என்று நினைந்தான் அனுமன. அங்ஙனம் அவன் நினைந்திருப்பின், பிழைபட்டான். அவனுக்கு முன்னரே, வீடணனும கும்பகருணனும் இதனைக் கூறிவிட்டிருந்தனர். எனவே, அனுமன இதனைக்கூறியும் இராவணன் சட்டை செய்யவே இல்லை.

8. 'இடிக்குநர் இல்லான்'

இராவணன் பகைவராயுள்ளார் அனைவரிலும், மிகுதியும் அவன்பால் வெறுப்புக் கொண்டவள் சீதையே யாவாள். முதன்முதலாகச் சீதை இராவணனை வனத்தில் சந்திக்கிறாள; துறவுக் கோலம பூண்ட அவனை இன்னானென்று அறியாது உரையாட ஆரம்பித்துவிட்டாள். அவளால் ஆசனம் தரப்பட்டு அதில் அமர்ந்த இராவணன், அவளை யாரெனறு வினவுகிறான். அக்

கேள்வியால் 'நம்மை முன் பின் அறியாதவர் இப்பெரியார்,' என நினைந்து, சீதை விடை கூறினாள். அதன் பின்னர் அவன் யாரென்று சீதை வினவ, துறவி வேடம் பூண்ட இராவணன், நாணமற்றுத் தன் பெருமைகளைப் பலபடியாக விரிக்கின்றான்; மேலும், தான் வேறு ஒருவன்போல நடித்து அத்தகைய இராவணன் ஊரிலிருந்து தான் வந்ததாகவும் கூறினான். உடனே சீதையின் மன நிலையை நாம் அறிய முடிகிறது. இராவணன் பெருமைகளைப் பற்றித் துறவி பலபடியாகக் கூறியும் சீதை அதனைக் காதில் வாங்கியதாகவே தெரியவில்லை. அம் மட்டோடில்லை!

> "சேதனை மன்னுயிர் தின்னுந் தீவினைப்
> பாதக அரக்கர்தம் பதியில் வைகுதற்கு
> ஏதுஎன்?"

(சடாயு உயிர். படலம். 51)

என்று இவ்வாறெல்லாம் வார்த்தையாடிய பிறகு சீதையைப் பூமியுடன் பெயர்த்துத் தேரில் வைத்துக் கொண்டு இராவணன் ஆகாய வழியே செல்கிறான். அந் நிலையில், 'நீ மானுடர் மாட்டு அஞ்சவில்லை எனில், தேரை நிறுத்தி அவருடன் பொருக!' என்று சீதை கூறவே, இராவணன் மானிடரோடு பொருதல் தனக்கிழிவென்று கூறிவிட்டான். உண்மையை ஆராயுமிடத்துக் கர தூடணர் பட்ட பாட்டை அறிந்த இராவணன் தன் செயல் முடியும் வரை போரை விரும்பவில்லை. மேலும், தன் பெருமைகளைக் கேட்ட மாத்திரத்துத் தனக்கு இணங்காத பெண்ணை இருத்தலியலாதென்ற கருத்தில் ஊறியவன் என்று நினைய வேண்டியுளது. அதனாலேயே சீதையின் வினாக்கட்குப் பொருத்தமற்ற விடை தருகிறான்; மேலும் சீதையால் எள்ளி நகையாடவும்படுகிறான்.

"............தங்குலப் பகைஞர் தம்பால்
போவது குற்றம் வாளிற் பொருவது நாணம் போலாம்
ஆவது கற்பி னுரை வஞ்சிக்கும் ஆற்ற லேயாம்."

(சடாயு உயிர். படலம், 86)

இங்ஙனம் அவள் கூற இடந்தந்துவிட்டாளுகலின், இராவணன்மேல் சீதைக்குச் சிறிதும் மதிப்பு இல்லாமற் போயிற்று. கரதூடணர் வதையால் ஒருவாறு அரக்கர் குலத்தைப் பற்றியே தாழ்ந்த கருத்துக்கொண்டிருந்த சீதைக்கு, இராவணனும் இங்ஙனம் கோழைச் செயல் செய்தது, மேலும் அவர்கள் மாட்டுத் தாழ்ந்த கருத்தையேஉண்டாக்கிற்று. இறுதிவரையிற் சீதையின் மனநிலை இவ்வாறே இருக்கக் காண்கிறோம்.

இனி அடுத்துச் சீதையை அசோக வனத்தில் இராவணன் சந்திக்கிறன். பெண்கள் மன நிலையை முழுதும் அறியாதவனுக இராவணன் சீதையைக் காண வருகிறன்; ஊர்வசி உடைவாளைத் தாங்கி வரவும், மேனகை அடைப்பை தாங்கவும்; செருப்பினைத் திலோத்தமை தூக்கி வரவும், அரம்பையர் குழாம் சூழ்ந்து வரவும் கங்குலும் பகல்படுமாறு தோன்றினன். இத்துணைப் பெண்மக்கள் உடன் வருதலைத் தனது பெருமையின் அறிகுறியாக இராவணன் நினைத்து அழைத்து வந்தான். சீதையைக் கண்டு நிற்கும் அவனையும், அவனைக் கண்டு நிற்கும் சீதையையும், ஆசிரியன் படம் பிடிக்கிறன்; 'கூசியாவி குலைவுறுவாள்' என்றும், 'ஆசையால் உயிர் ஆசழிவான்' என்றுங் கூறுகிறன். நின்ற இராவணன் கூசிக் கூசிப் பேசத் தொடங்கினன். அதனை ஆசிரியன், 'வெவ்விடத்தை அமிழ்தென வேண்டுவான்' என்று கூறுகிறன்.

பல படியாக தன் கருத்தை எடுத்துக் கூறிய இலங்கை வேந்தனுக்குச் சீதை இறுக்கும் விடை

ஆராயத் தக்கது: முதன்முதலாகத் தன் கணவனது வன்மையை விரிவாகக் கூறத் தொடங்குகிருள் சீதை. இதுவும் அவளுடைய மன நிலையை அறிவிக்கும் பகுதியாகும். சாதாரணமாக உலகியலில் இத்தகைய தன்மையைக் காண்கிறோம். விவகாரத்தில் தளர்ச்சியுற்றவர்கள் தங்கட்குச் சாதகமான இரண்டொரு பகுதிகளை விடாமல் உரக்கக் கூறுந் தன்மை நாமறிந்ததொன்றே. சீதையின் தளர்ந்து வருந்திய மனத்திற்கு இராகவனைப் பற்றி நினைந்துகொள்ள வேண்டியது இன்றியமையாததாகிறது. அந்நினைவும் உரக்கப் பேசி மனத்தைச் சமாதானப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டியதாகிறது. தனக்குத் துணை யாரும் இல்லாது அஞ்சி நிற்கும் அவளுக்குத் தானே உரக்கப் பேசும் இவ்வார்த்தைகளே ஆறுதல் தரக் கூடியனவாம். எனவே, அவள் கூறத் தொடங்குகிருள்.

> **"மேருவை உருவல் வேண்டின் விண்பிளந்து ஏகல் வேண்டின்**
> **ஈரேழு புவனம் யாவும் முற்றுவித் திடுதல் வேண்டின்**
> **ஆரியன் பகழி வல்லது அறிந்திருந்து அறிவி லாதாய்!**
> **சீரிய அல்ல சொல்லித் தலைபத்துஞ் சிந்து வாயோ?"**
>
> (சிந்தனைப் படலம், 40)

இங்ஙனம் கூறத் தொடங்குவதால் இராவணன் வன்மையைத் தான் சிறிதும் மதிக்கவில்லை என்பதைக் கூறுவாளாகிருள். இராவணனுடைய தற்பெருமையை நன்கு அறிந்துகொள்ளப் பல சந்தருப்பங்கள் இருந்தமையின், அவற்றையெல்லாம் ஒவ்வொன்ருய்க் கூறி, அவன் அழிவது உறுதி என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிருள். இராவணனைக் காணும் போதும், அவன் பேச்சுக்களைக் கேட்கும் போதும் சீதைக்கு இராமன் நினைவே தோன்றுகிறது. அவனது வன்மையின் முன்னர் இராவணன் வலியற்றுப் போவதை நன்கு அறிபவளாகலின், அதனை

எடுத்துக் கூறுகிறாள். வெள்ளியங்கிரியினை எடுக்கவும் விடையின் பாகன் தன் கால்விரலால் அழுத்த, அதனால் பெருந்துன்பம் அடைந்தவன் இராவணன். அதனை எடுத்துக்கூறி, அத்தகையவனது வில்லை முறித்தவன் இராமன் என்றுங் கூறுகிறாள்; இராவணனை வென்றவனாகிய கார்த்தவீரியனை வென்றவன இராகவன் என்று இவ்வாறு வரிசையாக அவன் தோல்விகளையும் இராகவன் வெற்றிகளையும் அடுக்கிக்கொண்டே செல்கிறாள். இவை அனைத்தும இராவணனுக்குத் தெரியாதவை அல்ல. எனினும, சீதை இவற்றை எடுத்துக்காட்டுவதில் உள்ள நியாயம என்ன என்பதைக் காண வேண்டும். பெரும்பாலும் ஆத்திரமுடையவர்கள்பேசுவதுபோலவே அமைந்துள்ளன அவளுடைய சொற்கள். தன் மனத்திற்குத் தைரியம் கூறும முறையிலேயே அவள் பேசுகிறாள். இங்ஙனம் பேசிக்கொண்டே வந்த சீதை, இறுதியில் அரியதொரு கருத்தையுங் கூறுகிறாள். ஒரு பெரிய மன்னன் வீட்டில் பிறந்து, மற்றொரு மன்னனை மணந்து வாழ்ந்த அவளுக்கு அரசனைப பற்றிய பல இன்றியமையாத குறிப்புக்கள் தெரிந்தேயிருக்கும். மன்னனுக்கு மதியமைச்சர்கள் கண் போன்றவர்கள். அமைச்சரை வைத்து நடாத்தாத அரசியல் அழிந்தே தீரும். அவ்வமைச்சரும் எத்தகையவராய் இருத்தல் வேண்டும்? பொதுமறை தந்த பெரியார்,

> "இடிப்பாரை இல்லாத ஏமரா மன்னன்
> கெடுப்பார் இலானுங் கெடும்."
>
> (குறள், 448)

என்றல்லவோ கூறினார்! இத்தனை நாட்கள் அசோக வனத்தில் உறைந்த சீதை, இராவணனைப் பற்றியும் அவனது அரசியலைப் பற்றியும அறிந்த உண்மைகள் பல. அவற்றுள் சிறந்தது அவன் அமைச்சரே இல்லாது

ஆளுபவன் என்பதேயாம். பெயரளவில் உள்ள அமைச்சர்களும், இச்சகம் பேசி அவனது அழிவை நாடுபவர்களாய் உள்ளார்களேயன்றி, இடித்துப் பேசி அவனது வாழ்வைப் பெருக்குபவராயில்லை. அரசியலறிந்த சீதைக்கு இது வியப்பை அளிக்கிறது. அவள் உடனே இராவணனை நோக்கி,

> "கடிக்கும்வல் அரவும் கேட்கும் மந்திரம்; களிக்கின் றேயை
> அடுக்கும்ஈது அடாதீதென்ற ஏதுவோடு அறிவு காட்டி
> இடிக்குநர் இல்லை; உள்ளார் எண்ணியது எண்ணி உன்னை
> முடிக்குநர் என்ற போது முடிவன்றி முடிவ துண்டோ?"
>
> (நிந்தனை. 59)

என்று கூறினள். அமைச்சராயுள்ளார் ஏது காட்டி அரசனை நல்வழிப்படுத்த வேண்டும். அவ்வாறு இல்லாமல் இருப்பது ஒருபுறமிருக்க, உள்ளவர்களும் அவன் கூறுவதையே சரியென்று கூறும் கயவர்களாகவன்றோ உள்ளார்கள்? இந்நிலையில் சீதை சொல்லுஞ்சொற்கள் அவள மனத்தில் தோன்றிய இரக்கக் குறிப்பையே அறிவிக்கின்றன. இராவணனுடைய தவ வலியையும், படை வலியையும் அவள் காண்கிறாள். இத்துணை வலியும் பெருமையும உடைய ஒருவனை அவள் கண்டதில்லை. இராமனிடம் இதனினும மேம்பட்ட வலியைக் கண்டாளேனும, அரசனயுள்ள இராவணனைச் சுற்றியுள்ள சிறப்புக்களில் ஒரு சிறிதேனும் அயோத்தியில் இல்லை என்பதை அவள் அறிவாள். தன்னால் போற்றி வணங்கப்படும் தேவர்கள் இங்கு இராவணனுக்கு அடிமை பூண்டு ஏவல் செய்கின்றார்கள். எத்துணைத் தவம் புரிந்து இத்துணைச் சிறப்புக்களை அவன் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறாள் சீதை. 'இவையனைத்தும் வீணாகின்றனவே!' என்று நினைந்தவுடன்,

இரக்கமே தோன்றுகிறது. அவ்விரக்கத்தாலேயே அவள் பலவாறு அவனை இடித்துக்கூறி அறிவுரை பகர்கின்றாள்.

இனி அவள் காட்டும் இரக்கத்திற்கு மற்றொரு காரணமும் உண்டு. இராவணன் தனது பெருமையைக் காட்டும் அளவில் நின்றிருப்பானேயாகில் சீதைக்கு அவன் மாட்டு அச்சமே நிகழ்ந்திருக்கும். அவன் அவ்வாறு செய்யாமல் தன் நிலையின் இழிந்த சொற்களை ஓயாது அவள் எதிரே சொல்கிறான். அவன் கூறுகிற சொற்களைக் கேட்டால் யாருக்குமே இரக்கம் தோன்றாமல் இராது.

"என்றுதான் அடிய னேனுக்கு இரங்குவது இந்து வென்பான்
என்றுதான் இரவியோடு வேற்றுமை தெரிவது என்பால்?"

(மாயாசனகப் படலம், 9)

இஙஙனம் தன் பெருமையையும் ஆண்மையையும் காற்றில் விட்டுவிட்டுப் பேசத் தொடங்கிய அவன் மிகத் தாழ்ந்த நிலையை அடைந்துவிடுகிறான். 'இராவணனா பேசுகிறான்!' என்று நாம் வியக்கிறோம். யார்க்கும் வணங்காத மணி முடி தாழ்த்தி அவன் சீதைபால் அழுவது வெறுப்பையும், நகைப்பையும், சீற்றத்தையும் ஒருங்கே உண்டு பண்ணுகின்றது.

"வஞ்சனேன் எனக்கு நானே மாதரார் வடிவு கொண்ட
நஞ்சுதோய் அமுத முண்பான் நச்சினேன் நாளுந் தேய்ந்து
நெஞ்சுநே ரானது உம்மை நினைப்புவிட்டு ஆவி நீக்க
அஞ்சினேன் அடிய னேன்உம் அடைக்கலம் அமுதின் வந்தீர்!
"தோற்பித்தீர்; மதிக்கு மேனி சுடுவித்தீர்; தென்றல் தூற்ற
வேர்ப்பித்தீர்; வயிரத் தோளை மெலிவித்தீர்; வேனில் வேளை
ஆர்ப்பித்தீர்; என்னை இன்னல் அறிவித்தீர்! அமரர் அச்சம்
தீர்ப்பித்தீர்; இன்னம் என்னென் செய்வித்துத் தீர்திர் அம்மா!"

(மாயாசனகப் படலம், 11,12)

மனித இயல்பில் காமமும் காதலும் ஒரு பெரிய இடம் பெறுதல் உண்டு. ஆனால், அவை அவனிடம் உள்ள ஏனைய பண்புகள் அனைத்தையும் அமிழ்த்தி மேலெழுந்து ஆட்சி செய்ய விரும்பினால், அச்செயல் வெறுத்தற் குரியதே. தனது பெருமையனைத்தையும் தவறான காமத்தின் முன்னிலையில் பலி இடும் இராவணனை நாம் இப்பொழுது போற்ற இயலவில்லை.

“ தலையின் இழிந்த மயிர்அனையர் மாந்தர்
நிலையின் இழிந்தக் கடை.” (குறள், 964)

என்பது பொய்யா மொழியன்றோ ? இங்ஙனம் பேசும் ஒருவனை எந்தப் பெண்தான் பொறுக்க இயலும் ? சீதை அதனைப் பொறாது அவனைப் பழித்தது இயல்பே அன்றோ ? மேலும், பெண் தன்மையும் தாய்மையும் மிக் குடைமையின், அவளுக்குக் கோபத்தைக்காட்டிலும் இரக்கமே மிகுதியாகத் தோன்றிற்று.

இராவணனை முதலிற் கண்ட பொழுது சீதை கொண்டிருந்த அச்சம் சிறிது சிறிதாக நீங்கிவிட்டது. அவன் தன்னைத் தொட்டுப் பலாற்காரமாக ஒன்றுஞ் செய்யான் என்பதை அறிந்த சீதை, அவன்பாற் கொண்ட அச்சம் நீங்கினாள். இறுதி வரை அவன் மாட்டு இரக்கமும், அவன் கூறும் தவறான மொழி களுக்கே அச்சமும் கொண்டிருந்தாளென்பது அறிய முடிகிறது.

9. தன் இரக்கம்

“ எற்றுஎன்று இரங்குவ செய்யற்க ; செய்வானேல்
மற்றுஅன்ன செய்யாமை நன்று.” (குறள், 655)

‘ ஒருவன், ‘ ஏன் இக்காரியத்தைச் செய்தோம் !’ என்று பின்னர் இரங்கும்படியானவற்றைச் செய்யாமல் இருக்கக்கடவன் ; தவறிச் செய்த போதி லும், இரங்காமலாவது இருக்கக் கடவன்,’ என்று

ஆணையிடுகிறார் வள்ளுவர். இவ்வுரையைப் பின் பற்றுவது எல்லோராலும் இயலுவதன்று. பெரும்பாலார் பின்னால் நினைந்து வருந்த நேரும் செயலைச் செய்யாமல் இருப்பதில்லை; இதைப் போலவே, வருத்தப்படாமலும் இருப்பதில்லை. 'எத்தனை விதங்கள்தான் கற்கினும் கேட்கினும் என் இதயமும் ஒடுங்கவில்லையே!' என்பதும் மெய்யுரையேயன்றோ?

மூவுலகங்களையும் வென்று ஆண்ட இராவணனும் வள்ளுவர் வாய்மொழியைப் பின பற்றி நடக்கும் ஆற்றல் பெற்றிருக்கவில்லை. சீதையை எடுத்து வந்த பொழுது அவன் ஆழ்ந்த சிந்தனை செய்யவில்லை; தங்கையின் வருணனையால் மயங்கிச் சீதையின்மீது பேச முடியாப் பெருங்காதல் கொண்டுவிட்டான; மாமன் **மாரீசன்** பெருமைக்குப் பங்கம் விளைவிக்கத் தக்க செயல் என்று தடுத்துச் சொல்லியும் கேளாமல், சீதையை வஞ்சகத்தால் சிறைப்படுத்திக் கொண்டு வந்தான்; பின்னர் அச்செயலின் விளைவாகத் துன்பத்தை அனுபவிக்க நேர்ந்த போது, 'ஐயோ! இப்படியெல்லாம் நிகழ்ந்தனவே!' என்று ஏங்கலானான்; வள்ளுவர் வழியின் அருமையை உலகத்தார்க்கு உணர்த்தவே இவ்வாறு செய்தானோ!

அனுமன் இலங்கையை எரித்ததோடு, அசோக வனத்தையும அழித்துவிட்டுச்சென்றான். திக்கஜங்களின் கொம்புகளை மார்பில் தரித்தவன், தேவர்களை ஏவல் கொண்டவன், கயிலையை எடுக்கத் துணிந்தவன், ஆயிரம் மறைகளை அறிந்துணர்ந்தவன், அனுமன் செயல்களைக் கண்டு கலங்கிவிட்டான். அனுமனால் அழிந்த இலங்கையை முன்னிலும் பன்மடங்கு சிறப்புடையதாகச் செய்வித்த பின்பும், அவன் கலக்கம் நீங்கவில்லை. இனிச் செய்ய வேண்டுவது யாது என்பதைப் பற்றி ஆராயக் கூட்டிய மந்திரி சபையில் நடந்துவிட்டவைகளையே

திரும்பத் திரும்ப எடுத்துப் பேசலானான். அனுமனுடைய செயல்களின் விளைவுகள் கண்ணுக்குத் தோன்றாதவாறு மயன் இலங்கையைப் புதுப்பித்த பின்பும், இராவணன் மனக் கண்களுக்கு அழிந்த இலங்கையே தெரியலாயிற்று. இஃது அவன் மனம் எவ்வளவு புண்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதையே நமக்கு வற்புறுத்துகிறது.

" சுட்டது குரங்கு;எரி சூறை யாடிடக்
கெட்டது கொடிநகர்; கிளையும் நண்பரும்
பட்டனர்; பரிபவம் பரந்தது எங்கணும்;
இட்டஇவ் வரியணை இருந்தது என்னுடல் !
" மற்றில தாயினும் மலைந்த வானரம்
இற்றில தாகியது என்னும் வார்த்தையும்
பெற்றிலம்."

(மந்திரப் படலம், *12, 14*)

'குரங்கு நகரைச் சுட்டது; சுற்றமும் நண்பரும் இறந்தனர்; பழி பரந்தது; இவ்வளவுக்கும் என்னுடல் இவ்வரியணையில் இருந்ததே!' இராவணன் தன் உயிரை இங்குக் குறிப்பிடாதது கவனிக்கத் தக்கது. அஃது அவமானத்திற்கஞ்சி இறந்தொழிந்தது என்பது அவன் எண்ணம் போலும்! பழிக்குப் பயப்படும் இராவணன், அடுத்து, 'அனுமன் இறந்தொழிந்தான் என்று கேட்கும் பாக்கியத்தையும் பெறவில்லையே!' என்று ஏங்குகின்றான். உயிருடனிருக்கும் குரங்கு, புதுப்பித்த இலங்கையையும் அழித்துவிடும் அன்றோ? அதன் செயல்களைத் தடுக்கும் திறம் தனக்கில்லை என்பதை இன்னும் தெளிவாக அவன் உரைக்க முடியுமா? அவன் கயிலையை எடுக்கத் துணிந்த காலத்து இருந்த தைரியம் எங்குச் சென்றது? இராவணன், பழி வந்ததற்குத் தன் செயலே காரணம் என உணர்ந்ததே, இங்கு அவன் தைரியமற்றவனாய் இருப்ப

தற்குக் காரணம். எத்துணை வல்லமையுடையவனே யானாலும், தானே வருவித்துக்கொண்ட இன்னல்களை எதிர்க்கும் சத்தியை அவன் எப்படிப் பெற்றிருக்கக் கூடும்? 'இவன் இராவணன்தானா!' என்று நாம் ஐயப் படும்படி அவன் நடந்துகொள்வதிலிருந்தே குரங்கு செய்த இன்னல்களின் எல்லையை ஒருவாறு உணர முடி கிறது. இராவணனையே அதை விவரிக்கச் சொல்லு வோம்:

"ஊறுகின் றனகிணறு உதிரம் ஒண்ணகர்
ஆறுகின் றிலதனல் அகிலும் நாவியும்
கூறுமங் கையர்நறுங் கூந்த லின்சுறு
நாறுகின் றதுநுகர்ந்து இருந்த நாமெலாம்"

(மந்திரப் படலம், 13)

எண்ணற்ற இராக்கதர்களைக் கொன்று குவித்துச் சென்றான் அனுமன். அவர்கள் உடம்பிலிருந்து வெளிப் பட்ட இரத்தம் ஆறாய் ஓடிக் குளம், மடு, ஏரி முதலிய நீர் நிலைகளையெல்லாம் இரத்த மயமாக்கிவிட்டது. இலங்கை யில் குடிக்கத் தண்ணீர் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே' இராவணன கிணறுகளைத் தோண்டச் செய்தான். ஆனால், பயன பெறவில்லை. இராக்கதர் இரத்தம் பூமியில் ஊறித் தோண்டிய இடம் அனைத்திலும் இரத்தமாக ஊற்றுச் சுரக்கின்றது. தண்ணீரில்லாமல் மக்கள் எவ்வாறு காலங் செலுத்த முடியும்? 'அன்ன ஆப: வேதம்' (ஜலமே பிரதான உணவு). உண்டியில்லாமல் தவித்த இராவணன், தூக்கமில்லாமலும் தவிக்க நேர்ந் தது. அனுமன் இலங்கையில் வைத்த தீ அவியாமல் இருக்கிறது. வீடுகள் எரிந்து விழும் நகரத்தில் எவனுக்குத் தூக்கம் பிடிக்கும்? இத்துன்பங்களை மாற்றச் சற்று இன்பத்தைத் தரும மெல்லியலாரோடு கலந்திருக் கலாமென்றாலோ. அவர்கள கூந்தல் சுறுநாற்றம் வீசு

கின்றது. இவ்வாறு உண்டி, உறக்கம், இன்பம் இம் மூன்றையும் இராவணனுக்கு இல்லாமற்செய்த அனுமனை, அவன் எவ்வாறு மறக்கக்கூடும்? அனுமன் உயிருடனிருக்கிறான் என்ற எண்ணமே அவன் மனத்தை ஆறுதலடையச் செய்யாமலிருக்கப் போதியதன்றோ? ஆகவேதான், அவன், இலங்கையைப் புதுப்பித்த பின்பும, என்ன செய்ய வேண்டும என்று யோசிக்கச் சபை கூட்டியும, அனுமனையும் அவன் செயல்களையும் மறக்க முடியாதவனாகி, அவற்றையும், அவற்றால் அவனடைந்த பழியையுமே பற்றிப பேசிக்கொண்டிருக் கிறான்.

நமக்கு மட்டுமன்றி, இராவணனைச் சேர்ந்தவர்க்கும் அவனுடைய இந்நிலை கேலிக்கிடமாகிறது. தன் தீமையை நினைத்துத் தளர்ந்து பேசும் இராவணனை நோக்கிச் சேனாபதி, வள்ளுவரைபபோல உபதேசம் செய்யத் தொடங்கிவிட்டான்.

"வஞ்சனை மனிசரை இயற்றி வாள்நுதல்
பஞ்சன மெல்லடி மயிலைப் பற்றுதல்
அஞ்சினர் தொழில்என அறிவித் தேற்குஅது
நஞ்சென உணர்ந்திலை உணரும் தன்மையோய்!"

(மந்திரப்படலம், 16)

தாம கெட்டிக்காரர் என்று காட்டிக்கொள்ள எதிரி இளைத்த சமயம் பார்த்துத் தாக்குவது மனிதப்பண்பு. இவ்வுபாயத்தை உயர்ந்தோர் கைக்கொள்ளுவதில்லை. சேனாதிபதி இம்முறையைக் கையாண்டது இராவணன் மீது வெற்றி கொள்வதற்கே. அவன விரும்பியபடியே இராவணனும, அவன கூற்றுக்களை ஏற்றுக்கொண்ட வனைப்போல, இதை மறுத்துக் கூறாமலிருந்தது, அவன் தன் தீமையை நினைந்து எத்துணைத் தளர்ந்திருக்கிறான் எனபதையே வலியுறுத்துகிறது. இந்நிலையில் பிறர்

கேலி செய்வதைப் பொருட்படுத்துவது பெரியோர்க்கு அழகன்று. இராவணன் சேனாதிபதியின் கூற்றுக்கு மறுமொழி கொடாதது, தவறு செய்தவனேயானாலும், அவன் தன் இயற்கை இடம் கொடாத ஒரு பிழையையே செய்தான் என்றும், அதன் தீமையை நாம் எடுத்துக் காட்டக்கூடிய அளவுக்கு அவனே உணர்ந்திருந்தான் என்றும் காட்டுகினறது.

சுக்கிரீவன மணிமுடியைக் கவர்ந்து சென்ற பின இராவணன் கொண்ட தோற்றம் மிகவும இரங்கத் தக்க தாய் இருக்கின்றது. போரில் வெற்றியும தோல்வியும் மாறி மாறி வருதல் இயறகை. வெற்றி கிடைக்கும காலங்களில் மட்டற்ற மகிழச்சியும், தோல்வியுறும காலங் களில் எல்லையற்ற துனபமும் அடைவது வீரர்க்கு உறுதி பயவாது. இராவணன் இதை உணர்ந்தவன அல்லன். அவன் வாழக்கையில் தோல்விகள் ஏற்படாமல் இல்லை. கார்த்தவீரியனிடத்தும், வாலியினிடத்தும் அவன் படு தோல்வியுற்றான்; கயிலையை எடுக்கச் சென்று அவ மானப்பட்டான; ஆனால், இவைகளைத் தனக்கு நேர்ந்த அவமதிப்பாகக் கருதவில்லை. 'கயிலையை எடுத்தவன்' என்று அவனே தனனைப் பெருமையாகப் பேசிக்கொள்ளு கிறான் என்றால், தோல்விகளைத் தைரியத்துடன் ஏற்றுக் கொள்ளும் மனோதிடம் இராவணனிடத்தில் மிகுதியாய் இருந்தது எனபதில் ஐயம உண்டோ? இருபபினும், இராவணன், அனுமன், சுக்கிரீவன் இவ்விருவர் செயல் களையும் குறித்து மிகமிக வருந்துகிறான. இச்செயலின் காரணத்தை ஆராய, இராவணன் மாட்சி நமக்கு விளங்குகினறது.

கார்த்தவீரியனிடத்திலும், வாலியினிடத்திலும் அவன் தோற்றவை போரில் நேர்ந்த தோல்விகள். ஆகவே, போர் வீரனாகிய இராவணன் அவைகளுக்குக்

கலங்கவில்லை. கயிலையை எடுக்கச் சென்று கைகளை இழந்ததும் வருந்தத்தக்கதன்று. தேவர்களும், நான் முகனுங்கூடக் கயிலையை எடுக்க முற்பட்டிருந்தால், அவன் கதியையே அடைந்திருப்பர். உண்மையில் எவரும் கயிலையை எடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத் துக்கே இடம கொடுத்திருக்க மாட்டார். இராவணன், எவரும செய்யக்கூடாத— செய்ய நினைக்கக் கூடாத— செயலைச் செய்ய முன் வந்ததே அவன் பெருமைக்குச் சான்று. அங்ஙனமிருக்க, அவன் தோல்வியடைந்தான் என்பது எவ்வாறு இரஙகத்தக்கதாகும? ஆகவேதான், அவன சிறிதும கூச்சமினறி, மிக்க பெருமிதத்துடன தனனைக் 'கயிலையை எடுத்தவன' என்று தானே பாராட்டிக்கொள்ளுகினறான். அனுமன் இலங்கையை அழித்ததும், சுக்கிரீவன மணி முடியைக் கவர்ந்து சென்றதும் அவர்களுடைய ஒபபற்ற வலிமைகாரணமாக அல்ல; இராவணனுக்கு அவறறைத் தடுக்கும திறம் இல்லாமையாலேயேயாம. நீஙகு தடுக்கும திடமில்லாத வனாய் இராவணன மாறிவிட்டதற்குத் தீமையை வருவித்துக்கொண்டவன தானேஎனறுணர்ந்த அறிவே காரணம. இதை மிகவும நன்றாக உணர்ந்திருந்தமையால் தான், இராவணன அனுமனை எதிர்க்கவோ, அல்லது சுக்கிரீவனைத் தடுக்கவோ தான் முயற்சியொன்றுஞ் செய் யாது வாளாவிருந்தான்; அவர்கள் செயல்களால் தனக்கு நேர்ந்த பழியின் எல்லையைப் பன்மடங்கு பெரி தாகக் கருதினான்; அதை நினைந்து நினைந்து உருகினான். 'இட்ட இவ்வரியணை இருந்தது என உடல்!' என்று இராவணன கூறியது, எவ்வளவு ஆழ்ந்த சிந்தனையோடு கூறப்பட்டது என்பது இப்பொழுது உணர முடிகிறது.

வள்ளுவர் குறளின் இடையறியமையாமையை வற் புறுத்த விரும்பி நடந்துகொண்டவனைப் போலவே

6

இராவணன் செயல் புரிந்திருக்கிறான்; அவர் ஆணைக்கு நேர் மாருக நடந்துகொண்டானேயாஞலும், தன்னை உயர்ந்தவனுகவே காட்டிக்கொண்டிருக்கிறான்; பின்னர் வருந்த நேரும் என்பதைச் சிந்தியாமல், ஒரு தீமையைச் செய்துவிட்டான். அதன் பயஞக அழிவு நேரத் தலைப் பட்ட பொழுதும அவன் வள்ளுவர் வழியைப் பின்பற்ற வில்லை. வாழக்கையை இன்பமுடையதாகக் கழிப்ப தற்காக வள்ளுவர் வழி கூறிஞர். இராவணன் இன்பந் துய்ப்பதையா வாழ்க்கையின் இலட்சியமாகக் கொண்டிருந்தான்? உயர்ந்தோன் என்று உலகோரால் போற்றப் படவேண்டும் என்பதன்ரே அவன் இலட்சியம்? அவன் காமம் காரணமாக நெறியல்லா நெறியிலே சென்று விட்டான். சுயமதிப்புக்குப பங்கம் நேரிடாதபடி, பின்னடையக் கூடாத அளவுககுச் சென்றுவிட்டான்; இனித் தன் நோக்கம நிறைவேறுவதற்கு வேண்டியவற்றைச் செய்யினும், தன் போக்கை மாற்றிக்கொளளினும, பழியே வரும் என்பதையும் உணர்ந்தான். ஆகவேதான், பழியைத் தேடித் தந்த தன் நோக்கமாவது முற்றுப் பெறட்டும் என்று எண்ணி, அதற்கு ஆவன செயவதில் விருப்பம் காட்டிஞன்; 'பழி வந்துவிட்டதே!' என்ற எண்ணம் தோற்றுவித்த உரனின்மை காரணமாக அதையும் செம்மையாகச் செய்து முடிக்க முடியாமல் அவதிப் பட்டான். இல்லையேல், தன்னை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி சீதையின் கால்களில் விழுந்து இறைஞ்சிய இராவணன், அவள் மறுத்ததைக் கண்டு, திராகைஷ புளிக்கும என்று வெறுத்துச் சென்ற நரியைப் போல, அவனைப் பழித்துக் கூறியது பொருத்தமற்றதாகப் போய்விடும்.

அறிவிஞல் அவதியடைந்த பெரியோர்களுள் இராவணன் தலை சிறந்தவஞய்க் காட்சியளிக்கிருன. தான் செயதது தீமை என்றுணர்ந்தும், அதன் விளை

வாக நிகழ்ந்த துன்பங்களைத் தடுக்க முன் வாராமல், அவற்றை நினைத்து ஏங்குவதே அவனுடைய இக்குணக் கூறுபாட்டை வெளிப்படுத்துகிறது. 'வினையை விதைத்தவன் வினையையே அறுக்கவேண்டும்,' என்பதை இராவணன் உணர்ந்தே செயலற்றவனாய் இருந்தான். இவ்வாறு தன்னைத்தானே தண்டித்துக்கொள்ளும் பெருந்தகைமை பேரறிவாளருக்கே பொருந்தும். இப் பண்பையே 'தன்னிரக்கம்' என மேனாட்டார் கூறுகின்றனர். இராவணனுடைய இப்பண்பை நாம் நன்குணர வேண்டுமென்றே கவிஞன் விரும்பியிருக்கின்றான். இராவணன சீதையை எடுத்து வரத் தீர்மானித்த பொழுது, ஒருவரையும் கலந்தாலோசிக்கவில்லை; தங்கையின் தூண்டுதலால் தான் செய்ய முற்பட்ட காரியத்தை அதை முடிக்கத் தனக்கு உதவியாக இருக்க வேண்டிய தன் மாமன மாரீசனிடம் மட்டுமே தெரிவிக்கிறான். உண்மை இங்ஙனமிருக்க, சேனாதிபதியைத் தான் முன்னரே சீதையை எடுத்து வரவேண்டா எனறு சொன்னதாகவும், அதைக் கேட்காமல் இராவணன தீமையைத் தேடிக்கொண்டதாகவும் கூற வைத்து, அவைகளை இராவணன் மறுத்துக் கூருமலும் இருக்கும்படி கவிஞன் செய்திருப்பது, இராவணனுடைய மேன்மையை நாம் அறிய வேண்டுமென்றே. சேனாதிபதி தன்னை இவ்வாறு பழிப்பதற்குக் காரணம் இல்லை என்பதை உணர்ந்திருந்தவனேயானாலும், இராவணன் தான் செய்த பிழையையே அவன் சுட்டிக் கூறுகிறான் என்ற காரணத்தால், அவனை அடக்காமல் இருக்கிறான். இச்செயல் தன் பிழையின் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ள இராவணன பின்னடையவில்லை எனபதையே வற்புறுத்துகிறது.

இராவணனைப் போலத் தங்களைத் தாங்களே நொந்துகொள்ளும் இயல்புடைய மனிதர்கள், 'செயல்

திறமை' உடையவர்களாய் இருக்கமாட்டார்கள். அவர்கள் காலம் முழுவதும 'இபபடியாகிவிட்டதே!' எனறு ஏங்குவதிலேயே கழிந்து போகுமேயொழிய, 'இத்துன்பத்தைத் தவிர்க்க முயற்சி செய்வோம்,' எனற எண்ணம் எழ அவர்களுக்கு அவகாசம் கிடைக்காது. இராவணன் பெருமையின மாட்சியை நமக்கு அறிவுறுத்தக் கவிஞன் அவனுடைய இப்பண்பை விளக்கிஞன்; ஆனல், எதிர்பாராத முறையில் இராவணனது திறனின்மையையே குறிபபிட்டுவிட்டான என்று எண்ணத் தோன்றுகிறதல்லவா? இவ்வாறு நாம இடர்ப்படுவோம் என்பதைக் கம்பன் கருதாமலில்லை; 'இராவணன தன்னம்பிக்கையுடையவன. செயல் புரிதலில் சமர்த்தன்,' என்பதையும் வற்புறுத்தியிருக்கிறுன; அவனிடத்தில் நாம கண்ட 'தன்னிரக்கம' காரணமாக, நாம ஏற்றக்கூடிய 'திறனின்மையைச்' சரிக்கட்ட அவனுடைய 'தன்னம்பிக்கை' எல்லையற்றது என எடுத்துக் காட்டுகிறுன்.

எல்லையற்ற வர பலமும், தவ வன்மையும், உடல் வன்மையுமே இராவணன தனனம்பிக்கையின அடித்தளங்கள. இவவடித்தளங்களைக் கொண்டு, 'தனனமபிக்கை' என்ற கோட்டையை அவன் மிகப் பலமாகக் கட்டிவிட்டிருக்கிறுன எனபதைக் கம்பனே 'அமர்பொருமேல், வெல்லும் அத்தனை அல்லது தோற்றிலா விறலோன்,' எனக் குறிப்பிடுகிறுன். இராவணனே இவ்வாறு சொல்லியிருந்தால், நாம் அவன கூற்றை முழுவதும நம்ப மனமொப்ப மாட்டோம. அதையறிந்தே ஆசிரியனே இதனைக் குறிப்பிடுகிறுன். இதனுல், பின்னர் இராவணன் தன்னுடைய குறைகளை உணர முடியாத அளவுக்குத் தன்னம்பிக்கை கொண்டிருத்தலை அவன் எடுத்துக் காட்டுவதைப் பொருத்தமுடையது எனறே நமமால் ஏறறுக்கொள்ள முடிகிறது.

எச்செயலையும் சிறப்பொடு செய்து முடிக்கத் 'தன்னம்பிக்கை' இன்றியமையாததே. 'நம்மால் கூடுமா, கூடாதா!' என்ற ஐயத்தோடு செயலில் இறங்குபவன், மடியில் பூனையை வைத்துக்கொண்டு சகுனம் பார்ப்பவனையே ஒப்பான். அவனால் எதையும் செய்து முடிக்க முடியாமல் போய்விடும். இஃது எவ்வளவு உண்மையோ அவ்வளவு உண்மையே 'தனனம்பிக்கை'யின் மிகுதியால் மனிதன் எடுத்த செயலைச் சரிவரச் செய்து முடிக்காமல் திகைப்பதும். இராவணன் பினனர்க் குறிக்கப்பட்ட பிழையைச் செய்து மடிகிறான்.

'போர் மூண்டால் தோல்வி நிச்சயம்,' என்று எத்தனையோ ஏதுக்களை எடுத்துக் காட்டினான் வீடணன். ஆனால், இராவணன் தன்னிடத்துக் கொண்டிருந்த எல்லையற்ற நமபிக்கை, வீடணன் சொற்களில் பொதிந்து கிடந்த உண்மைகளை உணர முடியாமற் செய்துவிட்டது. 'வாலியை வென்றவன் இராமன்,' என வீடணன் காட்டியதற்கு இராவணன் சமாதானம் கூறுவதால் இதனை அறிகிறோம். 'அரங்கில் ஆடுவார்க்கு அன்பு பூண்டு உடைவரம் அறியேன்,' என்பதே இராவணன் வாதம். தான் தோல்வியுற்றதைக் கருதாமல், தோல்விக்குக் காரணமாய் இருந்த வாலியின் வரபலத்தை இராவணன் குறிப்பிடுவதிலிருந்து, அவன் தன் வலிமை வாலியினுடைய வலிமைக்குக் குறைந்ததாகாது எனக் கருதுகிறான் என்பது விளக்கமடைகிறது. இக்கூற்று ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியதேயானாலும், இஃது உண்மையில் மிகையே என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால், அவனைச் சிறந்த பலவானாகச் செய்ததற்குக் காரணமான வரங்களை அளித்தவனும், அவனால் பூசிக்கப் பெற்றவனுமாகிய சிவபெருமானே எதிர்த்தாலுமட தான் வெற்றி பெறக்கூடும் என்று அவன் கருதியது அறிவுடைமை

யாகாது. சிவபெருமான் வீற்றிருந்த கயிலேயை எடுக்க முடியாமல் இடர்ப்பட்ட இராவணனே இவ்வாறு கூறினன் என்ருல், அவன் 'தன்னம்பிக்கை' அவனுடைய அறிவை அறவே மழுங்கச் செய்துவிட்டது என்பதன்றி வேறென்ன சொல்லக்கூடும்!

இராவணன் இவ்வளவு நிச்சயமாகத் தான் வெற்றியையே அடைய முடியும் என்று எண்ணியிருந்ததற்கு அவனுடைய வர பலங்களே காரணம். இதை நன்கு உணர்ந்திருந்த வீடணன், மானுடரை வெல்ல அவன் வரம்பெறவில்லை என்பதை எடுத்துக்காட்டினன். இராவணனுடைய தன்னம்பிக்கை இக்குறையையும் பொருட்படுத்த இசையவில்லை. தேவர் முதலியோரைத் தோற்கடிக்கப் பெற்ற வரத்தில், மானுடரையும் தோற்கடிக்கக் கூடிய தகுதி அடங்கியிருபபதாக அவன் கருதிவிட்டான்! இராவணன் தன்னுடைய குறைகளை உணரவொட்டாமற்செய்த அவன் 'தன்னம்பிக்கை', மாற்ருர் பெருமையையும், வலியையும் உணரவொட்டாமற் செய்துவிட்டது. தன்னைத் தோற்கடித்த வாலியை வென்றவன் இராமன் என்று கருதவே அவனுக்கு விருப்பமில்லை. 'வாலியை மறைந்தல்லவா கொன்ருனே?' என்று எள்ளிப் பேசுகிருன், ஒரு குரங்கு செய்த அட்டூழியங்களுக்கு மனமுடைந்து வருந்தியவன்! சாரன், 'அண்ணலே, விண்ணின் மீனினைக் குணிப்பினும், வேலேயின் மீனினை எண்ணி நோக்கினும், அக்கடல் மணலினையெல்லாம் கண்ணி நோக்கினும கணக்கில,' என வானரப்படையின் பரப்பை உணர்த்தியதோடு, அப்படையிலுள்ளார் ஆற்றல்களை விவரமாக எடுத்துக்கூறியும், 'புனங்கொள் புன்தலைக் குரங்கினைப் புகழுதி போலாம்!' எனச் சொல்லிச் சிறு நகை செய்தான் இராவணன்! பகைவர் வல்லமையை அனுமானத்தால் அறிய இராவணன்

விரும்பவில்லை போலும் என அவன் கூற்றுக்களைப் பொருத்திக் காட்டலாம். ஆனால், முதற்போர் நிகழ்ந்த பின்பும் இராவணன் மாறவில்லையே!

முதல் நாட்போரிலே இராகவன் எத்தகையவன் என்பது இராவணனுக்கு மிக நன்றாய் விளங்கிவிட்டது. ஆயுதங்களை இழந்து நின்ற தன்னை, 'இன்று போய் நாளை வா,' என்று சொல்லியனுப்பிய வீரனது போர்த் திறமையை இராவணனே வியந்து பேசுகிறான்; 'இராகவன் வாளி, ஊழித் தீயையும் தீய்க்கும்; செல்லும் திசையையுந் தீய்க்கும்: சொல்லும் வாயையும் தீய்க்கும்; உன்னின் மனத்தையும் தீய்க்குமன்றோ?' என்று கூறுவதோடு, 'ஒப்பு வேறு உரைக்கலாவது ஒரு பொருளில்லை; வேதம் தப்பின போதும அன்னான் தனுவுமிழ் சரங்கள் தப்பா,' என்றும் பேசுகிறான். இவ்வாறு பகைவன் வல்லமையை நன்கு உணர்ந்துகொண்டதை அவனே எடுத்துக் கூறிய பின்னும், **மகோதரன்** பேச்சால் மயங்கி இராவணன் கும்பகருணனைப் போருக்கு அனுப்பியது பிழையேயன்றோ? மேலும், மகோதரன்,

" முன்னுனக்கு இறைவ ரான மூவரும் தோற்றுந் தேவர்
பின்னுனக்கு ஏவல் செய்ய உலகொரு மூன்றும் பெற்றாய்
புன்னுனைப் பனிநீர் அன்ன மனிசனைப் பொருளென்று உன்னி
என்னுனக்கு இளைய கும்ப கருணனை இகழ்ந்தது எந்தாய்!'

(கும். வதை. 40)

என இராவணன் ஏற்றத்தையும் இராகவன் மனிதனே என்ற எண்ணத்தையும் ஒருங்கே கூறினான். இராகவன் போர்த்திறமையை வியந்த இராவணனுக்கு அவன் மனிதனே என்ற எண்ணம் வற்புறுத்தப்பட்டதும், அவனுடைய செயல் மாட்சிகளெல்லாம் மறைகின்றன. இப்பயனைப் பெற மகோதரன் முதலில் இராவணன் மாட்சியைக் கூறி, அவனை மயங்க வைப்பது கருதத்

தக்கது. மூவரையும் தோற்கடித்த தன் பெருமையை நினைத்துக்கொண்டதும் இராவணன் மனமாற்றம் அடைகிறான். 'நாளை வா,' என்று இராகவன் சொல்லி அனுப்பியதையும் தன்னம்பிக்கை மறக்கச் செய்து விட்டது.

இராவணன் கும்பகருணனைப் போருக்கனுப்பி அருமைத் தம்பியை இழந்தான்; பின்னர் மேகநாதனை அனுப்பினான். மேகநாதன் இராமனோடு செய்த போரில் அனுபவம் ஏற்ற பின், தந்தைக்குச் சீதையை விட்டு விடுமாறு சொல்லுகையில், இராவணன் எல்லையற்ற சினத்தைக் கக்குகிறான். 'என்னை வென்றுளரெனில் உன்னை வென்றுயருதல் உண்மை,' எனக் கும்பகருணன் கூறிய சொற்களும், மேகநாதன் அனுபவமும் அவனுக்குப் பொருளற்றனவாய்த் தோன்றுகின்றன. தன்னனுபவத்தையே புறக்கணித்தவனுக்குப் பிறர் பேச்சும் அனுபவமும் பொருளுடையனவாகுமா? 'என்னை நம்பியே இந்நெடும்பகையை நான் தேடிக்கொண்டேன்,' என்று மேகநாதனுக்குக் கூறிப் புறப்படச் சித்தமாகிறான். அவனுடைய தன்னம்பிக்கைக்கு எல்லை கற்பிக்க முடியுமா? இவ்வாறு அளவற்ற நிலைக்கு அது பரந்துவிட்ட காரணத்தாலேதான் இராவணன் தோல்வியடைய நேர்ந்தது. உயர்ந்தோர்க்குரிய இப்பண்பை இராவணன் மிகப் பெற்றிருந்தான் எனக் காட்டுவதோடு கவிஞன் அஃது எல்லையைக் கடந்தால், நல்லதேயாயினும் தீமையைப் பயந்துவிடும் என்ற உண்மையையும் நிலைநாட்டிவிட்டான். சிறந்த ஒரு பண்பாயினும், எல்லையற்றுச் சென்றமையின், இந்நற்பண்பே அவன் அவல வீழ்ச்சிக்குக் காரண மாயிற்று.

இராவணன் பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் அவனுடைய கோபமும் கொடுமையுமே நமக்கு நினைவுக்கு

வருகின்றன. இவ்விரண்டையும் மிகுதியாகப் பெற்றிருந்தவன், அனுபுக்கும் உறைவிடமாய் இருந்தான். அவனுக்குத் தன் சுற்றத்தாரிடமிருந்த அன்பு அளவு கடந்தது என்பதில் ஐயமில்லை. தமபியையும் மகனையும் அவன கடிந்துகொள்ளுகின்ருன் ஆயினும், அவர்களிடத்து மிக்க பரிவுடையவனுயும் இருந்தான். மகோதரன் யோசனைபபடி, கும்பகருணனைக் கூப்பிட்டுப் 'போருக்குச் செல்,' என்று உத்தரவிட்ட பொழுது, கும்பகருணன் அண்ணனுக்குப் பல நீதிகளை எடுத்துக் காட்டுகிருன். சீதையின்மீதுளள காமம் காரணமாகத் தனக்கு உறுதி கூறும் தம்பியை இராவணன நன்கு அறிந்துகொள்ளாமல், 'வீடணனைபபோல நீயும் இராமனைப் பணிந்து உயிர் வாழவதை நான தடை செய்ய விரும்பவில்லை,' என்று கூறுகிருன். இதனுல், கும்பகருணன் இறப்பதை இராவணன் விரும்பவில்லை என்பது தெரிகிறது. அவனைப் போருக்கு அனுப்பியபொழுது, அவன் வெற்றியுடன் திரும்பி வருவான என்ற நிச்சயத்துடனே அவனை அனுபபினுன்; எனினும், 'நான் திரும்புவது நிச்சயமன்று; இறப்பது திண்ணம்,' என்று கூறிக் குமபகருணன் விடை பெற்றுக்கொண்டதும, இராவணனுடைய இருபது கண்களும் நீரைச் சொரிந்தன. அவன் எதிர் பார்த்ததற்கு மாருகக் கும்பகருணன் இறந்தான் என்ற செய்தியைக் கேட்க நேர்ந்தது. அச்செய்தி அவனுக்குச் சீதையின் முன் நிற்கையில் எட்டுகிறது. அவளைத் தனக்கு இணங்குமபடி மாயா சனகனைக் காட்டி மருட்டிக்கொண்டிருக்கும் சமயத்தில், தம்பியின் சாவைக் கேட்டதும, இராவணன் சீதையை அறவே மறந்தான். யாரை அடைய அவன் கும்பகருணனைப் போருக்கு அனுப்பினுனே, அவள் எதிரிலேயே, அவளையடையச் செய்யும் முயற்சியையும் கைவிட்டு, அவன் தம்பியின்

சாவுக்கு வருந்தியது, அவன் கும்பகருணனிடத்தில் வைத்திருந்த அன்பின் அளவையே காட்டுகிறது.

"நொந்தேன் பிரியேன் தனிப்போகத் தாழ்க்கிலேன்
வந்தேன் தொடர மதக்களிறே! வந்தேனல்."

(மாயாசனகப் படலம், 86)

என்ற அவனைப் பின்னும் வாழச் செய்தது இயற்கையே யன்றி அவனுடைய அன்பின்மையன்று.

கும்பகருணன் இறந்ததும் அக்கபாதன் அழிந்தான். மேகநாதன் போருக்குச் சென்றான்; நாகபாசத்தினால் இலக்குவனைப் பிணித்துவிட்டுக் களைத்துத் திரும்பினான்; 'வெற்றி தந்தேன!' என உவகையோடு உரைக்கத் தந்தையை நோக்கி வந்தான். ஆனால், அவன் இராவணனைக் காணச் சென்ற சமயத்தில், கருடனால் பகைவர் விடுதலை பெற்றுச் செய்த ஆரவாரம் கேட்டது. இராம இலக்குவரைக் கொல்லாவிட்டாலும், அவர்களை எதிர்த்து அடக்கக்கூடிய ஆற்றலைப் பெற்றிருந்ததை மேகநாதன் வெளிக்காட்டிவிட்டான். அவன் நிகும்பலை யாகத்தைச் செய்து முடித்தால் வெற்றி திண்ணம் என எண்ணினான். யாகம் தொடங்கியது. ஆனால், அது முடிவு பெறுவதற்கு முன் இலக்குவன் அதை அழித்துவிட்டான். பின்னர்ப் போரில் மேகநாதனும் இறக்க நேர்ந்தது. அவனைப் போருக்கு அனுப்புகையில், அவனால் வெற்றி அடையக்கூடும் என்றே இராவணன் எண்ணினான். கும்பகருணனால் வெற்றிகொள்ள முடியாதவரை, மேகநாதனே தானே, வெற்றிகொள்ள முடியாது என்றஎண்ணத்துக்கு இராவணன் இடமளிக்கவில்லை. மேகநாதன் பகைவரைப் பிணித்தது, இராவணனுக்கு வெற்றி கிடைக்கும் என்று நம்ப உறுதி அளித்தது. ஆனால், எதிர் பார்த்ததற்கு மாறாக மேகநாதன் இறக்கவே, இராவணனது சோகம் எல்லை கடந்து செல்கினறது.

"சினத்தொடும் கொற்றம் முற்றி இந்திரன் செல்வம் மேவி
நினைத்தது முடித்து நின்றேன் நேரிழை ஒருத்தி நீரால்
எனக்குநீ செய்யத் தக்க கடனெலாம் ஏங்கி ஏங்கி
உனக்குநான் செய்வ தானேன் என்னின்யார் உலகத்து
உள்ளார் ?"

(இரா. சோகப்படலம், 39)

சினமும் வலிமையும் சிறக்கப் பெற்று, இந்திரன் நிலையையே அடைந்து, நினைத்ததைச் செய்து முடிக்கும் ஆற்றல் பெற்றவனுய் இருந்தான் இராவணன். சினமுடையார் செயல்கள் நல்ல முறையில் முடிவடையமாட்டா. ஆனல், இராவணன் சினத்தைப் பெற்றிருந்ததோடு, செயல் திறமையையும் மிகுதியாகப் பெற்றிருந்தான். இருந்தும், இப்பொழுது தான் நினைத்தபடி செய்யக் கூடாமல், மகனை இழந்துவிட்டான். 'ஒரு பெண்ணுக்கு ஆசைப்பட்டு உன்னை இழந்துவிட்டேனே!' என்று ஏங்கும இராவணன், அதன் பின்னர்த் தன் காம இச்சையை அறவே நீக்கியது, அவன் அவ்வார்த்தைகளை உணர்ந்தே கூறினன் எனக் காட்டுவதோடு அவனுக்குத் தனயனிடத்திலிருந்த அன்பின எல்லையையும் காட்டுகிறது. முன்னர் மாலியவானிடத்தில் 'சீதை காமனையும் நம்மையும் நாயென மதிப்பாளன்றே?' எனக் கூறியவன், பின்னும் அவளைப் பெறக்கூடும் என முயற்சி செய்த பேதைமை இங்குக் கவனிக்கத் தக்கது.

'இராவணன் தனக்காக உயிர் துறந்த கும்பகருணனிடத்தும், மேகநாதனிடத்தும் அன்பு பாராட்டியது இயற்கையேயன்றே? அதைப் பாராட்டுவது எற்றுக்கு!' என்னும் ஐயம் எழலாம். அவன் தூய்மையான அன்பைத் தன் சுற்றத்தாரிடம் செலுத்தினன் என்பதை இவர்களுக்காக அவன் ஏங்கியதால் உணர முடியாது தான். ஆனல், வீடணன் தனக்குக் கேடு சூழ்கிறன்,

தன் அரசுக்கு ஆசை கொண்டிருக்கிறான் என்பதை நன் குணர்ந்த பின்னரும், அவனை ஒன்றும் செய்யாமல், 'நீ பிழைத்துப் போ!' என்று போக விட்டது கைம்மாறு கருதா அன்பன்றோ?

"தஞ்சென மனிசர்பால் வைத்த சார்பினை,
வஞ்சனை மனத்தினை, பிறப்பு மாற்றினை,
நஞ்சினை உடன்கொடு வாழ்தல் நன்றரோ!"

(வீடணனடைக்கலப். 8)

என்கிறான் இராவணன. இவ்வளவு உணர்ந்தவன் வீட ணனைக் கொல்லாவிட்டாலும், அவனை ஏன் சிறைப் படுத்தி வைத்திருக்கக் கூடாது? உட்பகையே பகை வரைக்காட்டிலும் கொடியது என்பதை உணராதவனா இராவணன்? தன் தம்பியைத்—தன்னால் வளர்க்கப்பட்ட வனைத்—துன்புறுத்த இராவணன்மனம் இடந்தரவில்லை. 'நமக்குக் கேடு வந்தாலும் வரட்டும்; அவனைத் துன்புறுத் தினோம் என்ற பழி வாராமல் இருந்தாற்போதும்,' என்று எண்ணி வீடணனை வெளியேறச் சொன்ன இராவண னுடைய அன்பு எத்துணைத் தூய்மையானது!

2. இராவணன் வீழ்ச்சி

1. சூர்ப்பணகைப் படலம்

'பகலோ!' என்று ஐயுறக்கூடிய ஒளிவீசும் அரியணையில் வீற்றிருக்கிறான் அரக்கர் கோமான். அவையில் இந்திரன் முதலிய தேவர் பலரும வீற்றிருக்கின்றனர். அங்கியங்கடவுளே நின்று ஒளி தருகின்றான. முக்கோடி வாணாளும, முயன்றுடைய பெருந்தவமும், 'உலகின எத்திககிலும் உள்ளவர்களால் வெல்லப்படாய்,' என்று இறைவன தந்த வர பலமும பொலிந்து விளங்கும முகத்தோடு வீற்றிருக்கிறான் இலங்கை வேந்தன். வெற்றியின் பெருமிதமும், யாவர்க்கும் தலைவன என்ற எண்ணங் காரணமாகத் தோனறிய செருக்கும, அவன் பத்துத் திருமுகங்களிலும பிரதிபலிக்கின்றன. யாழின் ஒலியும, முழவின் விம்மலும, குழலின ஓசையும கலந்த இசையையே என்றுங கேட்டுப பயினற இலஙகை வேந்தன செவிகளில் அழுகுரல் கேட்கின்றது. அறுந்த மூக்குடனும், சிதைந்த மார்புடனும், அலமந்த கண்களுடனும் தோன்றிய அவன தங்கை சூர்ப்பணகை, மலையை அடி பணியும் மேகத்தைப போல அவன் கால்களில் விழுந்து புரண்டாள. தங்கையின் அலங்கோலத்தைக் கண்ட இராவணன் முகத்தில் சினத்தின குறி தென்பட்டது. ஆதிசேடன் நடுநடுங்கினான்; குல மலைகள் அதிர்ந்தன; திக்கஜங்கள மூலைக்கொன்றாய் ஓடின; அவன புருவம் நெரிந்ததைக் கண்ட தேவர் அஞ்சினர்; எமனோ, 'இன்று இறுதிக்காலம் வந்துவிட்டது போலும!' என்று அஞ்சினான. இராவணன் சினம ஓஙகியது!

"மடித்தபில வாய்கள்தொறும் வந்துபுகை முந்தத்
துடித்ததொடர் மீசைகள் சுறுக்கொள உயிர்ப்பக்
கடித்தகதிர் வாள்எயிறு மின்கஞல மேகத்து
இடித்தஉரும் ஒத்துஉரறி, 'யாவர்செயல்?' என்றான்."
(மாரீசன் வதை. 49)

சூர்ப்பணகை, 'மானுடர் தடிந்தனர்கள் வாளுருவி' (50) என்றாள்; இராவணன் சினம் அளவு கடந்து சென்றது. அவன் ஒரு கணம் திகைத்துப்போய்விட்டான்; சூர்ப்பணகையின் சொற்களை எட்டுத் திக்குக்களும் எதிரொலித்தனபோல அவனுக்குத் தோன்றிற்று. 'மானுடர் தடிந்தனர்கள்' என்றதன எதிரொலி அவனைக் கேலி செய்வது போல இருந்தது. 'இத்தோற்றம் உண்மையா, பொய்யா?' என்பதை அவனால் நிதானிக்கக் கூடவில்லை; திகைப்பு நீங்கச் சற்று நிதானித்தான்; கண்கள் நெருப்பைக் கக்கின. அவள் கூறியவை உண்மையாய் இருக்கமாட்டா என்றே அவனுக்குத் தோன்றியது. 'இவள் அச்சங் காரணமாகப் பொய் கூறுகிறாளோ!' எனறும் அவன் ஐயமுற்றான். 'பொய தவிர்; பயத்தை ஒழி; புக்கபுகல்' (51) என்றான.

அண்ணன் 'மானுடர் செயல்' என்ற பேச்சை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பதைச் சூர்ப்பணகை தெளிந்தாள். அவளை அவமானத்திற்கு ஆளாக்கிய ஆடவரைப் பற்றி விரிவாகக் கூறுகிறாள்: 'அழகு நிரம்பியவர்; வில் வித்தையில் தேர்ந்தவர்; வேதம ஓதுபவர்; உன்னைத் துச்சமாக மதிப்பவர்; இவ்வுலகில் இராக்கதர் குலத்தை வேரோடு களையச் சபதம பூண்டவர்; ஒவ்வொருவரே இறைவர் மூவரையும ஒப்பார்; தசரதன் மக்கள்; இராம இலக்குவர் எனப பெயர் படைத்தோர்,' என்று விவரமாகக் கூறக் கேட்ட பின்னரே, இராவணன் தன் தங்கையை அவமானப்படுத்தியது வாயிலாய்த் தன வலிக்குப்

பங்கஞ்செய்தவர் மானுடரே என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளு கிறான்.

மருந்தனைய தங்கையின் மானம் நீங்கிய நிலையைக் கண்டவுடனே கோபங் கொண்டவன, தேவர்களும் எம னும் நடுங்கும்படி சினத்தீயைத் தன் கண்களில் தோற்று வித்தவன், இன்னும் சும்மா இருக்கக் காரணமென்ன? தங்கையின் நிலைக்குச் சொல்லொணாத வருத்தம் அடைந்தவன, 'யாவர் செயல்?' என்று கேட்டதில் குற்றமில்லை. 'மானுடர் தடிந்தனர்' என்று கூறக் கேட் டும் வாளா இருந்தது வியப்பைத் தருகிறது! முதலில் அவன் 'மனிதர்கள் இவ்வண்ணம் துணிந்து செய்திருக்க மாட்டார்கள்,' என்று தன் பெருமிதம் காரணமாகக் கருதியதால், உடனே கோபித்தெழாது, அது நடந்த விதத்தைத் தங்கையை விவரிக்குமபடி கேட்டான என்று கூறுவோமேயானாலும, சூர்ப்பணகை அவர்கள் மனிதர் களே என்று மயக்கம நீங்கும் முறையில் அவர்கள் பெயர் களையும், பரமபரையையும, அவர்கள் காட்டுக்கு வந்த காரணத்தையும் விவரமாகக் கூறிய பின்னரும, இராவ ணன போருக்கு எழவில்லையே! திக்கயங்களையும, தேவரை யும் வென்ற அவன் புயவலி என்னாயிற்று? கைலையை எடுக்கத் துணிந்த அவன் மனவலி மடிந்துவிட்டதா? இல்லை என அவனே கூறுகிறான. 'இத்தகைய வலி படைத்த இராவணன் இனனும உயிரோடிருக்கின்றான்,' என்று அவன் தன் தங்கையைத் தேற்றும முறையில் கூறிய சொற்களே அவன இறை மாட்சியின மாண்பை அறியும் வாயிலாய் அமைகின்றன.

சூர்ப்பணகை அழுதவாறு அண்ணன் கால்களில் வந்து விழுந்தது, தனனை அவமதித்தவரை அவன் பழி வாஙக வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்வதற்கே. இதை இராவணன் உணராமல் இல்லை. தங்கையின் நிலையைக்

காண அவனுக்கு வருத்தமும், அவளை அந்நிலையையடை யச் செய்தவர்மீது கோபமும் ஏற்பட்டன. ஆனால், தன் மனப் போக்கின்படி அவனை நடந்துகொள்ள முடியாமற் செய்தது அவனுடைய ஆண்மைக் குறைவன்று; அவன் வீற்றிருந்த அரியணையே! தங்கைக்காக வருந்தி, அவள் விருப்பப்படி அவளுடைய பகைவரை அழிக்க உறுதி கொண்ட இராவணன், இறைவனும் இருக்கின்றனன் அன்றோ? அத்தகையவன தங்கையினிடத்துள்ள அன்பு காரணமாக, அவள் ஏன அவமானபபடுமபடி நேர்ந்தது என்று ஆராயாமல், செயலில் இறங்குவது அவன் நிலைக்கு ஏற்புடையதாகுமா? இதை வற்புறுத்தக் கம்பன், 'கேட்டனன் உரை; கண்டிலன; எழுந்தான,' எனக் கரன், சூர்ப்பணகை கூறியதைக் கேட்டவுடன் போருக்கெழுந்த தைக் கூறுகிறான். கரன் எல்லையைக் காவல் புரியும் படைத்தலைவன்; அந்நிலைக்குத் தக்கபடி தன் தங்கையை அவமானப்படுத்தியவரைக கொல்ல உடனே எழுந்தான். ஆனால், இராவணன வேந்தனன்றோ? அவன் எவ்வாறு ஆராய்ச்சியில்லாமல், பழி யாருடையது என்று தீர்மானிக் காமல், போருக்கு எழுக்கூடும?

அரசன என்ற நிலையில் இராவணன் செயலை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறோம்; ஆனால், சூர்ப்பணகை இதை அறிந்துகொண்டு ஆறுதலடைவாளா? மூக்கையிழந்து வருந்தும் நிலையில், அவளை இவ்வளவு மேம்பட்ட பண் பாட்டைப் பெற்றிருக்குமாறு வற்புறுத்துவது நமக்கே அழகுடையதாகாது. இதை நம்மைப் போலவே நனகு உணர்ந்த இராவணன்,

> 'எத்துயர் உனக்குளது? இனிப்பழி சுமக்கப்
> பத்துள தலைப்பகுதி; தோள்கள்பல அன்றே?'
>
> (மாரீசன் வதை, 61)

'இனி உனக்கேன் கவலை? உனக்கு நேர்ந்தபழி என்னையே சேரும. என்னை விசாரப்படவிட்டுவிட்டு, நீ ஆறுதலடை,'

என்று தேறுதல் கூறியதோடு அவன் நின்றுவிடவில்லை. இவற்றாலும் அவள் ஆறுதல் பெறமாட்டாள் என்பதை அவன் அறியாமலிருந்திருப்பானா? ஆகவே, அவள் தனக்காகத் தன் சோதரன் எதையும் செய்வான் என்று ஆறுதலடையட்டும் என எண்ணி, 'கரன் உனக்கு உதவி செய்யவில்லையா?' என்று கேட்டான்.

தங்கையின் நிலைக்கு உண்மையாய் வருந்திய இராவணன், அரசன் என்ற முறையில் தான் ஒன்றுஞ் செய்யக் கூடாமலிருப்பதை அவள் அறிந்துகொள்ள வேண்டா என்ற நோக்கத்துடனேயே, அவள் நிலைக்குத் தான் வருந்துவதை விவரித்துவிட்டு, 'என் தம்பி உனக்கு உதவி செய்யவில்லையா?' என்றுங் கேட்டான். ஆனால், சூர்ப்பணகை இராவணன் மன நிலையை உணரவில்லை. அவன் இன்னும் போருக்கெழாதது அவளுக்கு மிகுந்த மனக் கசப்பைத் தந்தது. அதை அவள் கூசாமல் வெளியிட வாய்ப்பளித்தது இராவணன் கேள்வி.

**"'சொல்லென்றன் வாயிற் கேட்டார் தொடர்ந்தெழு சேனை யோடும்
கல்லென்ற ஒலியிற் சென்றார் கரன்முதல் காளை வீரர்
எல்லொன்று கமலச் செங்கண் இராமன்என்று இசைத்த ஏந்தல்
வில்லொன்றில் கடிகை மூன்றில் ஏறினர் விண்ணில்' என்றாள்."**

(மாரீசன் வதை. 64)

அவள் வாய்ச்சொல் கேட்டவுடன், ஆலோசனையின்றிப் போருக்கெழுந்த கரன் முதலியோர் காளை வீரராம்! இராவணனைப் பற்றிய அவள் அபிப்பிராயத்தை, அவள் இன்னும் தெளிவாக எப்படி உரைத்திருக்கக் கூடும்? இராவணன் அவள் குறிப்பை உணராமலில்லை. இருதலைக் கொள்ளி எறும்பு போல அகப்பட்டுக்கொண்டு திண்டாடும் அவன் நிலை மிக இரங்கத்தக்கதொன்றே! தனைக் கரனைப்போல அவளிடத்து அன்பில்லாதவனாக அவள்

கருதும்படி செய்துவிட்ட தன்னிலைக்கு வருந்தினன். இது வரை கோபத்தையே வெளிக் காட்டிய அவன் கண்க ளனைத்தும், இப்பொழுது மின்னலோடு சேர்ந்த மழையைப் போல, சினத்தீயின் பொறிகளோடு நீரையும் பொழிந்தன எனக் கூறுவதன் மூலம் கம்பன் அவன் மனநிலையை நன்கு வெளிக்காட்டுகிறான். தங்கை அவமானப்பட்டதற்கே கண்ணில் நீரைச் சொரியாதவன், கரன் முதலிய வீரர் இறந்ததற்காக அழுதான் எனக் கூறுவது பொருந்தாது! இதைத் தெளிவாக வற்புறுத்த விரும்பியே கவிஞன,

"தாருடைத் தானை யோடு தம்பியர் தமியன் செய்த
போரிடை மடிந்தார் என்ற உரைசெவி புகாத முன்னம்
காரிடை உருமின் மாரி கனலொடு பிறக்கு மாபோல்
நீரொடு நெருப்புக் கான்ற நிறைநெடுங் கண்க ளெல்லாம்!"

(மாரீசன் வதை. 65)

என அவன் கரன் முதலிய வீரர் இறந்ததைக் கேட்கு முன்னரே கண்ணீரைச் சொரியத் தலைப்பட்டான் என்று அறிவிக்கிறான். இவ்வாறு அவள் நிலைக்கு வருந்தி அழுத இராவணனுக்குக் கரன் முதலியோர் இறந்த செய்தி மேலும் திகைப்பைத் தந்தது. இப்பொழுது தங்கை பரிபவப்பட்டதோடு, தமபியர் இறந்ததற்கும அவன் வருந்த வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது.

"ஆயிடை எழுந்த சீற்றத்து அழுந்திய துன்பம் ஆழித்
தீயிடை உருக்கு நெய்யில் சீற்றத்தில் நாற்றஞ் செய்ய
'நீயிடை இழைத்த குற்றம் என்னைகொல் நின்னை இன்னே
வாயிடை இதழும் மூக்கும் வலிந்தவர் கொய்ய?' என்றான்."

(மாரீசன் வதை. 66)

தங்கையின நிலை தோற்றுவித்த அவமானம, அவள் விருப்பபபடியே அவளுககு உதவி செயய முன் வர முடியாமலிருப்பதைக் குறித்த இரக்கம், அவள தன்னிலையை

உணராது தன்னைக் குற்றஞ் சாட்டப் புகுந்ததற்கு வெறுப்பு, தன் நிலையைச் சற்றும் சட்டை செய்யாது மானிடர் தன் தங்கைக்கும் தனக்கும் பங்கம் விளைவித்த தால் ஏற்பட்ட கோபம் இத்தகைய பல மனநிலைகளில் மாறி மாறி வீழ்ந்து மயங்கியிருந்த இராவணனுக்குக் கரன் முதலியோர் இறந்ததைக்கேட்டதும் பெருந்துன் பம் ஏற்பட்டது. 'தான அவமானபபட்டதோடு, என்னை யும் வருந்தச் செய்து, என் தம்பியையும கொல்வித் தாளே! இவள் இவ்வாறு செய்வதற்குத் தகுதியுடைய வள்தானோ?' என்ற ஆராய்ச்சி இராவணனுக்கு ஏற்பட் டது. முன்னர் அவள் நிலைக்கு இரங்கி அவளைக் கேட் கக் கூசியவன், இப்பொழுது தன்னை அவள் அன்பிலா ளாக மதித்ததையும், கரனைக் கொல்வித்ததையும் கருதி, 'இவ்வாறு உன்னை அவர்கள அவமானப்படுத்த நீ அவர்களுக்கு என்ன குற்றஞ் செய்தாய?' என்று கேட்டு விட்டான.

இராவணன் தன் கடமையை உணர்ந்த வேந்தன் மட்டுமல்லன்; மிகச் சிறந்த அறிவு நுட்பமுமுளளவன் என்பதை 'அவர்கள் ஏன இவ்வாறு செயதார்கள்?' என்று கேட்காமல், 'நீ என்ன குற்றம் செய்தாய்?' என்று அவன கேட்ட கேள்வியாலேயே அறிய முடிகின்றது. காணாதவரிடத்தில் குற்றம் சாட்டுதல் அறிஞனுக்கு அழ கன்று. சூர்ப்பணகை தன் உடன பிறந்தவளாதலால், இராவணன் அவள் குணத்தை நன்குணர்ந்தவனாயிருக்க வேண்டுமன்றோ? அவள் இபபொழுது தனனைப் பழித்த தைக்கொண்டே, அவள் குறையுடையவள் எனத் தெளி வாகத் தெரிந்துகொணடிருக்கலாமன்றோ? இவவாறு உணர்ந்தும, அவன் தஙகையினிடத்து வைத்த அனபால் குற்றமிழைக்காது, நடுவுநிலை வழுவாது நடந்துகொண் டது, அவன் அறிவின் எல்லைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

'வாயிடை இதழும் மூக்கும் வலிந்து அவர் கொய்ய' என்று அவன் கூறிய தொனியே, இவ்வாறு செய்ய எவரும் முன் வாரார் என்றும், செய்திருப்பதைக் கண்ணுற் காண்கிறுகையால், செய்தவர்க்குச் சூர்ப்பணகை பெருங்குற்றம் செய்திருக்க வேண்டும் என்றும் இராவணன் கருதினன் என்பதைக்காட்டுகின்றது. இத்தகையவனன்றோ **இறைவன்!**

சூர்ப்பணகை இராவணன் கேள்விக்குப் பதில் கூற மழுப்புவதை நோக்க, அவன் நியாயத் திறன் நுட்பம் விளங்குகின்றது. அவள் அண்ணன் இவ்வாறு கேட்பான் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை. முன்னரே சீதையைப் பற்றிக் கூறி இராவணனை மயங்கச் செய்ய வேண்டும் என்று சூழ்ச்சி செய்துகொண்டு வந்தவளேயானாலும், இப்பொழுது எதிர் பாராத விதத்தில் தாக்கப்படவே, அவள் திகைப்படைந்தாள். எனினும், அவள் பெண்ணாய் இருந்ததோடு, இராவணனுடனும் தோன்றியவள் அல்லளோ?

"'என்வயின் உற்ற குற்றம் யாவர்க்கும் எழுதொ ணாத
தன்மையின் இராம னேடும் தாமரை தவிரப் போந்தாள்
மின்வயின் மருங்குல் கொண்டாள் வேய்வயின் மென்றோள்
[கொண்டாள்
பொன்வயின் மேனி கொண்டாள் பொருட்டினுல் புகுந்தது,'
[என்ருள்."

(மாரீசன் வதை. 67)

இராவணன் கேள்வி சூர்ப்பணகைக்குத் திகைப்பளித்ததைக்காட்டிலும், அவள் பதில் அவனைத் திகைக்க வைத்தது. இது வரை இராம இலக்குவர், கரதூடணர், தன் தங்கை இவர்களே சம்பந்தப்பட்ட வழக்கு இஃது என்று எண்ணியிருந்தவனுக்குத் திடீரென்று ஒருபெண் புகுத்தப்பட்டதோடு, துன்பம் எதனையும் தோற்றுவிக்கக்

கூடாத இயல்புடைய அவளே இவ்வழக்குக்கு மூல காரணம் எனக் கூறப்படவே, அவன நிலை தடுமாறினன். வழக்கின விவரங்கள் அனைத்தும் அவன் மனத்தை விட்டு மறைந்தன. அவன், 'ஆரவள்?' என்று ஆவலோடும் பரபரப்போடும் கேட்டான்.

சூர்ப்பணகையின் சூழ்ச்சி வெற்றி பெற்றது. தான் பெற்ற வெற்றியை அவள் நன்கு உணர்ந்துகொண்டாள் போலும்! சீதையின் எழிலைச் சித்திரிக்க அவள் ஐம்பத் திரண்டடிகள் பேசியதே அதை உணர்த்துகின்றது. இராவணன் இவ்வளவையும் பொறுமையோடும், வியப் போடும், ஆவலோடும கேட்டான; முடிவில் இவற்றைத் தனக்குச் சொல்லிய சூர்ப்பணகையையே மறந்துவிட் டான்!

"கரனையும் மறந்தான்; தங்கை மூக்கினைக் கடிந்து நின்றான்
உரனையும் மறந்தான்; உற்ற பழியையும் மறந்தான்; வெற்றி
அரனையுங் கொண்ட காமன் அம்பினுல் முன்னைப் பெற்ற
வரனையும் மறந்தான் கேட்ட மங்கையை மறந்தி லாதான்."

(மாரீசன் வதை. 83)

இராவணன் அறிவு நுட்பம் எங்கே! அவன் இறை மாட்சி எங்கே! இவைகளைச் சுட்டுப் பொசுக்கிய சூர்ப்ப ணகையின் சூழ்ச்சியின் திறத்தை என்னென்று வியப்பது!

கோதாவிரி நதிக்கரையில் இராகவனைக் கண்டாள் சூர்ப்பணகை; கண்டதும் காதல் கொண்டாள். இராக்க தர்களையே கண்டிருந்த அவள் கண்களுக்கு, எழில் முற்றிய இராமன் வடிவழகு, மன்மதனுடைய உருவ மாய்த் தோன்றியதில் வியப்பென்னை! தன்னந்தனிய ளாய்க் காட்டில் உழன்று திரிந்து வந்த தனக்குச் சிறந்த பற்றுக்கோடு ஒன்று கிடைத்துவிட்டது என்று

எண்ணினாள்; இறும்பூது கொண்டாள்; அழகிய உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டு அண்ணலின் முன் அன்னமென நடந்து சென்றாள். காட்டில் மிக்க எழிலையுடைய ஒரு பெண் நாணத்தின் உருவெடுப்பாய்த் தன் முன் வந்ததைக் கண்ட இராகவனுக்குத் தன்னையே நம்பக்கூடவில்லை. அவன், 'உன் வரவு நல்வரவாகுக! நீ யார்?' என்று அவளைக்கேட்டபடி வரவேற்றான். அவனைத் தன் வழியே இழுக்க எண்ணிய சூர்ப்பணகை, தன் பரம்பரையை மிக்க பெருமையுடையதாகக் கூறிக் கொண்டு, தன்னை ஒரு கன்னி என்றும் அறிமுகப் படுத்திக்கொள்கிறாள். 'இராவணன் தங்கை' என்ற சொற்களைக் கேட்ட இராமனுக்கு ஐயம் எழுந்தது. 'ஆயின், நீ இவ்வளவு அழகுடையவளாய் இருக்கக் காரணமென்ன?' என்று அடுத்துக்கேட்டான் இராகவன். 'தவத்தின் தன்மையால் இந்நல்லழகு பெற்றேன்,' என்றாள் நங்கை. 'நீ இராவணன் தங்கையாயின், அவனோடு செல்வத்தில் அழுந்திக் கிடக்காமல், இக்காட்டிற்கு ஏன் தனியே வந்தாய்?' என்று மேலுங் கேட்டான் இராமன். அவள் அரக்கர் வாழ்க்கைநெறி தனக்குப்பிடிக்கவில்லை என்றும், ஆகவே முனிவர் உறையும் தபோவனத்தைத் தான் சார்ந்ததாகவும் கூறினாள். இராகவனுக்கு அவள உரையை ஏற்றுக்கொள்வதா, மறுப்பதா என்பதை நிச்சயிக்க முடியவில்லை. எனினும், அவளோடு உரையாடுவதை அவனால் நிறுத்தக்கூடவில்லை. 'என்னிடம் என்ன காரியம் பற்றி வந்தாய்?' என்று கேட்டான் அவன்.

இராமன் மிகச் சிறந்த வாழ்க்கை நெறியை மேற்கொண்டவனேயாயினும், அவனால் மனித இயற்கையின் பிடிப்பினின்றும் மீறி நடக்க முடியவில்லை. சூர்ப்பணகையின் எழிலும் பேச்சும் அவனைக் கவர்ந்தன. அவளோடு

அளவளாவும் அளவுக்கு அவன் தன்னிலையை மறந்து நடந்துகொண்டதைக் காமவிகாரத்தால் பீடிக்கப்பட்ட சூர்ப்பணகை, தான் வெற்றி பெறுவதாகக் கொண்டதில் இழுக்கென்னை? 'இவள் அரக்கி: நீதி நிலையிலாள்; வேறு நோக்கத்தோடு வந்தவள்,' என்று எண்ணிய இராகவன், 'நான் உன்னை மணக்க விரும்பவில்லை,' என்று தீர்மான மான பதிலைத் தாராது, 'அந்தணர் பாவை நீ; நான் அரச ரில் வந்தேன்,' என்று ஏன் கூறவேண்டும்? முள்ளை முள்ளால் எடுப்பதுபோலச் சூழ்ச்சியைச் சூழ்ச்சியால் வெல்ல வேண்டும் என்பது கருதியா?

சூர்ப்பணகை தன்னைப் பற்றிக் கூறியவையனைத்தும் பொய் என்பதை நாமறிவோம். ஆனால், அவள் இராம னிடத்துக்கொண்ட காதல் புனிதமானது; இதை அவள் அடுத்துக் கூறும் விடையே உறுதிப்படுத்துகிறது. 'என் தகப்பன் அந்தணனேயொழியத் தாய அரச வமிசத்தைச் சேர்ந்தவளே. நீ எனனை மணந்துகொள்ள முடியாததற்கு இதுவே காரணமானால், நான் உயிர் துறக்காமல் வேறென்ன செய்யக்கூடும்?' என்றாள். இது வரை இராமன் பேசிவந்த போக்கைப் பொருட்படுத்தாமல் விடினும் இப்பொழுது சூழ்ச்சிக்காரியாய் உள்ள சூர்ப்பணகை தூய உள்ளத்தோடு பேசியதை இராகவன் உணராமல் இருந்திருக்க முடியாது. இதுவும் ஒரு சூழ்ச்சி என்று கொண்டான் என்றாலும், அவன், 'நான் மணம் ஆனவன். எனவே, உனனை ஏற்றுக்கொள்ளும் நிலையில் இல்லை,' என்று உண்மையை உணர்த்தியிருக்க வேண்டும். 'வேறொருபெண்ணை மணந்தவனை விருமபுவது பேதைமை,' எனச் சூர்ப்பணகை அறிந்திருக்கமாட்டாள் என இராகவன் எண்ணினான் என்றால், அஃது அவன குறைவைக் காட்டுமேயொழிய, அவன் நடத்தைக்கு விளக்கமாகாது. 'அரக்கரை மானுடர் மணப்பது பொருத்தமுடையதன்று

எனப் பெரியோர் கூறுவர்,' என்ற இராமன் வாதம், அவனுக்கு அவளிடத்தில் விருப்பம் உண்டு என்றும், ஆனால் பிறருக்கஞ்சி, அவன் அவளை மணக்க இசையக்கூடாத மனநிலையை உடையவனாய் இருக்கிறான் என்றும் அறிவிக்கின்றதன்றோ?

இராகவனுடைய இப்பொருத்தமின்மையாகிய வாதத்திற்குச் சூர்ப்பணகை தகுந்த பதிலளிக்கிறாள்; 'நான் முன்னரே இராக்கதர் பழக்க வழக்கங்களைக் கைவிட்டுவிட்டு, தபோதனரைச் சார்ந்து, அவர்களுடைய மேலான ஒழுக்க முறைகளை மேற்கொண்டேன் என்று கூறினேனே!' என்றாள். இன்னும் இராமன் தன் விளையாட்டை விடவில்லை. 'உனக்குக் குபேரனும் இராவணனுமாகிய அண்ணன்மார் இருக்கையில், அவர்கள் கொடுக்கக் கொள்ளலாமேயொழிய, நீயே என்னைத் தேர்ந்தெடுப்பதை நான் விரும்ப மாட்டேன்,' என்றான். 'கந்தர்ப்ப முறையில் நடக்கும் மணத்தை வேதங்களும் ஒப்புகின்றன,' என்றாள் சூர்ப்பணகை; மேலும், அவளை மணம் புரிவதால், இராமன் உலகில் ஒப்புயர்வற்ற வல்லமையுடையவனாகவும், தேவர்களை ஏவல் கொள்ளத் தக்கவனாகவும் ஆதல் கூடும் என்றுஞ் சொன்னாள்.

"'நிருதர்தம் அருளும் பெற்றேன் நின்னலம் பெற்றேன் நின்னோடு
ஒருவருஞ் செல்வத் தியாண்டும் உறையவும் பெற்றேன் ஒன்றோ
திருநகர் தீர்ந்த பின்னர்ச் செய்தவம் பயந்தது!' என்று
வரிசிலை வடித்த தோளான் வாளெயிறு இலங்க நக்கான்."

(சூர்ப்பணகைப் படலம், 56)

அவளை நையாண்டி செய்வதற்காக இராமன் இவ்வாறு கூறினான் எனக் கம்பன் கூறுவதால் நாம் ஒப்புகிறோமேயொழிய, உண்மையில் அவன் விரும்பியே இவ்வாறு கூறியிருப்பான் என்றே அவன் நடத்தை அறிவிக்கின்றது. கம்பன் கூறுவதைப்போல, இராமன் விளை

யாடினனேயானல், அவன் விளையாட்டுச் சாதாரணமான விளையாட்டன்று எனவே கூற வேண்டும். அதன் விளைவுகளில் கருத்தைச் செலுத்தாது இராமன் அவ் விளையாட்டில் ஈடுபட்டது மனித இயற்கையன்றோ? ஜானகி எதிர் பாராமல் அங்கு வந்தது, இக்காதல் நாடகத்தைத் திடீரெனத் தடைப்படுத்தியது.

ஜானகியின் தீர்ந்த அழகைச் சூர்ப்பணகை கண்டாள்; இராமன் தன்னைக்கண்டு மாமோகம் கொள்ளாததற்குக் காரணத்தையும் உணர்ந்தாள். காட்டுக்கு வந்த அரசன், மனைவியை உடன் அழைத்து வருவான் என்று யாரால் எதிர் பார்க்கக் கூடும்! ஆகவே, ஜானகி இராமனுடைய ஆசைநாயகி என அவள் எண்ணிக்கொண்டாள்; அவளை அப்புறப்படுத்தினல்தான், அவன் தனக்கருளுவான் என்று தீர்மானித்தாள்; நினைத்தபடி செய்து முடிக்க அடுத்த நாள் முயன்ற போது, இலக்குவனல் மூக்கரியப்பட்டாள்.

மூக்கையும் காதையும் இழந்த வருத்தத்தில் சூர்ப்பணகை தன் அண்ணனை நோக்கி இரங்கியழுதாள். 'உன் தோற்றமும் பெருமையும் என்னல் சிதைவுற்றனவே!' என ஏங்கினள்; கரதூடணர்களைக் கூட்டி வர எழுந்தாள்; அவமானத்துடன் அவர்கள் எதிரே செல்ல நாணியவளாய், நிலத்தில் வீழ்ந்தாள்; அறுபட்ட மூக்கைத் தொட்டுப்பார்த்துக் கண்ணீர் வடித்தாள்; இந்நிலையில் இராகவன் எதிரே வரக்கண்டாள்; 'உன் திருமேனியைக் காதலித்ததன பரிசால் என் அழகிழந்தேன்!' என்று கூறி அழுதாள். இராமன் அவளை அடையாளங் கண்டு கொள்ளவில்லை. 'நீ யார்?' என்று கேட்டான. சூர்ப்பணகை வெறுப்படையவில்லை; 'இராவணன் தங்கை' என்று மறுமொழி தந்தாள். அப்பொழுதும் இராமன் அவளைத் தெரிந்துகொண்டதாகக் காட்டிக்கொள்ள

வில்லை. சூர்ப்பணகையும் மனம் தளரவில்லை; 'உம் மீது மோகங்கொண்டு நேற்று வந்தேனன்றோ?' என ஞாபகமூட்டினாள்.

"செங்கயல்போல் கருநெடுங்கண் தேமருதா மரைஉறையும்
நங்கையிவர் எனநெருனல் நடந்தவரோ தாம்என்ன"
(சூர்ப்பணகைப். 119)

இராமன் அவளை அடையாளங் கண்டுகொண்டதாக அறிவிக்கும் இப்பகுதி அவளை நையாண்டி செய்கிறது. ஆனால், இதை அவள் உணர்ந்தாள் இல்லை. காமத்தின் தன்மை இதுவோ!

'நீங்கள் என் மூக்கை அரிந்த போதும், உங்களை நான் பகையாகக் கொள்ளவில்லை. என்னை ஏற்றுக் கொள்ளும்,' என்று சூர்ப்பணகை கேட்டுக்கொண்டது, அவளுடைய காதலின தூய்மையையும், ஆழத்தையும் காட்டுகிறது. இவ்வளவில் சீதை இராமனுடைய மனைவி என்று உணர்ந்துகொண்டாள் சூர்ப்பணகை; 'என்னை இளையவனையாவது ஏற்றுக்கொள்ளச்செய்,' எனவேண்டுகின்றாள். இவ்வேண்டுகோளும் புறக்கணிக்கப்பட்டதோடு, அவளைக் கொல்லவும் இராமன் இசைந்த பின்னர், அவளுக்குக் கோபம் எழுகிறது. 'உங்களுக்குக் கூற்றுவனாகிய கரனை இதோ அழைத்து வருகிறேன்!' என்று சொல்லிச் சென்றாள்.

'இராவணனுக்காக ஒரு பெண்ணைத் தூக்கிச் செல்லச்செய்த முயற்சியில், இவ்வாறு பரிபவப்பட்டேன்!' எனச் சூர்ப்பணகை கூறியதைக்கேட்டவுடன், கரன் தன் சேனையைத் திரட்டிக்கொண்டு வந்தான்; இராம இலக்குவர்களோடு போர் புரிந்து மாண்டான். கரனும், தூடணனும், கணக்கற்ற சேனை வீரரும் மாய்ந்தொழிந்ததைப் பார்த்தபின்பும் சூர்ப்பணகையின் காதல் அவியவில்லை. அஃது அதிகமாயிற்று. எப்படியாவது இராமனை அடைய வேண்டும் என்ற எண்ணத்தைத் திடப்படுத்திக்

கொண்டாள் அவள்; இவ்வெண்ணம் ஈடேற ஒரு சூழ்ச்சி செய்தாள்.

சீதையை அப்புறப்படுத்திய பின்னே இராமனைத் தன்னைப் பற்றி நினைக்கச் செய்யக் கூடும் என்பதைச் சூர்ப்பணகை உணர்ந்திருந்தாள்; அதைத் தானே செய்துவிட முயன்றதில் பரிபவப்பட்டாள்; அவமான மடைந்த ஆத்திரத்தில் கரதூடணர்களை இராமனோடு போர் புரியும்படி தூண்டினாள். போரில் கரனும், தூடணனும், அவருடைய சேனை வீரரும் மடிந்ததைக் கண்டதும், அவளுக்கு இராம இலக்குவர்களின் ஆற்றல் ஒருவாறு விளங்கிற்று. ஆகவே, சீதையை அப்புறப்படுத்துவதைச் சூழ்ச்சியால் செய்து முடிக்கலாமேயொழிய, தன்னால் இனி ஒன்றும் செய்ய முடியாது என உணர்ந்தாள். இராவணன் காரணன அல்லன் எனினும், தன் புருடன் கொலையுண்டதற்கு அவனே காரணன் எனச் சூர்ப்பணகை தவருக எண்ணியிருந்ததோடு, அதற்காக அவனைப் பழி வாங்க வேண்டுமெனறும் எண்ணியிருந்தாள்; தன்னால் காதலிக்கப்பட்ட இராமன் வன்மை எத்தகையது என்பதைத் தன் மூக்கையும் கரதூடணர்களையும் பலியிட்டு உணர்ந்துகொண்டாள். அண்ணனைத் தொலைக்கக் கூடிய பேராற்றலுடையவன் இராமன் ஒருவனே என நன்குணர்ந்துகொண்ட சூர்ப்பணகை, தொடர்பில்லாத இராம இராவணருக்குள் பகையை மூட்டிவிடத் துணிவு கொண்டாள். இதனால் இராவணன் இறப்பது திண்ணம! அதை அவள் வரவேற்ருள். இராமன் வெற்றியடைவதும் உறுதி! அதுவும் அவள் வேண்டியதே! இராவணன் பராக்கிரமம், இராமனை வெற்றி கொளள உதவியளிக்காவிடினும, சீதைக்கு ஊறு செய்யப்போதியதாய் இருக்குமன்ருே? சூர்ப்பணகையின் சூழ்ச்சித் திறமை சாமானியமானதன்று.

" இரைக்குநெடும் பணையரக்கர் இறந்ததனை
மறந்தனள்போல் இராமன் துங்க
வரைப்புயத்தின் இடைக்கிடந்த பேராசை
மனங்கவற்ற ஆற்று ளாகித்
' திரைப்பரவைப் பேரகழித் திண்ணகரில்
கடிதோடிச் சீதை தன்மை
உரைப்பன்,'எனச் சூர்ப்பணகை வரவிருந்தான்
இருந்தபரிசு உரைத்தும் மன்னோ."

(மாரீசன் வதை. 1)

கரதூடணர் இறந்ததை அவள் மறந்தாள்; இராவணன் படப்போவதைச் சிந்திக்க மறுத்தாள்; இராமன் தோள்களின்மீது கொண்டகாதல் உந்தியதால், அண்ணனுக்குச் சீதையின் தன்மையை விரித்துரைக்க விரைவாய்ச் சென்றாள்.

மூக்கறுபட்டதற்காக அழுவதை, இராமனைக் கண்டவுடனே சூர்ப்பணகை நிறுத்திவிட்டாள்; பின்னர் அவன் அவள கருத்துக்கு இசைய மறுக்கவே, கரன் முதலியோரைக் கொண்டு அவனைத் தண்டிக்க வேண்டுமென்று உறுதிகொண்டாள். போர் அவள் எதிர்பார்த்தபடி முடியவில்லை. கரனுக்கு ஒரு குரல் அழுதுவிட்டு, இப்பொழுது மீண்டும் இராவணனைக் காணச் செல்லுகையில், மீண்டும் மூக்கிழந்த துக்கத்தை நினைத்துக்கொண்டவள் போல ஒப்பாரி வைத்தபடி அவள் சென்றாள். உண்மையில் அவள் மனம், 'இராவணனை மயக்கி, அவனை விட்டுச் சீதையை அப்புறப்படுத்தச் செய்து, நாம் இராமனை அடைவோம்!' என்ற இன்பக் கனவைக் கண்டபடியே இருந்தது. இந்நிலையை மறைக்கவே, அவள் ஒப்பாரியுடன் இராவணனைக் காணச் சென்றாள். அழுகைக் குரலையே என்றுங் கேட்டறியாத இலங்கையில்

மாந்தர் அனைவரும் கண்டு இரங்கும்படி, அவள் இராவணனுக்கு நேர்ந்த பழியைத் தன் ஒப்பாரியால் பறை சாற்றிக்கொண்டு போகத் துணிந்திருப்பாளா? அளவு கடந்த துக்கங் காரணமாக, அவள் அவ்வாறு செய்ததாகப் பிறர் எண்ணிக்கொள்ள வேண்டுமென்பதே அவள் நோக்கம்.

கரனைப் போலவே இராவணனும் தன் தங்கையைக் கண்டதும், 'இது யாவர் செயல்?' என்று கேட்டான். மூக்கரியப்பட்டவுடன்,

" நசையாலே மூக்கிழந்து நாணமில்லா நான்பட்ட
வசையாலே நினதுபுகழ் மாசுண்டது ஆகாதோ?
திசையானை விசைகலங்கச் செருச்செய்து மருப்பொசித்த
இசையாலே நிறைந்தபுகழ் இராவணவோ! இராவணவோ!"
(சூர்ப்பணகைப் படலம், *110*)

என்று அரற்றியவள், இங்கு இராவணன் கேள்விக்குப் பதில் கூறும் முறையே விநோதமாய் இருக்கிறது! அவன் கேள்விக்கு ஏற்ற அளவே விடை கூறுபவளைப் போல அவமானஞ் செய்வித்தவரை மட்டும் குறிப்பிட்டாள். அதனையும், இராவணன் செருக்கிற்குத் தூபம் போடுபவளைப்போல 'மானுடர் தடிந்தனர்கள் வாளுருவி,' என இகழ்ச்சிக் குறிப்புத் தோன்றக் கூறினாள்.

இராவணனுக்குச் சூர்ப்பணகை கூறியது அதிசயமாய் இருந்தது. 'மனிதர்கள் இவ்வாறு செய்யத் துணிவார்களா?' என்ற அவன் எண்ணம், தங்கை கூறுவனவற்றை ஏற்க மறுத்தது. விவரமாகக் கூறும்படி அவன் அவளுக்குப் பணித்தான். அவள் மீண்டும் அவன் கேட்ட கேள்விக்குச் சரியானபடி பதிலளிக்காமல், இராம இலக்குவர் அழகு வீரம் முதலியவற்றைப் பற்றிப் புகழ்ந்து பேசுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

"ஆறுபுனல் அஞ்சினம் அரக்கரை எனச்சென்று
ஏறுநெறி அந்தணர் இயம்பஉல கெல்லாம்
வேறுமெனும் நுங்கள்குலம் வேரொடும் அடங்கக்
கோறுமென முந்தையொரு நூளுறவு கொண்டார்."

(மாரீசன் வதை. 55)

என்று, இராக்கதர் குலத்தை அவர்கள் வேரறுக்க ஏற்றுக்கொண்ட சபதத்தைக் குறிப்பிட்டாள்; அவர்களுடைய ஆற்றலேயும், பெயரையும், பரமபரையையும் கூறினாள்.

இராவணனைக் காண வரும் பொழுதே சீதையைப் பற்றிக் கூறி அவனை மயங்கச் செய்ய வேண்டும் என்று திட்டம் போட்டுக்கொண்டு வந்த சூர்ப்பணகை, ஏன் இவ்வாறு இராமனைப் பற்றிப் பேசுவதில் காலந்தாழ்த்த வேண்டும்? அவளால் இராமனை மறக்க முடியாதது முக்கியமான காரணம; அதுவேயுமன்றி, இராவணனைத் தன்னிலைக்காக இரங்க வைத்துப் பின்னர் அவனுக்கு இன்பத்தைத் தேடச்சென்று தான் பரிபவப்பட்டதாகக்கூறுவது அவள சூழ்ச்சி வெற்றி பெறுவதற்குத் துணையாய் இருக்குமன்றோ? அவள் முதலில் 'மானுடர் தடிந்தனர்' எனக் கூறிவிட்டு, அதன் பின்னர் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அவர்களைப் புகழ்ந்து கூறுகிறாளோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு இராவணன கோபம் அதிகமாகும்; அவர்களிடத்தில் தன் தங்கை பரிபவப்பட நேர்ந்ததே என்ற ஏக்கமும் அதிகமாகும். எத்துணைப பராகிரமசாலிகளாயிருப்பினும் அவர்கள் மனிதரேயல்லரோ? மேலும், ஒருவனைக் கோபிக்க வைப்பதற்கு, அவனுடைய மாற்றானைப் புகழுவதினும் சிறந்த வாயிலும இல்லை அன்றோ?

சூர்ப்பணகை எதிர்பார்த்தபடியே இராவணன் அவள் நிலைக்குப் பெரிதும் இரங்கினான்; 'கரன் உதவி செய்ய முன் வரவில்லையோ?' என்று கேட்டான். சூர்பபணகை

மீண்டும் இராவணன் கேள்விக்கு விடை கூறுபவளைப் போல, அவன் ஆணவத்துக்குத் தூபம் போட்டாள்.

**" 'சொல்என்றன் வாயிற் கேட்டார் தொடர்ந்தெழு சேனை யோடும்
கல்லென்ற ஒலியிற் சென்றார் கரன்முதல் காளை வீரர்;
எல்லொன்று கமலச் செங்கண் இராமன்என்று இசைத்த ஏந்தல்
வில்லொன்றில் கடிகை மூன்றில் ஏறினர் விண்ணில்,' என்றாள். "**

(*மாரீசன வதை. 64*)

கரன் முதலியோர் அவள் சொல்லைக் கேட்டு எழுந்தனர் என்பது, 'நீ இன்னும் இங்கு இருக்கின்றாயே!' என்று இராவணனைப் பழிப்பது போல அமைந்திருக்கிறது. அவர்கள இறந்தபடியைக் கூறுவது வாயிலாக, சூர்ப்பணகை, மீண்டும் இராமன் ஆற்றலை வற்புறுத்திவிட்டாள். இவ்வளவும் நிகழ்ந்த பின்பே, இராவணன் அவளை, 'நீ என்ன குற்றம் செய்தாய்?' என்று கேட்டான. சூர்ப்பணகையின பதில் மிகச் சாதுரியமாய் அமைந்திருக்கிறது. 'நான் செய்த தவறு, எழுதொணாத அழகுடையவள் ஒருத்தியால் ஏற்பட்டது,' என்றாள். இராவணன் ஆவலோடு, 'ஆரவள்?' என்றான். சூர்ப்பணகை வெற்றி பெற்றாள; தான வீசிய வலையில் இராவணன் விழுந்து விட்டான் எனபதை மிக நன்றாக உணர்ந்தாள்; சீதையின அங்க அழகுகளை விவரமாகக் கூறினாள்; இடையிடையே, 'நீ அவளை அடைந்தால்தான் பெருமையடைவாய்,' என்று வற்புறுத்தினாள்; அவன அயர்ந்திருந்த சமயம் நோக்கித் தன வார்த்தைகளை நம்பி அவன் சீதையைக் கவரச் செய்யும் முயற்சியில், 'இராமனுக்கு ஊறு எதுவும் செய்ய வேண்டா,' என்றுங் கேட்டுக்கொண்டாள்.

**" 'மீன்கொண்டுஊ டாடும் வேலை மேகலை உலகம் ஏத்தத்
தேன்கொண்டுஊ டாடும் கூந்தல் சிற்றிடைச் சீதை என்னும்
மான்கொண்டுஊ டாடு நீயுன் வாள்வலி உலகங் காண
யான்கொண்டுஊ டாடும வண்ணம் இராமனைத் தருதி,' என்றாள்."**

(*மாரீசன் வதைத். 79*)

'நீ பிறந்ததன் பயனை இனியே—இவளைப் பெற்ற பின்பே—அடையப் போகிறாய்,' என்று பேசியவள், 'இத் தகையவளை உனக்காகக் கவரச் செய்த முயற்சியில் நான் அவமானமடைந்தேன்,' எனக் கூறி முடித்தாள்.

கரன் முதலியோரைப்போல இராவணன் தன்னிடத்தில் மிக்க அன்புடையவன் அல்லன் என்று சூர்ப்பணகை எண்ணியிருந்தாள். அவன் அரசன் என்ற முறையில், கரனைப்போலத் தங்கையைக் கண்டவுடன் போருக்கு எழாதது அவள் எண்ணத்துக்கு உறுதியளித்தது. இது வன்றியும், அவள் சீதையைப்பற்றிப் பேசத் தொடங்கியது, அண்ணனைக் கவிழ்க்கச் செய்த சதியாகையால், தன உண்மையான மன நிலையை அவன் எங்குக் கண்டு கொள்வானோ என்று ஐயுற்ற அவள், 'வள்ளலே, உனக்கு நல்லேன. நின் மனையில் வாழும் கிள்ளைபோல் மொழியார்க்கெல்லாம் கேடு சூழ்கின்றேன் அன்றோ?' என்று கூறுகிறாள்.

இராவணனுக்கு உடன் பிறந்தவளாகையால், சூர்ப்பணகை அவனைப்பற்றி மிக நன்றாய அறிந்திருந்தாள. பல்லாயிர ஆண்டுகளாகப போரின்மையால், சோமப லுற்றுப் பொழுது போக்காக இராவணன விரும்பித் திளைத்த பெண்ணின்பத்தில் அவனுக்குள்ள பற்றுதலைச் சூர்ப்பணகை தன் சூழ்ச்சிக்கு அடித்தளமாக அமைத்துக் கொண்டாள். அவள் வெற்றிபெற்றிருப்பது, அவனுடைய குண விசேடத்தை அவள் எத்துணை நுட்பமாக அறிந்திருந்தாள் என்பதையே காட்டுகிறது. சீதையின் வருணனையைக் கேட்ட இராவணன அனைத்தையும் மறந்தான். சீதையின் பெயர் ஒன்றே அவன மனம் முழுவதையும் பற்றிக்கொண்டது.

"மயிலுடைச் சாய லாளை வஞ்சியா முன்னம் நீண்ட
எயிலுடை இலங்கை நாதன் இதயமாஞ் சிறையில் வைத்தான்!"

(மாரீசன வதை, 85)

ஆயிரம் மறைப்பொருள் உணர்ந்தவன், தங்கை அவமானத்தைக் கண்டும் அரச நீதி வழாதவன், இப்பொழுது பெண்ணினபம் காரணமாக, அயலான் மனைவியின்மேல் மையல் கொண்டான. இராவணன் வீழ்ச்சியின் முதற்படி இதுவே என்பதைக் கும்பகருணன்,

"என்றொருவன் இல்லுறை தவத்தியை இரங்காய்
வன்றொழிலி னும்மறை துறந்துசிறை வைத்தாய்
அன்றொழிவ தாயின அரக்கர்புகழ் ஐய!" (மந்திரப். 51)

எனக் குறிப்பிடுகின்றான.

2. தீமையின் முதற்படி

மனிதனுக்கு இயற்கையாய் உள்ள உணர்ச்சிகள் அனைத்தினும காமவுணர்ச்சி வனமை வாயந்தது என்பதை நாம் அறிவோம. உலகம தோன்றிய நாளிலிருந்து இவ்வுணர்ச்சியை அடக்கியாள வழி தெரியாமல் அல்லலுற்றழிந்தார் பலர். இயற்கையிலேயே அமைந்து கிடக்கும இவ்வுணர்ச்சியைக் கல்வி எனனும சாணையில் தீட்டிய அறிவாகிய வாளைக்கொண்டு அறுத்தொழித்தாலன்றி வாழக்கை பயனற்றதாய் முடியும். இவ்வுணர்ச்சியின் வன்மையை வியவாத புலவர் உலகத்தில்லை; இதனை அவருள பலரும பலபடியாகக் கூறியுள்ளனர். ஆசிரியர் **சாத்தனார்** மணிமேகலையின கூற்றாக இவ்வுணர்ச்சியின வன்மையை எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். பளிக்கறையில் ஒளிந்திருந்தாள் மணிமேகலை. வெளியே நின்ற **உதயகுமரன்**, அவவறைக்குள செல்ல வழி காண முடியாமல் **தவித்துத்** திருமபிவிட்டான. அவன சென்ற பின் வெளியே வந்த மணிமேகலை, தோழி **சுதமதியை** நோக்கி,

"'கற்புத் தானிலள் நற்றவ உணர்விலள்
வருணக் காப்பிலள் பொருள்விலை யாட்டி,'என்று
இகழ்ந்தனன் ஆகி நயந்தோன் என்னது
புதுவோன் பின்றைப் போனதுஎன் நெஞ்சம்;
இதுவோ அன்னாய் காமத் தியற்கை?"

(மணிமேகலை, 5 : 86-90)

எனக்கேட்கிறாள். இத்தகைய வன்மையும் தன்மையும் உடையதுதான காமம். பகைவரிடத்தும் நட்பின ரிடத்தும வேற்றுமையின்றிச் செல்லும தகைமையது இஃது ஒன்றே. எனினும், என்ன? மணிமேகலை இதனை அடக்கி வெற்றி பெறவில்லையா? நன்னெறிக்கண் செனற இயற்கை உணர்ச்சியையே அவள் அடக்கிவிட்டாளே! தவறானது எனத் தான உணர்ந்திருந்ததோடு, பலரும் புகழுக்குப பங்கம் விளைவிக்கும எனத் தடுத்துரைத்தும், இராவணன் இதனை வளர விட்டானே! மனிதனுக்குள்ள ஒருணர்ச்சி காமம என்றில்லாமல், இராவணன அதனையே தன வாழ்க்கையின் தத்துவமாகவன்றோ கருதிவிட்டான! அரசியல் நெறி பிறழ்ந்து, தன் கடமை களையும மறந்து, முயன்று பெற்ற பெருமை, புகழ, கல்வி முதலிய அனைத்தையும துறந்து, பஞ்சையாம் ஒரு பெண் மகள் போலப் பரிதவிக்கத் தொடங்கிவிட்டானே! செய்யத்தக்கது இது, தகாதது இது என்ற ஆராய்ச்சி சிறிதும இல்லாமல், மனம செலுத்திய வழியில் வாழ முற்படுகிறான இலங்கை வேந்தன். இல்லை! அவனை அங்ஙனம வாழ முற்படச்செய்தது காமம். இதோ காணலாம் அவன வாழ்க்கை முறைமையை.

'ஆக்கை தீய உள்ளம் நைய ஆவி வேவ தாயினன்.'
'ஊதுவன் துருத்தி போல்உ யிர்த்து யிர்த்து உயங்கினன்.'
உரங்கு டைந்து நொந்து நொந்து உளைந்துளைந்து ஒதுங்கினன்.'
'தென்றல் வந்து எதிர்த்த போது சீறு வானும் ஆயினன்.'

(மாரீசன வதை. 90, 91, 92, 93)

இவற்றால் அவனுடைய வாழ்க்கையே சீதையின்பால் கொண்ட காமத்தின் உருவெடுப்பாய் மாறிவிட்டதைத் தெளியலாம்.

'இத்தகைய மனநிலை கற்றறிவமைந்த ஒருவனுக்கு ஏற்படக்கூடுமா!' என ஐயுறலாம். அவ்வையத்தில் உண்மை இல்லாமல் இல்லை. சாதாரண நிலையிலுள்ள மனிதனுக்கு எல்லாப் பண்புகளும் ஒவ்வோர் அளவில் அமைந்திருக்கும். இவற்றுள் ஒன்று சிறிது மிகின், வேறொன்று தாழ்ந்து கொடுக்கும். ஆனால், ஒரு சிலரிடத்து இரண்டொருபண்புகள்மேலோங்கியிருப்பதோடு அமையாது, இயல்பாய்த் தம் எழுச்சிக்கு விட்டுக் கொடுக்கும் பிற பண்புகளை மேலும் அடக்கி, அவற்றை வேரறுத்துத் தம் ஆட்சியைத் தாபிக்க முயலும். இவ்வாறு நேரும் சமயங்களில் உயர்ந்தெழும் பண்புகளுக்கும், பிற பண்புகளுக்கும் போராட்டம் நிகழும். இதுவே அவலச் சுவையைக்—கலப்பற்ற செம்மையான அவலச் சுவையைப்—பயக்கும் பண்பு வாய்ந்தது.

இயற்கை வரைந்த எல்லையை மீதூர்ந்து செல்லும் பண்புகளையுடையவரே பெரியோராய்த் திகழவர். அவ்வாறு மீதூர்வது நற்பண்பாயின், ஆத்துமாக்கள மகாத்துமாக்களாகவும்; தீப்பண்பாயின், துராத்துமாக்களாகவும் மாறுகின்றன. நற்பண்புகள் மீதூர்வதால் மக்கள் மகாத்துமாக்களாக மாறுகின்றார்களேயன்றி, அவர்கள் வாழ்க்கையுள்ளும் அந்நற்பண்பு இயற்கையை இறந்த அளவுக்கு வளர்ந்துவிடுவதால், அது முதலில் தன்னோடு போரிடும் பிற பண்புகளை அழித்துவிட்டுப பின்னர் இலக்கு ஒன்றும் அகப்படாமல், தனை வளர விட்டவனையே பலி கொள்ளும். இதுவே அவலச் சுவையின் மாட்சி. இக்காரணம பற்றியே அவலச்சுவை மிகச் சிறந்த இன்பத்தைப் பயக்கும பண்புடையதாய்த்

தோன்றுகிறது. இன்பத்தையேயன்றி மறக்க முடியாத படிப்பினையையும் இது மக்களுக்கு அறிவுறுத்தும் வல்லமையுடையதாகையால், கவிஞர் அனைவரும இச் சுவையைச் சிறந்ததாக மதிக்கின்றனர். இதனைச் சித்திரிக்கும நூல்கள திறனய்வாளரால் சிறந்தனவாக மதிக்கப்படுகின்றன.

இராவணன, உலகத்துப் பெரியோர்களுள் ஒரு தனிப்பட்ட பெருமையை உடையவனுகக் காட்சியளிக்கிருன. அவனிடத்து, இரண்டொன்று மட்டும்—ஏன்?—பல நற்பண்புகள் இயற்கையான எல்லையைக் கடந்து ஓங்கிக் காணப்படுகின்றன. ஆகவேதான், காமம் என்ற அழிக்கும் பண்புக்கு—இராவணன் வாழக்கையில் தீ நெறிக்கட்சென்ற பண்புக்கு—அவன இடமளித்து அழிந்தானேனும், கவிஞன் அவன திருமுகங்கள இறப்பால் மும்மடங்கு பொலிந்தன எனப் பாராட்டிப் பேசுகின்ருன்.

பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாகப் போரிடுவதற்குத் தகுந்த எதிரி இன்மையால், இராவணன வாழக்கையில் சோமபல் புகுந்தது; வெறுப்புத்தோன்றிற்று. இயற்கை அவனை ஏதானுமொரு செயலில் ஈடுபடத் தூண்டிற்று. கல்வி, தவம், போர் முதலிய துறைகள் எல்லாவற்றிலும் துறை போகத் துய்த்தவனுகிவிடவே, அவன் வாழ்க்கையை இன்பம உடையதாகச்செய்ய, வேறு வழியின்றி, மகளிர் இன்பத்தில் மயக்கங கொளள வேண்டி வந்தது. கலைகள் பலவும இன்பத்தைத் தருமானுலும், ஓரளவுக்கு மேல் சலிப்பைத் தருவதும அவற்றின் இயற்கையே. கலைகளனைத்தையும சலிப்பைச் சிறக்கத் தரும் அளவுக்குக் கற்றுத் தேர்ந்த பின, சலிப்பை அவ்வளவு இலகுவாக அளிக்காத போருமின்மையால், இராவணன மகளிரிடம் பெறும் இனபத்தில் முழு மனத்தையும

செலுத்தினான். என்றும் சலிப்பேயின்றித் தோயத் தோயக் கவர்ச்சி அதிகமுடையதாய்த் தோற்றும் தகுதி வாய்ந்தது உலகத்தில் இதுவொன்றேயன்றோ? பிற கலைகளிற்போலவே, இதிலும் துறை போக இராவணன் முயன்றதில் வியப்பென்ன?

இராவணன் வாழ்க்கையில், இயற்கையின் கட்டா யத்தால் ஏற்பட்ட இப்போக்கை நனகறிந்தாலன்றி நாம் அவன் மேன்மையை உணர்ந்தவர்களாகமாட்டோம். இதை நன்குணர்ந்த கவிஞன் நம்மை விழிப்புடன் இருக்கச் செய்ய, இராவணனைப் புகுத்தும் காலங்களிலெல்லாம், அவனைச் சூழத் தேவமாதர் இருந்ததை வற்புறுத்து கின்றான். அரியணையில் வீற்றிருக்கும் போதும், சேனை யைக் காணச் செல்லும் பொழுதும், அவனுடன் அரம பையர் தோற்றமளிக்கின்றனர். தன்னை ஏற்றுக்கொள் ளும்படி சீதையைத் தூண்டச் சென்ற காலத்திற்கூட (நிந்தனைப் படலம்) இராவணன் மேனகை, உருப்பசி முதலியோரை உடனழைத்துச் சென்றான என்று கவிஞன கூறுவானானால், இராவணன் மனத்தில் மகளிர் பெற்ற இடம் எவ்வளவு அகல ஆழங்களை உடையது என்பதை எளிதில் அறியலாம். அவன மந்திரப் படலத் துள்ளும் அரம்பையர் கவரியோடு ஆடுந்தாரினாய் இருந்தவனல்லனோ! சீதையை எடுத்து வரச் செல்கை யில், அச்செயலை வஞ்சனையால் செய்ய முற்பட்டானகை யால், அவன் மகளிர் துணையின்றிச் சென்றான எனக் காரணம் காட்ட வேண்டி வருகிறது!

இராவணனுடைய உடன் பிறந்தவளாய் இருந்தமை யால், சூர்ப்பணகைக்கு அவனது இப்பண்பு நன்றாகத் தெரிந்திருந்தது. ஆகவேதான், இராமனை அடைவதற் குத் தடையாய் உள்ள சீதையை அப்புறப்படுத்து

வதற்கு அவனே தகுந்தவன் என்று முடிவு கட்டினுள்; அத்தீர்மானத்துடனேயே அவனைக் காண வந்தாள்; வந்ததும், அதைப்பற்றிப் பேசினுல் அவன் எங்குத் தன் சூழ்ச்சியைத் தெரிந்துகொண்டுவிடுவானே என்றஞ்சி, அவன் கேட்கக் கேட்க ஒவ்வொன்றுகத் தான் பரிபவப் பட்ட வரலாற்றைப் பகுத்துக்கூறி, பின்னர் முடிவில் சீதையை வருணித்து, அவளிடத்தில் அவன் ஈடுபட்டதை உணர்ந்த பின்னரே, அவளை அவனிடம் சேர்க்கச் செய்த முயற்சியே தன்னை அவமானத்திற்காளாக்கியது எனக் கூறி முடித்தாள். சூர்ப்பணகை நினைத்தபடியே இராவணன், சீதையை அடையவேண்டும் என்ற எண்ணத்தை மிக்குடையவனுய், அவளே நினைவாக வருந்தியிருந்தான். அவள் உருவைக் கண்டது போன்ற உணர்ச்சி தோன்றியதும், சூர்ப்பணகையை வரவழைத்து 'நான் கண்ட இவ்வுருவம் சீதையினுடையதா?' என்று கேட்டான். அவன் சீதையைக் குறித்து வருந்தியது போல அவளும் இராமனைக் குறித்து வருந்தியிருந்தாளாகையால், 'இஃது இராமன் உரு,' என்று கூறினுள். இராவணன் திகைத்தான. அவள் ஏன் மாறுட்டமாகப் பேசவேண்டும் என்பது அவனுக்கு விளங்கவில்லை. 'நீ ஓயாது சீதையின் நினைவாய் உழல்வதால், நீ கண்டது உன் மனக்கற்பனையே,' என்று சூர்ப்பணகை விளக்கினுள். 'ஆயின், நீ எப்படி இராமன என்று சொன்னுய்?' என அவன் கேட்டான். 'என்று என்னை அவமானப் படுத்தினுனே, அன்று தொட்டு என்னுலும் அவனை மறக்க முடியவில்லை,' என்று கூறினுள் வஞ்சி. அவள் சமாதானத்தை அண்ணன் ஏற்றுக்கொண்டான்; 'என்னை வருத்தும் சீதையின் நினைவினின்றும் யான் எப்படி விடுபடுவேன்?' என்று அவளையே கேட்டான். சூர்ப்பணகை காட்டும் வழி கருதற்குரியது.

"'கோமான் உலகுக்கு ஒருநீ குறைகின்றது என்னே?
பூமாண் குழலாள் தனைவௌ வுதிபோதி,' என்றாள்."

(*மாரீசன் வதை. 153*)

இங்குச் சூர்ப்பணகை சீதையை வஞ்சத்தால் கவர்ந்து வர வழி கூறுகிறாள். இவ்வாறு நிகழ்ந்தால் தான் இராமனுக்கு ஊறு நேராமல் இருப்பதோடு, தனக்கு உதவியாகச் சீதையும் நீக்கப்படுவாள். பேரறிஞனாகிய இராவணன் பெண்ணின்பம் காரணமாகத் தகாத நெறியில் சீதையை மனத்தில் சிறை வைத்துத் தன் அழிவுக்கு ஏற்பட்ட பாதையில் முதலடி வைத்தான; இப்பொழுது இன்னொரு பெண்ணின் பேச்சைக்கேட்டவனாய், ஆராய்ச்சியின்றி இரண்டாம படியில் காலை வைக்க உறுதி கொள்ளுகிறான்.

சீதையை வஞ்சத்தால் கவர்ந்து வரத் தீர்மானித்த இராவணன். மாரீசன் உதவியை நாடி அவனிடம் சென்றான். அவனுக்குச் செய்தி சொல்லுமுன், தனக்கும் அவனுக்கும் மாறாத பழி நேர்ந்துவிட்டது எனக் கூறிப் பின், 'இராமன் மனைவியைக் கவர்ந்துவர உன்னைத் துணையாகக் கொள்ள வந்தேன்,' என்று கூறுகின்றான்.

"'வெப்பழி யாதென் நெஞ்சு முலந்தேன் விளிகின்றேன்
ஒப்பழி வென்றே போர்செயல் ஒல்லேன் உடன்வாழும்
துப்பழி செவ்வாய் வஞ்சியை வௌவத் துணைகொண்டிட்டு
இப்பழி நின்னால் தீரிய வந்தேன் இவண்,' என்றான்."

(*மாரீசன் வதை. 175*)

மாரீசனுக்கு இந்நோக்கம் சற்றும் பிடிக்கவில்லை. சிறந்த நிலைக்குத் தன்னை முயன்று உயர்த்திக்கொண்டவன், தானே பழியையும் பாவத்தையும் இறுதியையும் தேடிக் கொள்வது அவனுக்கு மிக்க வருத்தத்தை அளித்தது.

"திறந்திற னுலோ செய்தவம் முற்றித் திருவுற்ருய்
மறத்திற னுலோ சொல்லுதி சொல்லாய் மறைவல்லாய்!
அறத்திற னுலே எய்தினை யன்ருே அதுநீயும்
புறத்திற னுலே பின்னும் இழக்கப் புகுவாயோ?"

(மாரீசன் வதை. 179)

என வினவுகிருன் மாரீசன். மாரீசனுக்குத் தெரிந்த அளவுகூட அறம், மறம் இவைகளின் வேறுபாடு இராவணனுக்குத் தெரியவில்லையா? அதுவன்று; காம மயக்கம் இராவணனை இவைகளுக்குள்ள வேறுபாட்டை உணரவொட்டாமற் செய்துவிட்டது. 'நான் வேண்டியபடி செய்யாவிட்டால், உன்னைக் கொல்வேன்!' என்று தான் உதவி வேண்டிச் சென்ற மாமனையே எச்சரிக்கத் தூண்டிற்றென்ருல், அதன் வன்மை எத்தகையது! மாரீசன், 'இவனுக்கு நன்மை தீமைகளை எடுத்துக் கூறுவதிற் பயனில்லை,' என்று உணர்ந்துகொண்டான்; 'இவன் கையால் உயிரிழப்பதினும், இராமன அம்பால் உயிர் துறப்பது சிறந்தது,' என முடிவு செய்துகொண்டான்; எனினும், நல்லவனுய் வாழ்ந்து பெருமை பெற்ற இராவணன், பழி எய்து வதைத் தடுக்க மீண்டும் முயற்சி செய்தான்; 'நன்மை தீமைகளை மறந்தாலும், இராவணன் தன் வீரத்தைப்பழிப் பதைப் பொறுக்க மாட்டான்,' என்று எண்ணியவனுய்,

"'புறத்தினி உரைப்ப தென்னே புரவலன் தேவி தன்னைத்
திறத்துழி யன்றி வஞ்சித்து எய்துதல் சிறுமைத் தாகும்;
அறத்துளது ஒக்கு மன்றே அமர்ந்தலை வென்று கொண்டுன்
மறத்துறை வளர்த்தி மன்ன!' என்னமா ரீசன் சொன்னுன்."

(மாரீசன் வதை 206)

சுத்த வீரன் என்று எண்ணிக்கொள்ளும் எவனுக்கும் இது புலப்படாமல் இராது. இராவணனே, சற்று முன்னரே,

"திக்கயம்ஒ ளிப்பநிலை தேவர்கெட வானம்
புக்கவர்இ ருக்கைபுகை வித்துஉலகம் யாவும்
சக்கரம்ந டத்தும்எனை யோதயர தன்தன்
மக்கள்நலி கிற்பர்?இது நன்றுவலி யன்றே!"

(மாரீசன் வதை. 198)

எனக் கூறி மார் தட்டிக்கொண்டான். இருந்தும், மாரீசன் கூறிய செந்நெறியிற்செல்ல அவனுக்கு விருப்பமில்லை. அதற்கு அவன் கூறும் காரணமும் விநோதமானது.

"'ஏனையர் இறக்கின் தாறும் தமியளாய் இறக்கு மன்றே
மானவள்? ஆத லாலே மாயையின் வலித்தும்,' என்றான்."

(மாரீசன் வதை. 207)

இராமன் இறந்தது கேட்டால், அவளும் உடனே இறந்துபடுவாளாம்! அவளைப் பின்னர் அடைவது எப்படி? இராவணன் காம மயக்கத்தால் அறிவற்றவனாகிவிட்டான் என்பதற்கு வேறு சான்று எதற்கு? 'புருடன் இறந்ததுகேட்டு இறக்கும் கற்புடையவள், பிற புருடனை ஏற்றுக்கொள்ள மனமொப்புவாளா?' என அவன் சிந்திக்காதது ஏன்?

காமமும் கள்ளும் ஒரே தன்மையையுடையன. அவை தம்மை விரும்பினோர் அறிவை முதலிற் பற்றிக்கொண்டு, பின்னர் அவர் உயிருக்கு உலை வைக்கும் பண்புடையன. காமத்தால் பீடிக்கப்பட்ட இராவணன், முதலில் தன் அறிவை இழந்து, சானகியை மனத்தே சிறைவைத்தான். பின்னர், அரச நீதி, புகழ், பெருமை முதலியவற்றை மறந்தான்; சூர்ப்பணகையை மந்திரியாக ஏற்றுக்கொண்டான். மாரீசனை, 'நீ மந்திரி தொழிலை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டா. நான் கட்டளையிடுகிறபடி நட,' என்று ஆணையிட்டான்; தன வீரத்தையும் மறந்து, இப்பொழுது வஞ்சனையால் சானகியைக் கவர முற்பட்டான்; தன்னால் ஒரு பொருளாக நினைப்பதற்கும் தகுதியற்ற மானுடன என்று

இராமனைக் கருதும் இராவணன், அவன் மனைவியை வஞ்சனையாற் கவர்ந்து செல்வதற்குக் காரணமும் கற்பிக்க முன் வந்தது, அவன் அழிவை நோக்கி இரண்டாம் படியில் காலை ஊன்றிவிட்டான் என்பதையே எடுத்துக் காட்டுகிறது.

3. தீமையின் வளர்ச்சி

ஒரு கல்லை நீரில் எறிந்தால், உடனே அலைகள் தோன்றும். எறியப்பட்டது எத்துணைச் சிறிய கல்லோ அதற்குத் தக்கவாறு அலைகளின் தோற்றம், வேகம், அளவு முதலியவைகள் மாறுமேயொழிய, அவை தோன்றுமலே இருக்க மாட்டா. இத்தத்துவத்தைப் போன்றதே மக்கள் செயல்கள் விளைவுகளைத் தோற்று விப்பதும். கல்லால் தோற்றுவிக்கப்படும் அலைகளில் நல்லவை தீயவை என்ற பாகுபாடு இல்லை. ஆனுல், மக்கள் செயல்களிலும், அவை தோற்றுவிக்கும் விளைவு களிலும் இப்பாகுபாடு உண்டு. கல்லும, அது தோற்று விக்கும் அலைகளும் அஃறிணைப் பொருள்களாகையால், அவைகளில் நனமை தீமை என்ற பாகுபாடுகளுக்கு இடம் இல்லை. ஆனுல், செயல்கள் மக்களைக் கருத்தா வாகக்கொண்டு தோன்றுவனவாகையால், அவைகளைப் பாகுபாடு செய்து உபசரிக்கிறோம். அவ்வாறே செயல் களின் விளைவுகளும் பாகுபாடு செய்யப்படுகினறன.

இராவணன் பிறன் மனைவியினிடத்தில் காதல் கொண்டது ஒரு தீச்செயல். இதை அக்காவியத்தில் பங்கெடுத்துக்கொள்பவர் அனைவரும் வற்புறுத்திக் கூறுகின்றனர். அவன் செய்த தீமை, மனத்தால் தீமையை நினைத்ததோடு நின்றுவிடவில்லை. நினைப்புக் காரியப்படும் அளவுக்கு அதிகரிக்கிறது. இம்மட்டோ! இராமனை வஞ்சித்துச் சீதையைக் கவர்ந்த அளவுக்கு

விரிவடைகின்றது. மாரீசன் இத்தீச்செயலின் திறத்தை நன்குணர்ந்திருந்தான். ஆனால், இராவணன் மனத்தை அவனால் மாற்ற முடியவில்லை. இருப்பினும், மாரீசன் இராவணனுடைய தீச்செயலின் எல்லையையாவது குறைக்கலாம் என நம்பிச் சீதையை வஞ்சனையாற் கவர்வது அவனுடைய வீரத்துக்கு ஏலாதது என்று கூறினான்; ஆனால், இராவணன் அசைந்து கொடுக்கவில்லை.

ஒரு பழம் கெடத் தொடங்கினால், அதை உடனே கவனித்து, அழுகிய பகுதியுடன் அதை ஒட்டிய பகுதியையும் அறுத்தெறிந்தால்தான், எஞ்சியுள்ள பழமாவது மிஞ்சும். இல்லையேல், பழம் முழுவதும் சிறிது சிறிதாக அழுகிக்கொண்டே வரும். சீதையை இராவணன் மனத்தில் சிறை வைத்தது ஒரு தீச்செயல். இதன் விளைவினின்றும் அவன் தப்ப வேண்டுமானால், அவ்வெண்ணத்தை முற்றிலும் கைவிடுவதோடு, சில காலம் அதற்குத் தன் மனத்தில் இடங்கொடுத்ததற்குப் பரிகாரமும் செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு இராவணனைச் செய்விக்க மாரீசனால் முடியவில்லை. ஆகவே, அவன் சீதையைப் பற்றிக் கொண்ட கருத்தோடு இராவணன் பொறுப்பு நிற்கட்டும் என எண்ணி, அவன் வீரத்தைப் பழித்தான். இங்கு மாரீசன் கையாண்ட விரகு, ஓடும் குதிரையை நிறுத்த முற்படும் ஒருவன், அதை அதன் இச்சைப்படி ஓடவிட்டுப் பின் நிறுத்துவதை ஒக்கும். மாரீசன் நோக்கம், இயற்கையின் போக்குக்கு ஒத்ததே. ஆனால், 'நாம் முரட்டுக் குதிரையை வசப்படுத்த நல்ல குதிரையை வசப்படுத்தும் வழியைக் கையாளுகிறோமே!' என்று எண்ணாமல் இருந்ததுதான் அவன் செய்த பிழை. இதுகாரணமாக இராவணன் மனத்தை மாற்றமுடியாமற் போனதோடு, அவனும் உயிர் இழக்க நேர்ந்தது.

இராவணன் தான் எண்ணியபடியே செய்து முடித்தான். இயற்கையும், அதன் தவிர்க்க முடியாத நெறியே சென்றது. அவன் செய்த தீமைகளுக்குத் தக்கபடி விளைவுகள் தோன்றின. அவைகளைக்கண்டு இராவணனேகலங்கினுன் எனருல், அவற்றின் தீமையின் எல்லைக்கு அளவு கற்பிக்கக் கூடுமா? அனுமன் அசோக வனத்தை அழித்தான்; இலங்கையை எரித்தான. மூன்றுலகங்களையும் வென்று ஆண்டவனுகிய இராவணனே இவ்வழிகளைக் கண்டு கலங்கினுன. மயனைக்கொண்டு, அனுமன் இழைத்த இன்னல்களுக்குப் பரிகாரம் தேடிக்கொண்ட பின்னரும், இராவணன் கலக்கம் நீங்கவில்லை.

மிகப் பெரிய பொருள்களைப் பற்றிச் சிந்திப்பதற்கே அரசர் மந்திர சபையைக் கூட்டுவர். அனுமன் இலங்கையை அழித்ததற்குப் பயந்தே இராவணன் மந்திர சபையைக் கூட்டினுன். மிகச் சிறந்தவர்களை மட்டுமே அச்சபையில் இருத்தி, நண்பரைக்கூட வெளியேற்றி, உலகு ஒருங்கே வந்தாலும் பிசைந்தழிக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்த காவலாளரை நியமித்ததோடு, வண்டுகளையும் காற்றையுங்கூட வரவொட்டாமல் தடுத்தான் என்றுல், இராவணனுக்கு அனுமன் செயல்கள எத்தகைய அதிர்ச்சியைத் தந்திருக்க வேண்டும்!

இராவணன் சபையைக் கூட்டியது, 'இனி நடக்க வேண்டுவது என்ன?' என்று ஆராய்வதற்கு. அதைப் பற்றித் தான் ஒன்றும் பேசாமல்,அவன்நடந்துவிட்டவைகளைக் குறித்து ஏங்குவதோடு, இவ்வாறு நடக்கவிட்டமையைக்காட்டிலும் தனக்குத் தாழ்வு வேறு உண்டோ எனக் கேட்கிருன். அழிவைச் செய்த அனுமன் இன்னும் இருக்கின்றுன் என்ற எண்ணம் அவனைப் பெரிதும் வருத்துகின்றது. இராவணனுடைய செயல், 'இவன் ஒரு வீரனு?' என்று கேட்க நம்மைத் தூண்டு

கிறது. அழிவுக்குத் துன்பமோ, ஏக்கமோ அடைவது வீரருக்குப் பெருமையன்று. இராவணன் இதற்காக மந்திர சபையைக் கூட்டியதே அவன மனம சரியான நிலையில் இல்லை என்பதைக் காட்டுகிறது. அச்சபையில் அவன் கழிந்ததற்கு இரங்குவது, வீரம் அவனை விட்டுச் சென்றுவிட்டது என்பதை எடுத்துக் காட்டும அறி குறியேயனறி வேறன்று. எனினும், இராவணன, பின்னர் வீடணனுக்குப பதில் கூறுகையில், 'நான கைலையை எடுத்தவனுயிற்றே! திக்கயஙகளை வென்றவ னன்றே? மூவருமசேர்ந்து வந்தாலும மயங்குவேனே?' எனறெல்லாம் இறுமாப்புடன பேசுகிறான. அவனது இப்பொழுதைய நிலையை நன்குணரும நமக்கு அவ விறுமாப்புச் சிரிப்பையே விளைக்கின்றது. இவற்ருல் இராவணன, ஒரு காலத்தில் மிகச் சிறந்த வீரனுய இருந் தான் என்றும, ஆயினும, இப்பொழுது, பழம்பெரு மையைப பிதற்றும் பேதையாய மாறிவிட்டான என்றும உணர்கிறோம். வீரத்துக்கு இருப்பிடமாய் இருந்தவன் இவ்வாறு முழு மாற்றம அடையக் காரணமென்னை?

"நன்னகர் அழிந்ததென நாணிலை நயத்தால்
இன்னுயிர் எனத்தகைய தேவியர்கள் உன்மேல்
மன்னகை தரத்தர ஒருத்தன்மனை உற்ருள்
பொன்னடி தொழத்தொழ மறுத்தல்புகழ் போலாம்!"
(மந்திரப்படலம, 50)

என்பது கும்பகருணன் கூற்று.

இராவணனைத் தங்கள உயிரைப் போல நேசிக்கும தேவியர்கள், அவன காம மயக்கத்தில் ஆழ்ந்து அல்லற படுவதைக் கண்டிரங்கி, அவனை முன்னிலும் பனமடங்கு அதிகமாக நேசிக்கின்றனர். ஆனால், அவை இராவணனை ஆற்றுவதை விட்டு, அவனுடைய தாபத்தை அதிகப் படுத்தவே பயன்படுகின்றன. அவன் சிதையின் கால்

களில், அவள் மறுக்க மறுக்க, மேலும் மேலும் வீழ்ந்து தன்னை ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு வேண்டுகிறான். 'இது புகழ் தரும செயலா? இத்தகைய தாழ்வை இன்ப மென ஏற்றுக்கொள்ளும் நீ, நகரின் அழிவைக் கண்டு நாணுவானேன்? உனக்கு நாணம் என்ற உணர்ச்சி இருக்குமேயானால், இமமயக்கத்திலிருந்து விடுபட மாட்டாயா?' எனக் கும்பகருணன் கேட்கிறான். இதனால், காம மயக்கம் காரணமாக, இராவணன் தன் வீரத்தை மட்டும் இழந்துவிடவில்லை; புகழையும் போக்கிக் கொண்டான என்பது விளங்குகின்றது.

மனவுரம் மிக்குடைய எவரும், எக்காரியத்தைச் செய்ய எடுத்துக்கொண்டார்களோ அக்காரியத்தை வெற்றியடையச் செய்வதிலேயே தம் முழு ஆற்றலையும் செலவிடுவர். இப்பண்பு 'காரணமாகவே அன்னார் மக்களுள் உயர்ந்தோராக மதிக்கப்படும் பெருமையை அடைவர். இராவணன், சீதையின் நினைவால் உழந்து வருந்துவதும், அவளை வெற்றி கொள்ளச் செய்யும் முயற் சியில் மற்றெல்லாவற்றையும கவனிக்காமலிருப்பதும, இயற்கையான மனிதவுணர்ச்சிகளுக்குக்கூடத் தன மனத்தில் இடமளிக்காமல் இருப்பதும் அவன் மனவுரம் பெரிதும் படைத்தவன என்பதைக் காட்டுகின்றன. ஆனால், அவன் அதனைச் செயற்கரிய செயலைச் செய் வதற்குப் பயன்படுத்தாமல், செயற்கு உரித்தல்லாத செயலைச் செய்வதில் செலுத்துகிறான். ஆகவே தான் வெற்றியடையாததோடு, தான ஏற்கெனவே ஈட்டியிருந்த புகழையும் இழக்கிறான். வீரம், மானம் என்ற உணர்ச் சிகள் மழுங்கிவிடுகின்றன. இல்லையேல், மந்திரசபையில் இருந்த ஒவ்வொருவனும, 'நான் அப்பொழுதே சீதையைக் கவர்ந்து வருதல் பழிச்செயல் என்று சொன்னேனே! அதற்கு நீ செவி சாய்க்காமல் இப்

பொழுது அழுகிருயே!' என்று பழித்துக்கூறியும், அவன் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் இருந்திருப்பாஞ?

"உள்ளினும் தீராப் பெருமகிழ் செய்தலாற்
கள்ளினும் காமம் இனிது.' (திருக்குறள், *1201*)

கள், குடித்த பின்பே மயக்கத்தைத் தரும; அம் மயக்கமும் சிறிது நேரம் கழித்து நீங்கிவிடும். ஆனல், காமம், நினைத்த மாத்திரத்திலேயே மயக்கத்தைத்தரும். அம்மயக்கம் நீங்குவதும அரிது. நினைக்குந்தோறும மயக்கம் மிகுதியாகுமனறே? கிடைத்தற்கரிய ஒரு பெண்ணினிடத்தே காதல் கொண்டான் இராவணன். நல்லதோ, தீயதோ—அவளைத் தன அரண்மனைக்குக் கொண்டு வந்தாயிற்று. அவள உடலை அவன் சிறைப் படுத்தியாயிற்று. இவ்வெற்றி, 'இனி அவள் மனத் தையும் முயனருல் சிறைப்படுத்திவிடலாம்,' என்ற நம்பிக்கையை இராவணன மனத்தில் தோற்றுவித்து விட்டது. இந்நமபிக்கையால் சிறைப்படுத்தப்பட்ட இரா வணன தன வீரம, புகழ முதலியவை அழிவதைக் காணும சத்தி இல்லாதவனுய் இருந்ததில் வியப்பென்ன?

வீரம், மனவுரத்தை நிலைக்களனுகக் கொண்டது. இராவணன் மனம இபபொழுது முற்றிலும் சீதையைத் தன வசப்படுத்துவதில் ஈடுபட்டிருபபதால், அதைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு வளர்ச்சி பெற்றிருந்த வீரம், நிலைக்களன இல்லாத காரணத்தால் அழிந்தது. வீரம் இம்மைப புகழையே பயக்கும தனமையுடையது; ஆகவே, இராவணன அதை இழந்தால், இம்மையில் பெறும் பயனை இழந்தான. புகழும வீரத்தைப போன்ற தொனறே. அதுவும மனத்தையே நிலைக்களனுகக் கொண்டது.

வீரம், புகழ் என்னும் இரண்டும் அவாவைக் காரண மாகக் கொண்டு தோன்றுவன. வீரம, இம்மை இன்பத்தை அளிப்பதோடு நின்றுவிடுகின்றது. ஆனல், புகழ் மறுமை இன்பத்தையும அளிக்க வல்லது. வீரத்தைப் போல முற்றிலும மனத்தின திரிபாகவே அமையாமல், புகழ அறிவையும பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு, செயற்கரிய செய்தலே மேற்கொண்டு அதைச் செய்வதால் ஈட்டப் படுவதனலேயே வீரத்தினும பெரும்பயனுடையதாய் இருக்கிறது. இராவணன வீரவுணர்ச்சியை மங்கச் செய்ததால் இம்மை இன்பத்தை இழந்ததோடு, இது வரை ஈட்டிய புகழை இழந்ததால் மறுமை இன்பத்தையும் தொலைத்துவிட்டான. இவ்விரண்டையும் அவன இழக்க நேர்ந்தது, உடலின்பமாகிய ஒரு வகை இம்மை இன்பத்தை விருமபியே. வீரத்தையும புகழையும இழந்ததோடு அவன் எத்துறையை விருமபி இவற்றை இழந்தானே, அத்துறையிலும வெற்றி பெருமல் கலங்குவதே அவலச் சுவையைப் பயக்கின்றது.

வீரம, புகழ இவைகளை மட்டுமா இழந்தான் இராவணன்? மானம, குலம என்ற இரண்டையுங்கூட இழந்து விட்டான். குடிப்பிறப்புக்கு ஒவ்வாதவற்றைச் செய்ததோடு,பிறர் பழிப்பதை நேரில் உணர்ந்தும், அவற்றைத் தொடர்ந்து செயவதில் ஊக்கங்காட்டியது,அவன் இவை இரண்டையுங்கூட இழந்துவிட்டான என்பதை உணர்த்துகின்றது. இவையனைத்தையும் இழந்த பின்னும, இராவணன முற்றிலும இழந்துவிட்டான் என்று சொல்வதற்கில்லை. ஏனெனில், அவன் இது வரைப பாடு பட்டுத் தேடிச்சேர்த்தவற்றை மட்டிலுமே இழந்துவிட்டிருக்கிறான. 'முக்கோடி வாழ்நாளும, முயன்றுடைய பெருந்தவமும்' உடையவன் இனித் தன் போக்கை மாற்றிக்கொண்டாலும இழந்தவற்றை மீண்டும்

அடையப் பெறுவதோடு, மேலும் புகழ ஈட்டலாம் அன்றோ?

உலகத்தில் உள்ள எல்லாப் பொருள்களிலும் நன்மை தீமை என்ற இரண்டின் கூறுபாடுகளும் அமைந்திருக்கின்றன. நன்மையைப் பயப்பதும், தீமையைத் தருவதும் அவற்றின் இயற்கையல்ல; அவற்றைப் பயன் படுத்தும் மனிதன அறிவைப்பற்றியே அவை நல்லவற்றையும் தீயவற்றையும் பயக்கின்றன. 'முக்கோடி வாணாளும், முயன்றுடைய பெருந்தவமும்' எல்லையற்ற புகழை ஈட்டப் பயன்படும் என்பது உண்மையே; ஆனால், இராவணன் அவற்றைப் புகழ் ஈட்டப் பயன்படுத்தா விட்டால் அதற்காக அவை பொறுப்பேற்றுக்கொள்ளுமா? புகழ் ஈட்டுவதற்கு வேண்டிய சாதனங்களைப் பெற்றிருந்தும், இராவணன் ஈட்டிய புகழையும் இழந்து விட்டிருக்கின்றான். பின்னர்ப் புகழ ஈட்ட வேண்டும் என்ற எண்ணமும் அவனுக்கு எழவில்லை. இதற்குக் காரணம், அவன் தன அறிவையும் இழந்துவிட்டிருந்தமையே!

வீடணன், சீதையைத் திருப்பித் தந்துவிடுவதே சிறந்தது என்ற கொள்கையை வற்புறுத்தினான். இராமனுடைய வல்லமையை முதலில் வற்புறுத்தி, பின்னர் இராவணனுடைய தோல்விகளைக் குறிப்பிட்டு, அவனுக்கு ஏற்பட்ட சாபங்களையும் விவரிக்கிறான் வீடணன். காம வெறியால், இராவணன், பகைவன் பலத்தைப் பொருட்படுத்தவில்லை. தான வஞ்சனையால் சீதையைக் கவர்ந்து வந்ததை உணராமல், 'யானிழைத்திட இல்லிழுந்து இன்னுயிர் சுமக்கும் மானுடன வலி நீயலாது ஆருளர் மதிப்பார்?' எனத் தன வெற்றியை இராமன் தடுக்க முடியாதிருந்தது போலத் திரித்துக் கூறுபவனுக்கு அறிவின கூறு ஓரளவாவது இருந்தது என எவர்

ஒப்புவர்? கார்த்தவீரியனும், வாலியும் தன்னை வென்றது அவர்கள் வர பலத்தாலேயேயாகையால், அவர்களுக்குத் தான் தோற்கவில்லை என்பதே இராவணன் வாதம். நந்தியின் சாபத்தைக் குறிப்பிட்டு, அதன் படியே குரங்கு இலங்கையை அழித்தது என்று கூறிய வீடணனுக்கு, அவன் பதிலளித்திருப்பது விந்தையினும் விந்தை! சற்று முன்னர் அனுமன் செயல்களுக்கு அழுங்கிக் கிடந்தவன், இப்பொழுது வாய் கூசாமல், 'எத்தனையோ சாபங்களை நாம பெறறிருந்தும், அவை நமமை என்ன செய்துவிட்டன?' எனறு திருப்பிக் கேட்கிறான். மனிதர்களை வெல்ல வரம பெறவில்லை எனறு குறிப்பிட்ட வீடணனை எள்ளி நகையாடுகிறான் இராவணன். 'திக்கயங்களை வெல்வதற்கு வரம் பெற்றேனோ?' என்று கேட்டுவிட்டு, 'மானுடர் எப்படி வல்லமையுடையவராய் இருத்தல் கூடும்?' எனறு வாதாடுகிறான். தேவர்கள் தாம் அளித்த வரங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு வாளா இருந்ததைத் தன் வல்லமைக்கடங்கி அவர்கள் சுமமா இருந்ததாகச் சொல்லிக்கொளகிறான இராவணன். அவன் அறிவைக் காமம அறவே அழித்துவிட்டது என்றறிய வேறு சான்றும வேணடுமோ?

பகைவருடைய வல்லமையை இராவணன் பொருட்படுத்தாததற்கு அவன் தன்னைப பற்றிப் பெருமையாக எண்ணிக்கொண்டிந்தது மட்டும் காரணமாகாது; அப்பகைவர் வல்லமையை வீடணன எடுத்துக் கூறியதும் ஒரு காரணமேயாகும். 'என்னுடன் ஒரு வயிற்றிற் பிறந்த உனக்கு மட்டும் மானுடர் வலிமையுடையவராகத் தோன்றுவது என?' என்று அவன் வீடணனை நோக்கிக் கேட்கிறான. உண்மையில் இக்கேள்வியை இராவணன தன நெஞ்சையே நோக்கிக் கேட்டிருக்க வேண்டும். அவன் அவ்வாறு செய்யாததற்குக் காரணம,

வீடணன் தன்னைக்காட்டிலும் இராமனிடத்து மிக்க அன்பு கொண்டவனாகவும், அவன உதவியால் இலங்கையின் அரசையடைய ஆசைப்படுபவனாகவும் அவனுக்குத் தோன்றினமையே!

"பாழிசால் இரணியன் புதல்வன் பண்பெனச்
சூழ்வினை முற்றியான் அவற்குத் தோற்றபின்
ஏழைநீ என்பெருஞ் செல்வம் எய்திப்பின்
வாழவோ கருத்து? அது வரவற் றாகுமோ?"

(வீடணன் அடைக்கலம். 4)

வீடணன் தன் இச்சைக்கேற்றவைகளைக் கூருததால் இராவணன் இவ்வாறு கூறினு, அல்லது உண்மையிலேயே தன்னெஞ்சறிந்ததை உள்ளவாறு கூறினு என்பதை ஆராய்ச்சி செய்யத் தேவையில்லை. ஏனெனில், அடுத்த ஐந்து பாடல்களில் அவன் தன் கருத்தை வலியுறுத்தும் வீடணன் செயல்களை எல்லாம விவரமாகக் கூறுகிருன். இவ்வளவு உணர்ந்து கூறுபவன், 'திண்ணிதுன் செயல்! பிறர் செறுநர் வேண்டுமோ?' என்றும, 'நஞ்சினை உடன்கொடு வாழ்தல் நன்றரோ!' என்றுங் கூறுபவன், வீடணனை ஏன் பகைவரைப் போய்ச் சேர விட்டுவிட்டான்? பழியினை உணர்ந்து அவனைக் கொல்ல விரும்பாதது இராவணன பெருமைக்குச் சான்றே. ஆனல், உட்பகைவனுய் இருந்தவனைத்—தன்னெஞ்சறிய உட்பகைவன் எனக் கண்டவனைச்—சிறையிலாவது அடைத்து வைத்திருக்கலாமன்றே? இவ்வாறு செய்திருப்பின், இராமாயணத்தின் முடிவு முற்றிலும் மாறுபட்டிருக்கக்கூடும்.

காம மயக்கம் காரணமாக இராவணன் குலம், மானம், வீரம், புகழ முதலியவற்றை இழந்ததோடு, 'இவற்றை இழந்துவிட்டோமே!' என்ற உணர்ச்சியும் இன்றி, இனி மீண்டும் நல்லாற்றிற்சென்று புகழ ஈட்டப்

பயன்படக்கூடிய அறிவையும் இழந்துவிட்டிருக்கிறான். அவன் இனி எவ்வாறு உய்யக்கூடும்? அவனுடைய வீழ்ச்சியில் பகைவர் பலத்தை உணர முற்படாததும், தன் பலத்தைப் பெரிதாக மதித்ததும், உட்பகையை அறிந்து ஒழிக்காததும் ஆகிய செயல்களைச் செய்வித்த அறிவிழப்பு மூன்றும் படியாய் அமைகின்றது.

பெரியார் ஒருவருடைய வீழ்ச்சிக்கு உலகமே ஏங்கும் அன்றோ? இதனை இயற்கையின்மேலேற்றிக் காட்டுதல் கவி மரபு. இயற்கையில் நிகழ முடியாத சம்பவங்களை நிகழ்ந்தனவாகச் சித்திரித்து, 'இவை தலைவன் அழிவுக் கிரங்கி இவ்வாறு நிகழ்ந்தன,' என உணர்த்துவது எந் நாட்டுக் கவிஞரும் விரும்பிக் கையாளும் ஒரு விரகு.

ஜூலியஸ் ஸீஸர் கொல்லப்படுவதற்கு முந்தின இரவே, மக்கள் இயற்கையை இறந்த (Supernatural) பல நிகழ்ச்சிகள் நிகழக்கண்டார்கள். ஸீஸரின் மனைவியான **கல்பூர்னியா,** துன்னிமித்தங்களைக் கண்டாள்; கணவனை அன்று மட்டும் அரசவை செல்ல வேண்டா என்று வேண்டிக்கொண்டாள். அவனும் தன் மனைவியை மகிழ்விக்க, அவ்வாறே செய்ய ஒப்புக்கொண்டான். ஆனால், கொலைகாரர் அவ்வாறே செய்வது அவனுக்குப் பழியைத் தரும் என்று வற்புறுத்தினர். பழிக்கஞ்சி ஸீஸர் தன் மனைவியின் வேண்டுகோளைப் புறக்கணித்துவிட்டுச் சென்றான்; கொலையுண்டு மாண்டான்.

கோவலன் கொலையை ஆய்ச்சியர் அறிந்துகொள்வதற்கு முன், இடைச்சேரியில் பல உற்பாதங்கள் தோன்றின என்றும், கண்ணகி வழக்காட வருவதற்கு முன்னரே கோப்பெருந்தேவி பல துன்னிமித்தங்களைக் கண்டாள் என்றும் **சிலப்பதிகாரம்** கூறுகின்றது.

இராவணன் அழிவை முன்னரே அறிவிப்பவை போல இலங்கையில் பல உற்பாதங்கள் தோன்றின. அவற்றை வீடணன் விளக்கமாக எடுத்துக்கூறி, இராவணனை எச்சரித்தான். வீடணன்மேலிருந்த வெறுப்பால், இலங்கையர்கோன் அவன் கூறிய உற்பாதங்களைப் பற்றிய பேச்சைக்கூட ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. ஆகவே, இயற்கை மீண்டும் பல உற்பாதங்களைத் தோற்றுவித்து, இராவணனுக்கு வரவிருப்பனவற்றை ஒருவாறு உணர்த்துகின்றது. பெரியோரைக் காக்க இயற்கை மேற்கொள்ளும் முயற்சிதான் எத்தகையது! இரண்டாவதாக இப்பொருளைப் பற்றி இராவணனிடம் பேசியவன் மாலியவான்.

"ஆயிரம் உற்பா தங்கள் ஈங்குள அடுத்த என்றார்;
தாயினும் உயிர்க்கு நல்லாள் இருந்துழி அறியத் தக்கோன்
ஏயின தூதன் எற்றப் பற்றுவிட்டு இலங்கைத் தெய்வம்
போயின தென்றுஞ் சொன்னார்; புகுந்தது போரும் என்றார்."

(இலங்கை காண் படலம், 14)

இலங்கையைக் காத்து நின்ற தெய்வமே, அவ்விடத்தை விட்டகன்றுவிட்டது. இதையும் பொருட்படுத்தாத அறிவுடையவன் இருப்பானோ! முன்னர் வீடணன குதிரைகள் இடக்கால்களை எடுத்துவைத்துக் கூடத்திற் புகுந்ததைத் துன்னிமித்தமாகக் கூறினான். அப்பொழுது இராவணன் அழிவு, வெகு தொலைவில் இருந்தது. ஆகவே, பெரும்பாலோர் பொருட்படுத்தாத துன்னிமித்தமே தோன்றியது. ஆனால், இப்பொழுது இராவணன் அழிவு நெருங்கிவிட்டதால், துன்னிமித்தமும், அதற்கேற்றபடி எவரும் புறக்கணிக்க முடியாத தன்மையுடையதாய்த் தோன்றுகின்றது!

இயற்கையின் பொறுப்பு நீங்கிற்று. அஃது இராவணனுக்குத் தன் உள்ளக் கிடக்கையையும், அவன் அழி

வெய்துவான் என்ற குறிப்பையும் உணர்த்திவிட்டது. இனி அழிவடையாமல் தன்னைக் காத்துக்கொள்வது இராவணன் பொறுப்பு. அவன் செருக்குக் காரணமாக இதைப் பொருட்படுத்தாதிருந்தால், இயற்கை என் செய்யும்?

> "ஒன்றல பகழி என்கைக்கு உரியன உலகம் எல்லாம்
> வென்றன ஒருவன் செய்த வினையினும் வலிய வெம்போர்
> முன்தரு கென்ற தேவர் முதுகுபுக் கமரின் முன்னம்
> சென்றன இன்று வந்த குரங்கின்மேற் செல்க லாவோ?"

(இலங்கைகாண். 19)

இராவணன் ஒருவனைத் தவிர ஏனையோர் அனைவரும் பெரும்போர் வரப் போகின்றது என உணர்ந்திருந்தனர். இராவணன் மட்டுமே, குரங்குகளை அழைத்துக்கொண்டு இராமன் இலங்கைக்கு வந்தது, சீதையைத் தானடைவதைத் தடுக்கத்தோன்றிய ஒரு சிறு இடையூறு எனக் கருதினன். மனிதர்களையும் குரங்கையும் அவன் தனக்குரிய பகைவர்களாகக் கருதாததற்கு, அவன் தன் பலத்தில் கொண்டிருந்த பெருநம்பிக்கையும், பகைவரைப் பலமுடையவராக வீடணன் கூறியதுமே காரணமாம். மாலியவானைப் போன்ற பொருட்படுத்த வேண்டியவர், பகைவருடைய வல்லமையையும் உற்பாதங்களின் தோற்றத்தையும் எடுத்துக்கூறியது அவனுக்கு அவர்கள் தன்னுடைய பெருமையையும் பலத்தையும் பழித்துக் கூறுவதாகவே தோன்றிற்று. ஆகவேதான் மீண்டும் மீண்டும் தன்னைப் பற்றிப் பிறர் அறிந்திருந்தவைகளைக் கூறுவதோடு மூர்க்கத்தனத்துடன் அவர்கள் பொருளுரைகளையும் புறக்கணிக்க முற்படுகிறான்.

வீடணன், மாலியவான் முதலியோரும், இயற்கையும், இரு திறத்தாருடைய வல்லமைகளையும் அளந்து

பார்த்துத் தீர்ப்பளிப்பதை, இராவணனை உணரவொட்டா தபடி செய்தது அவனுடைய தன்னம்பிக்கை. இல்லை யேல், பகைவர் நகர்ப் புறத்தில் சூழ்ந்திருக்க, அவர்களை எதிர்க்க எழுந்த சேனையைக் காணச் சென்றவன் பெண் களை உடனழைத்துக்கொண்டு செல்வானா? பொறுப் பற்ற முறையில் இராவணன் நடந்துகொள்வதை அவ னுக்கு உணர்த்துவது போன்றே மகுட பங்கம் நேர்ந்தது! எனினும், இராவணன் மாறவில்லை. இல்லையேல், அங்கதனிடம 'சீதையைப பெற்றேன்; உன்னைச்சிறுவனு மாகப் பெற்றேன்; ஏதெனக்கரியது?' எனப் பெருதவை களைப் பெற்றதாகவும், 'அந்நகர் இன்று நாளை அழிவ தற்கு ஐயமில்லை,' என உறுதியுடனும் கூறுவானா? தன் னம்பிக்கை காரணமாகத் தோன்றிய செருக்கும் மூர்க்கத் தனமும் அவனை இன்னும் எந்நிலைக்குக் கொண்டு செல் லுமோ!

இராவணனுக்கு உண்மையை விளக்க இயற்கை இரு முறை துன்னிமித்தங்களைத் தோற்றுவித்ததைப் போலவே, அவன் தன் பலத்தில் கொண்டிருந்த நம்பிக் கையைத் தளர்த்த இரு சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தன. சுக்கிரீவ னால் மகுட பங்கம் செய்யப்பட்டது ஒன்று. இதைப் பொருட்படுத்தத் தவறியவன், அங்கதன் கூறிய 'இங்கு நின்றார்கட்கெல்லாம் இறுதியே எனபதுன்னி, உங்கள் பால் நின்றும் எம்பாற் போந்தனன் உம்பி,' என்ற குறிப் பையாவது உணர்ந்துகொண்டிருக்கலாம். ஆனால், 'அது வீடணன் அபிப்பிராயம்,' என்ற எண்ணம் அவன் தன் னம்பிக்கையைத் தழைக்கச் செய்தது. ஆகவே, அசட்டை, பகைவரைத் துச்சமாக மதித்தல், செருக்கு ஆகிய குணங்களின் உருவெடுப்பாய் இராவணன் போருக் குச் சென்றான்.

அவன் நினைத்தபடி இராமன் அவனைக் கண்டு பயந்துவிடவில்லை; ஓடவும் இல்லை; போர் செய்தான்; இராவணன் பொருட்படுத்த வேண்டிய முறையிலும் போர் செய்தான். இராவணன் தன்னம்பிக்கை தளர வில்லை. 'கரதூடணர்களை வென்றவன் இவ்வளவு பலவானாய் இருப்பதில் வியப்பென்னை?' என்ற எண்ணம் அவன் தன்னம்பிக்கையைத் தளரவிட வேண்டா என உணர்த்திற்று. இவ்வெண்ணத்தோடு போர் புரிந்து வந்தவன், திடீரென்று படைக்கலம் அனைத்தையும் இழந்து தான் தனியே நிற்றலையும், இராமன் அம்பு விடுவதை நிறுத்திவிட்டுத் தனக்கு உபதேசம் செய்வதை யும் உணர்ந்தான். உபதேச முடிவில், 'இன்று படைக் கலங்களை இழந்துவிட்டாய்; நாளை வா,' என இராமன் கூறிய சொற்கள் இராவணனைச் சுட்டன.

செருக்கினால் தன்னிலை தெரியாமல் ஆகாயத்தில் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்த இராவணன், திடீரெனக் கீழே வீழ்ந்தான். நிலத்தில் கிடப்பதை உணர்ந்ததும், அவன் மயக்கம் தெளிந்தது; அறிவு ஓங்கிற்று; பகைவனுடைய வல்லமையை உணர முடிந்தது. மாலியவானிடம்,

> "முப்புரம் ஒருங்கச் சுட்ட முரிவெஞ் சிலையும் வீரன்
> அற்புத வில்லுக்கு ஐய! அம்பெனக் கொளலும் ஆகா;
> ஒப்புவேறு உரைக்க லாவது ஒருபொரு ளில்லை; வேதம்
> தப்பின போதும் அன்னான் தனுஉமிழ் சரங்கள் தப்பா."
> (கும்பகருணன் வதை. 26)

எனக்கூறினான். வேதங்களை நன்குணர்ந்தவன் இராவ ணன. அவை ஒருபொழுதும் தப்பா என்பதையும் அவன் உணர்வான். எனினும், 'அவையும் தப்பலாம்; ஆனால், இராகவன் அம்பு தப்பாது!' என்று கூறினான் என்றால், பகைவன் வல்லமையை இராவணன் மிக நன்றாக உணர்ந்துகொண்டான் என்றே கூற வேண்டும்.

அவன் ஜானகியைப் பற்றிக் கூறுவதும் இதனையே வற்புறுத்துகிறது.

"போயினித் தெரிவ தென்னே பொறையினுல் உலகம் போலும்
வேயெனத் தகைய தோளி இராகவன் மேனி நோக்கித்
தீயெனக் கொடிய வீரச் சேவகச் செய்கை கண்டால்
நாயெனத் தகுது மன்றே காமனும் நாமும் எல்லாம்?"

(கும்பகருணன் வதை. 30)

இராவணன் தெளிந்த அறிவுடன் பேசுகின்றான் என்பதற்கு வேறு சான்று வேண்டுமோ? அவனுடைய மயக்கம் அறவே நீங்கிவிட்டது; 'அறிவு பெற்றான! இனி அவனுக்கழிவு இல்லை,' எனறே எண்ணத் தோனறுகிறது.

இராவணன் மனம் ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கத் தொடங்கியது, இன்று நேற்று அன்று. வெகு காலமாக அவன் மனவுலகத்திலேயே—கற்பனை உலகிலேயே—வாழ்ந்து வருகின்றான்; சீதையை வஞ்சனையால் கவர்வதற்குக் காரணம் கற்பித்தான்; பகைவரைப் பொருளாக மதிக்க மறுத்தான்; வீடணன் மாறுபாட்டை ஆராயாமல் விட்டான்; உற்பாதங்களைப் புறக்கணித்தான். முன்னர், 'இராமன் இறந்தால் சீதையும் இறந்துவிடுவாளே!' என்று மாரீசனிடம் ஏங்கியவன், இப்பொழுது அங்கதனிடம், 'நாளைக்குள் இராமன் இறப்பான்; நான் சீதையை அடைந்துவிட்டேன்!' என்று கூறுகிறான். இவ்வாறு முன்னுக்குப் பின் முரணான எண்ணங்களுக்கு இடமளிப்பவனாய், உலக அறிவு ஒரு சிறிதும் இல்லாதவனாய், இராவணன் காம மயக்கத்தில் கட்டுண்டு, அதுவும் கிடைக்கப்பெறாமல், அதை அடையச் செய்யும் முயற்சியிலேயே மனம் உள்ளவனாய், வேறொன்றிலும் பற்றில்லாத வாழ்க்கையுடையவனாய் இருந்து வந்தான்.

இத்தகையவன் போரை முன்னின்று நடத்துதல் எவ்வாறு கூடும்? ஆகவே, தோல்வியுற்ருன். தோல்வி அடைந்தவுடன், அதற்குக் காரணத்தை ஆராய முற்பட்டான். பகைவன் பலம் ஒன்றுதான் அவனுக்குக் காரணமாகத் தோன்றிற்று. தன் எண்ணத்தைப் பாட்டனிடம் அறிவித்தான். இந்நிலையில் மகோதரன் புகுந்து 'தோல்வியைக் கண்டு மனம் வெதும்புவது வீரர்க்கு அழகோ? உன் பெருமையையும் பலத்தையும் நினைக்காமல் பிதற்றிவிட்டாயே!' என்று கூறியவுடன், இராவணன் மீண்டும் பழைய நிலையை எய்தினன்; சற்று முன் கூறியவைகளை முற்றிலும் மறந்தான்.

மூவுலகையும் வென்று புகழுடன் அரசாண்டிருந்த இராவணனை, அவனுக்குப் பெண் இன்பத்தில் உள்ள பற்றுதலைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு, சூர்ப்பணகை தீ நெறியிற்செலுத்தினள். இப்பொழுது மகோதரன் அவனுடைய தன்னம்பிக்கையைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு, அவனை அழிவெய்தும் வழியிற் செலுத்தினன். மகோதரன் கூறியவை உண்மையே அன்றி வேறன்று. போரில் வெற்றியும தோல்வியும மாறி வருவது இயற்கையே. தோல்விக்கு மனமழியாமல் தொடர்ந்து போர் செய்வோரே வெற்றி பெறுவர். ஆனல், இவையனைத்தும் சம பலமுள்ள எதிரிகள் போரிடுவதற்கு ஏற்ற உண்மைகளேயொழிய, ஏற்றத் தாழ்வுள்ளவர்கள் செய்யும் போருக்கு இவை பொருத்தமுடையனவல்ல. இராவணன் இவ்வுண்மையை மறந்தான். அவனை இதை மறக்க வைத்தவை 'இராமன் மனிதன்தானே!' என்ற அலட்சிய மனோபாவமும், தான் தேவர்களை வென்றவன் என்ற செருக்குமாம். மகோதரன் தன்னைப்பற்றிக் கூறிய புகழுரைகளால் இராவணன் தான் நேரில் உணர்ந்த இராமன் வல்லமையைப்பற்றிய அறிவைப் புறக்கணித்த

தோடு, 'சீதை என்னை எப்படி ஏற்றுக்கொள்வாள்?' என்புதை விட்டு, 'ஏன் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டாள்?' என்ற எண்ணத்துக்கும் இடம் அளித்தான். இவ்வெண்ணத்தை அவன் மனத்தில் தோற்றுவித்தது, சீதை பெண்ணுகையால் தன்னைப்போல இராகவன் வல்லமையை அறிந்திருக்க முடியாது என்ற எண்ணமே.

முன்னர்க் காம மயக்கம் காரணமாக இராவணன், வீடணன் எச்சரிக்கைகளையும், பொருளுரைகளையும் பொருட்படுத்தாமல் போரை வரவேற்றுக்கொண்டான்; இப்பொழுது தன்னம்பிக்கை காரணமாகத் தான் அனுபவத்தில் உணர்ந்த அறிவையே புறக்கணிக்கத் தலைப்பட்டான். வீடணனை எப்பொழுது பகைவரிடத்து அன்புடையவன் என்று எண்ணினுனே, அது முதல் இராவணன் அவன் பேச்சை ஏற்க மறுத்தான். ஆகவே, வீடணனுடைய உண்மையுரைகள் எடுபடாமற் போனதற்கு நாம் இரங்க வேண்டுமேயொழிய, அதற்காக இராவணனைக் கண்டிப்பதற்கில்லை. மாலியவான வயது முதிர்ந்தவன்; அனுபவம் நிறைந்தவன். அவன பேச்சைப் பொருட்படுத்த வேண்டுவது அவசியமே. ஆனல், வயது ஏற ஏற அச்ச உணர்ச்சியும் அதிகப்படுவது இயற்கை. ஆகவேதான் இராவணன் அவன் எச்சரிக்கைகளையும் பொருட்படுத்தவில்லை. முற்றிலும் தகுதியுடையவை என உறுதியாகக் கூற முடியாமற்போயினும், இராவணன் வீடணன், மாலியவான் இவ்விருவர் புத்திமதிகளை ஏற்றுக்கொள்ளாமலிருந்ததற்கு அவனை முழுதும் கண்டிப்பதற்கில்லை. ஆகவேதான் அவனுடைய இப்பிழைகளின் விளைவுகள் அழிவைச் செய்வனவாக இல்லை. பகைவன் வல்லமையையும, சீதையின் திறத்தையும் அவன் நன்குணருமாறு அவனுக்கு நல்ல வாய்ப்புக்களைத் தோற்றுவித்ததோடு நின்றுவிடுகின்றன. முதற்போரின்

இறுதியில் இராவணனுக்கோ, இலங்கைக்கோ அழிவு எதுவும் வந்துவிடவில்லை என்பது கருதத் தக்கது.

பிறருடைய பொருளுரைகளைத் தள்ளியதால், இராவணன் அழிவை நோக்கி மூன்றும படியில் காலை வைத்தானாயினும், அவனுக்கு மீண்டும் திருந்த வாய்ப்பேற்பட்டது. ஆனால், அவ்வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளாமல், மகோதரன் புகழுரைகளால் மயங்கி, அவன் நேரில் அறிந்த தன் அனுபவமான அறிவையே பொருட்படுத்தாமல், போரைத் தொடர்ந்து நடத்தத் தீர்மானிக்கையில், தன் அழிவை நோக்கி நான்காம் படியில் காலை வைத்துவிட்டான். இனி அவன் அழியாமல் தப்ப வாய்ப்புக்கள் ஏற்படா என்பது உறுதி. அவ்வாறே ஏற்படினும், காட்சி அளவையால் அறிந்தவற்றையே புறக்கணித்துத் தன்னை 'அறிவறை போகியவனாக' மாற்றிக்கொண்டவன், அவற்றைப் பொருட்படுத்துவான் என்று எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. ஆகவே, தன்னறிவையே நாசஞ்செய்து நாலாம் படியில் இறங்கியவன், இனித் திரும்பமுடியாமல், மேலும மேலும அழிவை நோக்கியே செல்வான் என்றும், அவ்வழிவும் வெகு அண்மையிலேயே ஏற்பட்டுவிடும் என்றும் உறுதியாக நம்பலாமன்றோ?

4. தீமை முற்றுகிறது.

முற்றிலும் அறிவில்லாத மூடனால் தனக்கோ பிறர்க்கோ ஒரு துன்பமும நேராது; தவறி நேர்ந்தாலும், அது தவிர்க்கக் கூடியதாகவே இருக்கும். ஆனால், அறிவு நிறைந்த ஒருவன், செருக்குக் காரணமாய்த் தான் நன்றாக உணர்ந்த ஒன்றை, உணராதவனைப் போலவே செயல் புரியத் தொடங்கி, அச்செயலில் பிறரையும் ஈடுபடுத்துவதனால், அவனுக்கேயன்றிப் பிறர்க்கும் தாங்க

முடியாத துன்பம் ஏற்படுவது இயற்கையேயன்றோ? இராவணன் அறிவை முற்றிலும் இழந்து போரைத் தொடர்ந்து நடத்தியதால், அவன் அழிவையே தேடிக் கொண்டதோடு, அருமைத் தம்பியையும் மக்களையும் பலி கொடுத்தான்.

மகோதரன பேச்சை நம்பிக் கும்பகருணனைப் போருக்கு அனுப்பச் சூழ்ந்த இராவணன் அவனைத் தருவித்தான். கும்பகருணன் கூறிய நற்சொற்களுள் எதுவும் இராவணன் செவிகளில் ஏறவில்லை. தனக்குறுதி கூறிய தம்பியை, 'எனக்கு உபதேசிக்க உன்னைக் கூப்பிடவில்லை; மனிதரோடு போர் செய்யவே அழைத்தேன்; போருக்குப் பயந்து நீ இவ்வாறு கூறுவது உன வீரத்திற்கு ஏற்றதன்று; நீ போய்த் தூங்கு; நானே போர் செய்கிறேன்,' என்று கூறிப பழித்தான். இராவணன அறிவை இழந்து தவிக்கிறுன் என்பதை நனகுணர்ந்த கும்பகர்ணன், இபபழிச்சொற்களுக்கு மனம வருந்தாமல் போருக்குப புறபபட்டான்.

> "என்னைவென்று உளர்எனின் இலங்கை காவல!
> உன்னைவென்று உயருதல் உண்மை; ஆதலால்,
> பின்னைநின்று எண்ணுதல் பிழை;அப் பெய்வளை
> தன்னைநன்கு அளிப்பது தவத்தின் பாலதே."
>
> (கும்பகருணன வதை. 97)

என ஓர் எச்சரிக்கை செய்துவிட்டுக் கும்பகருணன் அண்ணனிடம் இறுதியாக விடைபெற்றுக்கொண்டான். கும்பகருணனுக்குத் திண்ணமாகத்தான்வெற்றியுடன் திரும்ப முடியாது என்பது தெரியும். இதைக்கூறிவிட்டு, அவன், 'இது வரை நான் பிழை ஏதாயினும செய்திருந்தால், பொறுத்துக்கொள்,' என்று வேண்டிக்கொண்டு, 'இனி முகத்தில் விழித்தல் அற்றது,' என்று கூறியபடியே சென்றுன. அச்சமயத்தில் இராவணனுடைய இருபது

கண்களும் நீரைச் சிந்தின. எனினும், என்ன! அவன் மனிதத் தன்மையைப் பெற்றிருந்தவனேயாயின், அப்பொழுதாவது கும்பகருணனைத் திரும்பக் கூவி, அவனோடு மேல் நடக்க வேண்டுவதை ஆராய்ந்திருக்க மாட்டானா? இராவணன் கண்ணீர் வடித்தது அவனுக்குத் தம்பியினிடத்தில் உள்ள அன்பை வெளிப்படுத்துவதே யானாலும், அவன கொண்டுள்ள அன்பு ஊனைப் பற்றியதேயன்றி, 'கும்பகருணன எனக்கு உறுதுணையாய் இருப்பவனனறோ?' எனற அறிவைப் பற்றியதன்று. ஆகவே, தான் கண்ணீர் உகுத்தவன கும்பகருணனை இறக்காமலிருக்கச் செயய வேண்டும எனற எண்ணத்துக்கு இடமளிக்கவில்லை.

கும்பகருணன் இறந்தான்; **அதிகாயன்** மாண்டான்; **இந்திரசித்தன்** பகைவரைப பிணித்த நாக பாசம் கருடனால் பயனற்றதாக்கப்பட்டது. பின்னர், பிரமாத்திரத்தால் வருந்திய பகைவர், அனுமனால் காப்பாற்றப்பட்டனர். ஆகவே, இந்திரசித்தன **நிகும்பலை**யில் யாகஞ் செய்யப் புறபபட்டானா. ஆனால், வீடணனால் அதை அறிந்து கொண்ட பகைவர், அவனை யாகம் செய்து முடிக்க வொட்டாமற் செய்துவிட்டனர். இத்தனை தடைகள் ஏற்பட்ட பின்னரே, இந்திரசித்தன் பகைவரை வெல்லுதல் எவர்க்கும் கூடாத காரியம் எனத் தகப்பனுக்குத் தெரிவித்தான். அப்பொழுதுகூட அச்சத்தால் அக்கருத்துக்கு அவன் இடமளிக்கவில்லை. உண்மையை ஒப்புக் கொள்வதில் பழியோ அவமானமோ இல்லையன்றோ? தன் தகப்பன் இறந்துபட வேண்டா என்ற ஆசை காரணமாகவே, பகைவரை வெல்ல முடியாது என்று எடுத்துக் காட்டி, சீதையை விட்டுவிடுமாறு தகபபனைக் கேட்டுக் கொண்டான். இதனை 'உன்மேல் காதலான் உரைத்தேன்,' என்று அவன் வற்புறுத்திக்கூறியும், இராவணன

ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. 'பிறரை நம்பி இப்பகையைத் தேடிக்கொள்ளவில்லை. நீ சிரமம் நீங்கிச் சுகமேயிரு. நான் போருக்குச் செல்கிறேன்,' என்று கூறி எழுந்தான் இராவணன்.

இங்கு இராவணன் புகழை விரும்பிப் போரை நிறுத்த மறுத்தது நம மதிப்பிற்குரியதேயானாலும், அவன் அதைத் தன மகனுக்கு அறிவித்த விதம் கண்டிக்கத் தக்கதாகும். 'இனிப் போரை நிறுத்தினாலும் பழியே சேரும்; ஆகவே, உயிரைக் கொடுத்தாவது நான போருக்கஞ்சவில்லை என்ற புகழைத் தேடிக்கொள்கிறேன். நீ எனக்காகக் கவலையுறாதே,' என்று சொல்லியிருந்தால், இராவணன், இந்திரசித்தன் தன்னிடத்துக்கொண்டிருந்த அன்புக்குப் பொருந்திய அளவு அவனிடம் அன்பு செலுத்தியவனாயிருந்திருப்பான். இவ்வாறு கூறுவதையும் அவன பொறுமையுடன நிதானமாய்க் கூறியிருக்க வேண்டும். இம்முறையைக் கைவிட்டுவிட்டு, அவன் கோபங் கொண்டவனாய் மகனை நோக்கி, 'உன்னை நம்பி நான் போரில் ஈடுபடவில்லை,' என்று சொல்வது, மகனுடைய ஆண்மையைப் பழிப்பதோடு, அவன் தான் எதிர்பார்த்த அளவுக்குத் தனக்கு உதவி செய்ய முன் வரவில்லை என்ற குற்றத்தையும் சுமத்துவதாகும். மேலும் இவற்றைக் கோபாவேசத்தோடு கூறுவது, உண்மையான மனநிலையைக் கூறுவதாகவும் கருதப்படாது; விழுந்தவன மீசையில் மண் ஒட்டவில்லை என்று மார் தட்டுவதையே ஒக்கும். ஆகவேதான் இந்திரசித்தன், தகப்பன் அறியாமைக்கு மிக இரங்கி,

> "'ஒழிந்தருள் சீற்றம்; சொன்ன உறுதியைப் பொறுத்தி; யானே
> கழிந்தனன் என்ற பின்னர் நல்லவாக் காண்டி,' என்று
> மொழிந்தனன்."

(இந்திரசித்து வதை. 13)

இனி வெற்றி எய்த முடியாது என்று உறுதியாக இராவணன் நம்பினனேயானல், அவன் மகன் போருக்குச் சென்றதை ஏன் தடுக்கவில்லை? தன் புகழை நிலை நாட்ட விரும்பியவன, தன்னையன்றோ பலியிட்டுக் கொள்ளல் வேண்டும்? பிள்ளையைப் பலியிடத் துணிந்தது எதற்கு? மகன் தன்னைக் 'கடைக்கணல் நோக்கி நோக்கி இருகணீர் கலுழப் போவதை'க் கண்டும் கொடியோன் கண்கள் நீருகுக்காத காரணம் என்ன? கும்பகருணனிடத்துக் கொண்டிருந்த அனபுகூட இராவணனுக்கு மகனிடத்தில் இல்லையா? இந்திரசித்தனுடைய முயற்சிகள் தடைப்பட்டனவாயினும, அவனல் பகைவரைக் கலங்கச்செய்ய முடிந்ததை இராவணன் அறிவான். ஆகவே,தனக்குள்ள ஊக்கத்தோடு அவன போர் செய்தால், வெற்றி கிடைக்கும என்றே இராவணன் எண்ணினன. ஆகவேதான அவனுக்கு மகனைப் போருக்கு அனுப்பும பொழுது அழுகை வரவில்லை. கும்பகருணன் சென்றது, இராவணன இராமன் வல்லமையை நேரில் உணர்ந்து வந்த அணிமையிலாகையால், அவன் கூறியவை இராவணனுக்கு உண்மையாய் நிகழலாம் எனப பட்டன. ஆகவே, அழுதான். கும்பகர்ணனேடு இன்னும் பறபலர் அழிந்தனரேனும், இராவணன தன பலத்தில் கொண்டிருந்த நமபிக்கையைப் போலவே, தன் மகனுடைய வல்லமையிலும் பெருநம்பிக்கை வைத்திருந்தான். மகன் பகைவரை நாக பாசத்தால் கட்டிவிட்டு வந்தது இராவணனுடைய நமபிக்கையை மிகுதிப்படுத்தியது. ஆகவேதான், இந்திரசித்தனை முழு வனமையுடன் போர் செயயுமாறு தூண்டுவதற்கு இராவணன் அவனைக் கடிந்து அனுப்பினன்.

கும்பகருணனை நடத்தியது போலவே தன் மகனையும் இராவணன் நடத்தியது, அவனுக்கு மனிதவுணர்ச்சி

அறவே அகன்றுவிட்டது என்பதையே வெளிப்படுத்திக் காட்டுகிறது. தன்னறிவையே பொருட்படுத்தாதவனுக்கு மனிதவுணர்ச்சி எவ்வாறு இருக்கக்கூடும்? சீதை தன்னைக் காதலிக்க வேண்டும் என்று விரும்பிய இராவணன், அவளை அவ்வாறு செய்யத் தூண்ட, பிரமாத்திரத்தால் கட்டுண்டு கிடந்த இலக்குவனையும், அவனைக் கண்டு ஏங்கியிருந்த இராமனையும காண அழைத்துச் செல்லுமாறு கட்டளையிட்டது, அவனுக்கு மனிதவுணர்ச்சி முற்றிலும் இல்லை எனபதையே வற்புறுத்துகின்றது.

அனுபவ அறிவையே புறக்கணித்து அழிவை நாடி நாலாம் படியில் காலை வைத்த இராவணன், அதற்குப் பின் ஒருவர் பின் ஒருவராகத் தனக்குத் துணையாயிருந்தவரையெல்லாம இழந்தான். சீதையைக் காதலித்த பொழுதே இராவணன் நேர்மையை இழந்தான்; அவளை வஞ்சித்துக் கவர்ந்த பொழுது அழிவைத் தேடிக்கொண்டான்; வீடணனை நனகறிந்தும பகைவரைச் சேரவிட்டதால், அரசியலறிவை இழந்தான; உற்பாதங்களைப் புறக்கணித்ததால் 'அஞ்சுவன அஞ்சாத' பேதையானான்; முதற்போருக்குப் பின்னும் போரைத் தொடர்ந்து நடத்தத் தீர்மானித்ததால், 'முழு அறிவிலியாய்' மாறினான். கும்பகருணன், சீதை, இந்திரசித்தன் முதலியோரிடத்து நடந்துகொண்ட முறையால் அவன் மனிதவுணர்ச்சியையே இழந்துவிட்டிருந்தான என்பதை அறிகிறோம். இனியும அவன இழப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது! அவன் ஒருவனே இருக்கிறான்!

5. கலைஞன் வீழ்ச்சி

ஏழுலகங்களும் புகழ்ந்து போற்றும் உயர்ந்த நிலையினின்றும் வீழ்ந்து அரக்கிமார் பழிக்கும் தாழ்வை

இராவணன் எய்தியதற்கு அடிப்படைக் காரணங்களாய் அமைந்தவை அவனுடைய காமமும் செருக்கும் ஆம். கும்பகருணன் அதிகாயன் முதலியோரை இழந்த பின்னரும், இவ்விரண்டில் ஏதேனும் ஒன்றைக்கூட அவனால் விட முடியவில்லை. மேகநாதன் இறந்தது இராவணனுக்கு ஒரு பேரிழவு. இது அவனுக்குத் தந்த வருத்தம் அளவிட்டுக் கூறும் தன்மையுடையதன்று. இத்தகைய துன்பத்தை அடைந்த பின்னரே, இராவணனுக்குத் தன்னுடைய தவறுகள் தெரியத் தொடங்கின.

“ சினத்தொடும் கொற்றம் முற்றி இந்திரன் செல்வம் மேவி
நினைத்தது முடித்து நின்றேன்; நேரிழை ஒருத்தி நீரால்
எனக்குநீ செய்யத் தக்க கடனெலாம் ஏங்கி ஏங்கி
உனக்குநான் செய்வ தானேன்; என்னின்யார் உலகத் துள்ளார்! ”
(இரா. சோகப் படலம், 39)

தான் பட்ட துன்பங்களுக்கு உண்மையான காரணம் சீதையின் மாட்டுக்கொண்ட காமமே என்பதை இராவணன் நன்குணர்ந்தான். இதனை மண்டோதரியும் சுட்டிக்காட்டவே, அவன் கோபம் மிகப் பெற்றவனாய்ச் சீதையைக் கொல்ல ஓடினான். மகனைப் பலி தந்து தன் இழிவுகட்கெல்லாம் அடிப்படைக் காரணத்தை அறிந்து கொண்டானேயொழிய, இன்னும் இழந்த தன் அறிவை அவன் முற்றிலும் திரும்பப் பெறவில்லை என்பதையே இச்செயல் தெரிவிக்கிறது. அவன் காம மயக்கத்தால் அல்லன செய்தால், அதற்குச் சீதையா பொறுப்பாளி?

மகனை இழந்ததால் ஏற்பட்ட மிக்க வருத்தங்காரணமாக இராவணன் சீதையைக் கொல்லச் சென்றான் என்று கூறுவதற்கில்லை. மகோதரன் இச்செயலைச் செய்ய வேண்டா என்று தடுத்துப் பேசுகையில் மூன்று காரணங்களைக் காட்டுகிறான்: (i) ஒரு பெண்ணைக் கொல்

வது இராவணன் வாளுக்கே பழியாகும்; (ii) சீதை இறந்தொழிந்தால், இராமன முதலியோர் திரும்பிவிடுவர்; (iii) இராமனை வென்று திருமபுகையில், இராவணன் யார்பொருட்டு இதுகாறும் போராடினுனே, அச்சீதை இன்மையால் மனமுடைய நேருமு. இவற்றைக் கேட்ட பின் இராவணன் சீதையைக் கொல்வதைத் தவிர்த்தான். இவற்றுள் எக்காரணம் பற்றி அவன் கொண்ட கருத்தைக் கைவிட்டான் என்பது திடமாகக் கூறுவதற்கில்லை. முதற்காரணமே அவன மனத்தில், இங்கிலையில், சிறந்ததாகப் பட்டிருக்கும் என்று கூறலாம்.

இராவணனை இதுகாறும் செயல் புரியத் தூண்டிய காம மயக்கம செருக்கு என்னும் இரண்டனுள், மேகநாதன் இறந்ததால் முன்னது வலியிழந்தது எனத் தெரிகிறது. ஏனெனில், இராவணன் அதன பின் அவ்விருப்பத்தையோ, தன் மனத்தில் காமம் இடம பெற்றிருக்கிறது என்பதையோ வெளிக்காட்டவில்லை. தனக்குக் கேட்டையும துன்பத்தையும் விளைவித்தவளைத் தனனைப் போலத் துனபமடையச் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை இராவணன் வெளியிடுகிறுன். அவனுக்கு இனனும் காம மயக்கம் இருந்திருந்தால், அவ்வாறு கூறியிருக்கமாட்டான். ஆனுல், இக்காரணம் பற்றி அவன் அம்மயக்கத்தினின்று முற்றிலும் விலகிவிட்டான் என்று கூறுவதற்கில்லை. முன்னரும அவன் சீதை மனம் துயரடையக்கூடிய பல செயல்களை விரும்பிச் செய்திருக்கிறுன்; அவன் மனநிலையை நனகுணரும் மகோதரன் சீதையைக் கொல்லக்கூடாது என்பதற்குக் காட்டிய காரணங்களுள் மூன்ருவது காமத்தைப் பற்றியதே. ஆகவே, இராவணனைப் பிடித்திருந்த காமமயக்கம் முற்றிலும நீங்காவிட்டாலும, ஓரளவு-பெருமபகுதி-இல்லையாகிவிட்டது எனக கூறலாம. ஆனுல், அவ

னுடைய செருக்கு மேகநாதனை இழந்த பின்னும், இம்மி அளவுங் குறையவில்லை. 'நீ ஏன் இது வரை போருக்குச் செல்லாமல் கும்பகருணன் முதலியோரை இறக்க விட்டாய்?' என்ற கேள்விக்கு இராவணன், 'நாணத்தால் அவ்வாறிருந்தேன்,' என்று கூறியதோடு அமையாமல், 'நானும் அவனும் சம பலமுள்ள எதிரிகள் என்றால்' இனி என் முறையை ஏற்றுக்கொள்கிறேன்,' என்றான். இப்பொழுதும் அவன் பகைவரைத் துச்சமாக மதிக்கும் குணத்தை விடவில்லை. இதனால், இராவணன் அழிவுக்குக் காம மயக்கம் மட்டுமே காரணமாகாது; அவன தன்னம்பிக்கையும் தற்பெருமையும் சேர்ந்து தூண்டிய செருக்கே காரணமாகும் என அறிகிறோம்.

வீடணனும் மாலியவானும், 'பெரும்போர் நிகழும்,' எனக்கூறியும, அதை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்த இராவணன், இப்பொழுது மேகநாதனை இழந்ததால், தான் ஈடுபட்டிருப்பது மிகப்பெரிய போரே எனபதை உணர்ந்து கொண்டான்; முன்னர்ப் பெண்களை அழைத்துக் கொண்டு சேனையைக் காணச் சென்றவன, இபபொழுது, பொழுது போக்காகக் கருதாமல், போரில் விருபபமுள்ளவனாய்ப் படைகளைக் காணச் செல்லுகிறான; படைத் தலைவரைத் தருவித்து அவர்களுடன் கலந்தாலோசிக்கிறான; அது வரை புறக்கணித்திருந்த பூசனை முதலியவற்றை முறைப்படி செய்யுமாறு பணிககிறான். இவ்வளவும், வேறொருவம் போருக்குக் செல்ல இல்லையாகையால் செய்கிறானேயொழிய, இன்னும் இராவணன இராமனைத் தனக்கு ஏற்ற பகைவனாகக் கருதிச் செய்யவில்லை.

மூல பலம் அழிந்தது எனத் தூதுவர் வந்து சொல்லினர். இராவணனுக்கு இதை நமப முடியவில்லை.

"'என்னினும் வலிய ரான இராக்கதர் யாண்டு வீயார்
உன்னினும் உலப்பி லாதார் உவரியின் மணலின் நீள்வார்
பின்னொரு பெயரு மின்றி மாண்டனர் என்று பேசும்
வின்னிலை இதுவோ ? பொய்ம்மை விளம்பினர் போலும் !' என்றான்"

(*களங்காண் படலம், 49*)

தூதுவர் இந்நிலையில் பொய் சொல்லுவாரா? இராவணன் இன்னும் பகைவன் வல்லமையைப் பொருட்படுத்தாததே, அவனை இவ்வாறு கருதச் செய்கிறது. மேகநாதன் அழிவு தந்த அதிர்ச்சியினும் இவ்வழிவு இராவணனுக்குப் பேரதிர்ச்சியைத் தந்தது. 'என்னினும் வலியரான இராக்கதர் அழிவுற்றார் என்றால்' எனத் தொடங்குவது, அவன் முதன்முதலாகத் தன் வல்லமையில் ஐயமுறுகின்றான் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றது. அவன் கோபுரத்தின்மீதேறி மூலபலம் இறந்த உண்மையைக் காண முற்படுகிறான் ;

"ஊறின சேனை வெள்ளம் உலந்தபே ருண்மை யெல்லாம்
காறின உள்ளம் நோவக் கண்களால் தெரியக் கண்டான்.
"நகைபிறக் கின்ற வாயன் நாக்கொடு கடைவாய் நக்கிப்
புகைபிறக் கின்ற மூக்கன் பொறிபிறக் கின்ற கண்ணன்
மிகைபிறக் கின்ற நெஞ்சன் வெஞ்சினத் தீமேல் வீங்கிச்
சிகைபிறக் கின்ற சொல்லன் அரசியல் இருக்கை சேர்ந்தான்."

(*களங்காண் படலம், 56, 63*)

எதிர் பாராதது நடந்துவிட்டது. எத்துணை முறை கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு நோக்கினும், கும்பகருணனும், மேகநாதனும், மூல பலமும் அழிந்த உண்மை மாற்றமடையவில்லை; மேன்மேலும் நன்றாக விளக்கமடைகின்றது. கும்பகருணனும் மேகநாதனும் இறப்பதற்கு முன், 'நாங்கள் இறந்த பிறகாவது உண்மையை உணர்ந்து சீதையை விட்டுவிட்டுச் சுகமாக இரு,' என்று

கூறிப் போனார்கள். இதனையே மாலியவான் மீண்டும் வற்புறுத்தினான். ஆனால், அவ்வாறு செய்வதால் பயன் என்ன? சீதையை அனுப்பிவிடுவதால், இறந்த தம்பி யையும் மக்களையும் திரும்பப் பெற முடியுமா? முடியாது என்பது தேற்றம். இராவணன் உயிர் துறக்காமலிருக் கவே அவர் இருவரும் வழி கூறிச் சென்றனர். உயிர் வாழ்வதாலே தான் என்ன பயன? முக்கோடி.வாணுளுடன் இன்னும் பலயாண்டு வாழுதல் பெருமை தரக் கூடியதா? சீதையை அடைய முடியாது என்பது உண்மையேயானு லும், இப்பொழுது தமபி, மகன், மூல பலம் அனைத்தும் அழிந்த பிறகு அவளைத் திருப்பி அனுப்புதல், பழியையே தருமன்றோ? 'இராவணன் உயிருக்குப் பயந்து சீதையை அனுப்பிவிட்டான்' என்றல்லவா உலகம் பேசும்! ஆகவே போர் செய்வதே தகுதியுடையது. இப்போரின் நோக்கம் சீதையைப் பெறுவதன்று; பழி வாராமற் காத்தலே. இராவணன் இம்மனநிலையுடனேயே போருக்குச்சென்றான் என்பதை, அவன் சிவ பூசை செய்த பின போருக்குப் புறப்பட்டதும், அவன் செய்த சபதமும் வற்புறுத்து கின்றன.

> "ஈசனை இமையா முக்கண் இறைவனை இருமைக் கேற்ற
> பூசனை முறையிற் செய்து திருமறை புகன்ற தானம்
> வீசினன் இயற்றி மற்றும் வேட்டன வேட்டோர்க் கெல்லாம
> ஆசற நல்கி ஒல்காப் போர்த்தொழிற்கு அமைவ தானன்."
>
> (தேரேறு படலம், 3)

இது வரை மும்மூர்த்திகளைக்காட்டிலும் தான் வல்லமையுடையவன் என்ற செருக்கிறபட்டுத் துன்பத் தையே உழந்தவன், இப்பொழுது இறுதிப் போருக்குச் செல்லுமுன் சிவனைப் பூசை செய்கிறான். இம்மையில் இது வரை வந்த தீவினைகளுக்குப பரிகாரமாகவும், மறுமையில் நற்பயனடையவும் இப்பூசையைச் செய்ததால்

இராவணன் பொறுமையோடு முறை தவறாமல் நடந்து கொள்ளுகிறான். அனைத்தையும் இழந்த பின்னர், பகைவன் மதிற்புறத்தே இருக்கையில், இராவணன் இவ்வளவு பொறுமையுடன், கலக்கம் சிறிதுமின்றிப் பூசை செய்வது அவனது மேம்பட்ட மனத்திண்மை யையே காட்டுகிறது. இத்தகைய மனவன்மையையுடைய வன் எங்ஙனம் தோல்வியடையக்கூடும்?

தோல்வி நேரலாம என்ற எண்ணத்துக்கும் இரா வணன் இன்னும இடமளிக்கவில்லை. வெற்றி வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடனும அவன் இப்பொழுது போருக் கெழவில்லை. பகைவனுக்குப பயப்படவில்லை என்ற புகழை நிலை நாட்ட வேண்டும் என்ற ஓர் எண்ணமே அவன் மனத்தில் ஆழப் பதிந்திருந்தது. வெற்றி எய்தி னால், அதனால் அவன மகிழ்ச்சியடையப் போவதில்லை. தம்பி, மகன், சுற்றத்தார் இவ்வனைவரையும் இழந்த பிறகு சானகியையும் பெறாமலிருக்கையில் வெற்றிக் களிப்புக்கு இடமேது? ஆகவேதான இப்பொழுது செய் யும் பூசையை இராவணன இறுதிப் பூசையாகக் கருதி னான. தோல்வியை நினைத்தும, இராவணன் வருந்தக் காரணமில்லை. பகைவனை எதிர்த்து நின்றே இறப்பா னாகையால், தன கடமையைச் செய்துவிட்டவனாகவே அவன் கருதப்படுவான். தன்னை வெற்றி கொண்ட இராகவனை உலகத்தார் என்றும் பாராட்டுவார்க ளாகையால், தன்னையும் தாழத்திப் பேசார்களல்லவா?

இராவணன் பண்பை முழுதும் உற்று நோக்கு பவர்க்கு இவ்வுண்மை விளங்காமற்போகாது. அவ னுடைய வாழ்வைப் பொதுவாக நோக்கினால், அவன்ஒரு **கலைஞன்** என்பதை நன்கு உணர இயலும். அழகு, இன்பம் என்ற இரண்டிறகாக எவற்றையும் தியாகம் செய்யும் பண்பு கலைஞன் ஒருவனிடமே காணப்படும்.

இவ்வுண்மைக்குச் சான்று தேட அதிக முயற்சி தேவை இல்லை. நந்தித் தொண்டைமான் கலைஞனாய் இருந்த ஒரே காரணத்தாலேதான், கலம்பகத்தைக் கேட்பது தனக்கே அழிவைத் தேடிக்கொள்வதாகும் என்று அறிந்திருந்தும், அதனைக் கேட்டு முடித்து உயிரை விட்டான். இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் கலைஞர் சுவையையே விரும்புவர்; சுவையின்பொருட்டுத் துன்பத்தையும் விலைக்குப் பெறுவர். வாழ்க்கையில் நடைபெறும் எல்லாச் செயல்களிலும், கலைஞன் தனக்கே உரிய தனி முறையில் ஒரு சுவையைக் காண்கிறான். வாழ்க்கையில்—அதிலும் தன்னுடைய வாழ்க்கையில்—நடைபெறும் பேரின்னலிற்கூட ஒரு சுவையைக் காணக் கலைஞனையன்றி வேறு யாருக்குத்தான் இயலும்! இதோ இராவணனும் கலைஞனைக் காண்போம்.

இராவணன் இராமன் அம்பால் துன்புற்று, வீரமும் களத்தே போட்டு வெறுங்கையோடு இலங்கை புகுந்து விட்டான்; பாட்டனிடம் போரின் தன்மையை விவரிக்கிறான்; இராமனுடைய அம்புகளை நினைவுகூர்கிறான். எவ்வாறு? தன் உயிர் பருக வரும் கூற்றமாகிய அம்பை இராவணன் எவ்வாறு காண்கிறான்?

"நல்லியல் கவிஞர் நாவில் பொருள்குறித்து அமர்ந்த நாமச்
சொல்லெனச் செய்யுட் கொண்ட தொடையெனத் தொடையை [நீக்கி
எல்லையில் செல்வந் தீரா இசையெனப் பழுதி லாத
பல்லலங் காரப் பண்பே காகுத்தன் பகழி மாதோ."

(கும்ப. வதைப்படலம், 22)

தன் உயிரைப் பருக வரும் பகைவன் அம்பைக் கவிதையாக உருவகப்படுத்திக் காண யாருக்கு இயலும்? கலைஞன் ஒருவனுக்கே இயலும். சுவையின்பொருட்டு எதனையும் மேற்கொள்ளும் இயல்பை ஈண்டு நன்கு காண்கிறோம். கலைஞனுக்கே ஏற்ற முறையில் இப்

பொழுது போரை மேற்கொள்கிறான் இராவணன். பழி ஒன்றுக்கு மட்டும் அஞ்சும் இயல்பு கலைஞனுக்கு உண்டு. சீதையை மறந்துவிட்டாலும், இராவணன் பழி வாராமல் காக்கப் போர் புரியத் தொடங்குகிறான். இக்கருத்தை அவனே கூறுகிறான். மைந்தன் மேகநாதனை நோக்கி அவன் கூறும் வார்த்தைகள் ஆராயத்தக்கன.

"வென்றிலேன் என்ற போதும் வேதம்உள் ளளவும் யாறும்
நின்றுளேன் அன்றோ மற்றுஅவ் விராமன்பேர் நிற்கு மாயின்?
பொன்றுதல் ஒருகா லத்துந் தவிருமோ? பொதுமைத்து அன்றோ?
இன்றுளார் நாளை மாள்வர்; புகழுக்கும் இறுதி உண்டோ?
"விட்டனன் சீதை தன்னை என்னலும் விண்ணோர் நண்ணிக்
கட்டுவ தல்லால் பின்னை யான்எனக் கருது வாரோ?
பட்டனன் என்ற போதும் எளிமையிற் படுகி லேன்யான்
எட்டினோடு இரண்டும் ஆய திசைகளை எறிந்து வென்றேன்!"

(இந். வதைப்படலம், 10, 11)

இதனாலேயே இறுதி நாட்போருக்கு அவன புறப்படுகையில் மிக்க அமைதியோடு பூசனை முறையால் செய்து புறப்படுகிறான். சித்தத்தை அடக்கிய கலைஞன் ஒருவனுக்கே இவ்வமைதி ஒல்லும்.

பூசையைத் தன் மனம் நிறைவடையும் முறையில் நிறைவேற்றிய பின், இராவணன், 'துரகமின்றெனினும் நினைந்துழிச் செல்வதோர்' தேரில் ஏறிப் போர்க்களத்துக்குச் சென்றான்; பூசை செய்யுங்காலத்தில் இருந்த மன நிலை நீங்கி, களத்துள் புகுந்த பின் மறமும் வீரமும் விளங்க நின்றான்.

'மன்ற லம்குழல் சனகிதன் மலர்க்கையான் வயிறு
கொன்றுஅ லந்துஅலைக் கொடுநெடுந் துயரிடைக் குளித்தல்
அன்றுஇது என்றிடின் மயன்மகள் அத்தொழில் உறுதல்
இன்றி ரண்டின்ஒன்று ஆக்குவென்!" (தேரேறு படலம், 25)

என்ற வஞ்சினத்தை மேற்கொண்டான்.

மேகநாதனை இழந்த அணிமையில் இருந்த நிலையினின்றும் இன்று இராவணன் பெரிதும் மாறிவிட்டிருக்கின்றான். அப்பொழுது அவனுடைய காம மயக்கம் ஓரளவு சிதைந்திருந்ததேயொழிய, செருக்கு எள்ளளவும் குறையவில்லை. வெற்றி நிச்சயம என்ற உறுதி இருந்தது. மூல பலம் அழிந்த பின் அவ்வெண்ணமும் ஓரளவு சிதைந்தது. காமம் அடியோடு அழிந்தது. தன்னால் இதுகாறும காதலிக்கப்பட்டவள் இன்று 'வயிற்றில் அடித்தபடி துன்பக் கடலில் ஆழ வேண்டும்!' என்று சபதம் செய்பவனுக்குக் காமம் எங்கு இருக்கக்கூடும்? தன் வெற்றியை முதலிற் குறிப்பிட்டுவிட்டு, பின்னர் அவ்வாறு நிகழாமற்போனால் தான் அழிந்துவிடுவது திண்ணம் என்று குறிப்பிடுபவனுக்கு, வெற்றி தன்னுடையதே என்ற உறுதி எவ்வாறு இருக்கும்? உறுதி இல்லையேயொழிய, தான் வெற்றி பெறுதலுங்கூடும் என்ற எண்ணம் அவன் மனத்தில் இல்லாமல் இல்லை.

கடும்போர் நடந்தது. இராவணன் தன்னிடத்திருந்த வல்லமை மிக்க படைக் கலங்களையெல்லாம் பயன்படுத்தினான். ஆனால், அவற்றால் இராகவனைத் துன்புறுத்த முடியவில்லை. இறுதியாகத் தனக்குத் தேவரனைவரையும் வெற்றி கொள்ள உதவிய சூலத்தை இராவணன் எறிந்தான். அதுவும் இராமனை ஒன்றுஞ் செய்ய முடியவில்லை. இதைக் கண்ணுற்ற பிறகே, இராவணனுக்குத் தான் அழிவது நிச்சயம் என்ற எண்ணம் தோன்றிற்று.

"சிவனோ அல்லன் நான்முகன் அல்லன் திருமாலாம்
அவனோ அல்லன் மெய்வர மெல்லாம் அடுகின்றான்
தவனோ என்னில் செய்து முடிக்கும் தரனல்லன்
இவனோ தானவ் வேதமு தற்கா ரணன்என்பான்!"

(இரா. வதை, 135)

என்ற இவ்வெண்ணம் இராவணனைத் திகைப்படையச் செய்தது. போரைத் தொடர்ந்து நடத்துவதா, வேண்டாவா என்ற எண்ணம் மின்னலைப் போல அவன் மனத்தில் தோன்றிற்று. ஆனால், அவன் அதைப்பற்றிச் சிந்திக்க மறுத்துவிட்டான்.

> யாரே னுந்தா னுருக யானென் தனியாண்மை
> பேரேன் நின்றே வென்றி முடிப்பன் புகழ்பெற்றேன்!"
> (இரா. வதை. 136)

என்ற உறுதியுடன் போரைத் தொடர்ந்தான். இங்கு இராவணன் கூறுவது போரில் வெற்றியன்று; தன் மனத்தை-மனித மனத்தை-வெல்லும் வெற்றி. போரில் வெற்றி கிடைக்காது என்பது அவனுக்கு உறுதியாகத் தெரிந்துவிட்டது. 'முழுமுதற்பொருளோடு மாறுபடக் கூடாது,' என்ற உயர்ந்த நோக்கத்துடன் அவன் போரை நிறுத்தியிருந்தாலுங்கூட, உலகம அவன் உயிருக்குப் பயந்து பின் வாங்கியதாகவே கூறும். 'இப்பழியை வெற்றி கொண்டேன்; புகழைப் பெற்றேன்!' என்றே இராவணன் எக்களிக்கிறான்.

> "எண்ணித் துணிக கருமம்; துணிந்தபின்
> எண்ணுவம் என்பது இழுக்கு." (குறள், 467)

என்ற பொய்யாமொழியை வேறு யார் இவ்வளவு நன்றாகக் கடைபிடிக்கக் கூடும்? பகைவன் வேதமுதற் காரணன் என்று எண்ணாமல் இராவணன் செயலில் இறங்கிவிட்டான. அதற்காகச் செயலை இடையே நிறுத்துவதா?

முடிவு என்னவாக இருக்கும் என்பதைப் பற்றி இராவணனே கவலைப்படாதிருக்கையில், நாம் ஏன் ஏங்க வேண்டும்?

உம்பரும் பிறரும் போற்ற ஒருவனாய் மூவுலகாண்ட இராவணன், மாண்டு தரையில் கிடக்கின்றான். அவனுடைய முகங்கள் பொலிவு பெற்று விளங்குகின்றனவாம். அதினும் இறந்துபோன ஒருவனுடைய முகங்கள் மும்மடங்கு பொலிந்து விளங்குகின்றன என்று புலவன் கூறுகிறான். இது இயலுமா? இறந்தவன் முகங்கள் பொலிவுற்றன என்று கூறுதலோடு, மும்மடங்கு பொலிவுற்றன என்று புலவன் கூறுகிறான். ஒரு சிறிது நின்று ஆராய வேண்டிய இடம் இது. அவனுடைய கருத்தை முழுவதும் வாங்கிக்கொண்டால் ஒழியப் பாடலில் ஒன்ற முடியாது. எனவே, பாடலைப் பார்ப்போம். பாடல் முழுதும் கவிஞன் கூற்று.

"வெம்மடங்கல் வெகுண்டனைய சினமடங்க,
மனமடங்க, வினையம் வீயத்
தெம்மடங்கப் பொருதடக்கைச் செயலடங்க,
மயலடங்க, ஆற்றல் தேயத்
தம்மடங்கு முனிவரையும் தலையடங்க
நிலையடங்கச் சாய்த்த நாளின்
மும்மடங்கு பொலிந்தனஅம் முறைதுறந்தான்
உயிர்துறந்த முகங்கள் அம்மா!"

(இரா. வதை. 201)

பாடலின் பொருள் எளிதாகவே உள்ளது. இனி இவ்வொரு பாடலினிடத்துப் புலவன் அமைத்த ஓவியத்தைக் காண்போம்.

வீழ்ந்து கிடப்பவன் சாதாரணமானவன் அல்லன்; "முக்கோடி வாணாளும் முயன்றுடைய பெருந்தவமும் முதல்வன் முன்னாள், 'எக்கோடி யாராலும் வெலப்படாய்' எனக் கொடுத்த வரமும், ஏனைத் திக்கோடும் உலகனைத்தும் செருக்கடந்த புயவலியும்' (ஷை. 198) உடையவன் அல்லனா? இப்பொழுது அவற்றையெல்லாம் இழந்து

கிடக்கிறான். கனவினும் நினைத்தற்கரிய ஒருசெயல் நிகழ்ந்திருக்கிறது. கேட்டாரெல்லாரும் முதலில் உறுதியுடன் நம்ப முடியாமல் திகைக்கின்றனர். எத்துணைக் காழ்ப்புடையாரும் இத்தகைய ஒரு பெருவீரன் இறந்ததில் வருத்தம் கொள்ளாதிரார். ஆகவே, அவர்கள் மனத்தில் தோன்றும் அவலத்தையெல்லாம் ஆசிரியன் வெளியிட்டுத் தீரல் வேண்டும்.

அவலத்தை வெளியிடப் பல வழிகள் உண்டு இங்கே கலைஞன் கையாள்வது ஒரு முறை. 'அடங்க' என்ற ஒவ்வொரு சொல்லினும இழத்தல் தன்மை பல்குகிறது. முதல் 'அடங்க' என்ற சொல்லிற்கும் இரண்டாவது 'அடங்க' என்ற சொல்லிற்கும் இடையே அவலச்சுவை பெருகுகிறது.

இம்மட்டோ! ஒவ்வொரு சொல்லும ஒவ்வொரு கருத்தைத் தொடர்ந்து வருதலைக் காணலாம். யாரேனும ஒருவன் இறந்த பின்னர் அதனைக் கேள்வியுற்றார் முதலில் அவனிடத்துள்ள சிறந்த இயல்பு ஒன்றைப் பறறி நினைத்தல் உலகியறகை. இறந்தவன தன்னுடைய வாழவில் பல்வேறு இயல்புகள உடையவனாயினும், ஒரு சிறப்பியல்பு அவனுக்கு உரித்தாய் இருந்திருக்கும. அதே போல இராவணனுடைய வாழ்க்கை முழுவதையும் ஆராய்ந்து பார்ப்போமானால், அதில் சிறப்பாகத் தோனறுவது அவனது சினம. இதனை முனனர் ஒரு பாடலில் அவன வாயிலாகவே ஆசிரியன் கூறுகிறான. இந்திரசித்து இறந்த பொழுது தனனை நொந்து புலம்பும் இராவணன, 'சினதெதாடுங் கொற்றம் முற்றி இரந்திரன செல்வம மேவி நினைத்தது முடித்துநின்றேன்!' என வருந்துகிறான. இராவணன் என்று யாராவது நினைத்தால், அவனது சினந்தான் முன்னர் நினைவிறகு வரும. ஆகவே, இராவணன வீழ்ந்தான் என்று

சொல்ல வந்த ஆசிரியனுடைய மனத்தில் அவனது சினந்தான் தோன்றுகிறது. 'இராவணன் வீழ்ந்தது வியப்பன்று; அவன் சினமும் வீழ்ந்ததோ?' என வினவுவார்க்கு விடை தருவது போல ஆசிரியன் முன்னர் அதனைக்கூறினான்; அதினும் வீழ்தல், ஒழிதல் முதலிய பல சொற்கள் இருக்க, 'அடங்க' என்ற சொல்லை ஆளுகிறான். அச்சினம் சிறிது சிறிதாக ஒழிவதற்கு மறுத்து இறுதியில் இறங்கி இறங்கி ஒடுங்கிறது என்ற கருத்தில் 'அடங்க' எனறான. மேலும், அச்சினத்திற்கு உவமை தருவான் வேண்டி மிருகேந்திரனது சினத்தை உவமித்தான். அதிலும சினங்கொளள வேண்டிய சந்தர்ப்பத்தில் எத்தகைய கோபத்தை மடங்கல் கைக்கொள்ளுமோ, அத்தகைய சினத்தை ஆசிரியன் உவமை கூறியிருக்கின்றான்.

இனி அடுத்து வருவது, 'மனமடங்க' என்பதாகும். சினத்தின் பின்னர் இதனை வைத்த கலைஞனது நுட்பமே நுட்பம்! சினம எனபது ஓர் உணர்ச்சி. ஆனால், மனமெனபது உணர்ச்சிகளெல்லாம தோன்றும நிலைக்களனாயுள்ளது. 'ஆகவே, சினந்தான அடஙகிறது; அச்சினந தோன்றற்குரிய நிலைக்களனான மனம் எனனவாயிற்று?' என்பார்க்கு விடையிறுப்பான்போல அம்மனமும செயலின்றி அடங்கிற்று என்றான். முனனர்க்கூறிய 'அடங்க' என்ற சொல்லுக்கும இப்பொழுது கூறும் 'அடங்க' என்ற சொல்லுக்கும் அவலச் சுவையில் மிகுதிப்பாடு இருப்பதைக் காணலாம். இது பின்னர் வருஞ்சொற்களுக்கும் ஒக்கும்.

மூன்றாவது வருவது 'தெம்மடங்கப் பொரு தடக்கைச் செயல் அடங்க' என்பதாகும். பகைவர் அழியும்படி பொருத நீணட கைகளும் செயலொடுஙக எனபது இவ்வடியின பொருள. 'தெவ் மடஙக' என்பது 'தெம்

மடங்க' எனப் புணர்ந்தது. இங்குப் 'பகைவர் அழியப் பொருத கை' என்பது பொருள். இராவணனது தடக் கையின் ஆற்றலைக் கண்ட தெவ்வர் தாமே அழிந்தனர் என்பதைக் காட்டவே ஆசிரியன், 'மடங்க' என்றான். அத்தகைய தடக்கை 'செயலடங்க' என்றான். இறந்த ஒருவன் கை செயலடங்கிற்று என்று கூறுதல் இன்றி யமையாததோ? எனினும், மிக நுட்பமாகக் கலைஞன் வேண்டுமென்றே இங்ஙனம் கூறுகின்றான். வாணாள் முழுதும் போரே செய்து வாழ்ந்த இராவணனை ஒத்த பெருவீரனுக்கு வாளோச்சுதல் முதலிய கைச்செயல் பழக்கத்தால் படிந்துவிட்டன (Reflex action); ஆகவே, அவன் தலை அறுபட்ட காலத்திலும் கைகள் தாமே போர் செய்திருத்தல் கூடும். இங்ஙனம் தலை அறுபட்ட முண்டங்கள் போர் செய்வதைப் பரணி நூல்களிற் காண லாம். இற்றைநாட்போரிலுங்கூட இத்தகைய செயல் கள் ஒரோவழி நிகழ்வதைக் கேட்கலாம். ஆகவே, இராவணன் இறந்தான்; 'அவன் கைகள்—வெள்ளியங் கிரியினை விடையின் பாகனோடு அள்ளி விண் தொட எடுத்த அந்தக் கைகள்-அவைகளுமா தொழிலற்றன?' எனத்தோன்றும் வியப்பின விளுவிற்கு, 'ஆம்! அவை களுங்கூடப் போயின,' என்பான் போன்று 'கைகளி னுடைய செயல்களும் அடங்கின,' என்றான்.

இவையெல்லாம் அடங்கினது ஒரு புறம் இருக்க, 'மீதெழும் மொய்குளன்ன யாக்கையை விடுவதல்லால் சீதையை விடுவதுண்டோ!' என்று இந்திரசித்தனிடம் கூறினானே, அந்த மையல் என்னவாயிற்று? அங்கதனுங் கூட 'முற்ற ஓதியென்? முடித்தலை அற்றபோதன்றி, ஆசையறான்,' என்று கூறினானே! அத்தகைய மையல்! 'அதுவும் வீழ்ந்ததோ?' என்பார்க்கு, 'ஆம், அதுவும் அடங்கிற்று,' என்றான் கவிஞன்.

எனவே, சினமும், அச்சினம் தோன்றும் மனமும், தடக்கைச் செயலும், மயலும் அடங்கின என்று ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் அடுக்கிக் கூறி அவலச்சுவையை அள்ளிக் கொட்டினான். இத்தகைய அழகைக் கூறுங்கால் ஒன்றைவிட ஒன்று வலிமையுடையவாக உள்ளவற்றை நிரலே கிளத்தலை மேல் நாட்டார் 'கிளைமாக்ஸ்' (Climax) என்று கூறுவர்.

இதுகாறும் கேட்டவற்றால், இராவணன் கேவலம் உடல் வீரம் ஒன்றே உடையான் போலும் என்ற எண்ணம் தோன்றுவது இயல்பே. ஆகவே, ஆசிரியன் மூன்றாம் அடியில் அக்கருத்தைப் போக்குகிறான். இராவணனது பலம் உடலொடு நின்றுவிடவில்லை. ஆன்ம பலத்திலும் அவன் எல்லையற்றவன் என்பதைக் காட்ட வேண்டித் 'தம் அடங்கு முனிவரையும் தலையடங்க நிலையடங்கச் சாய்த்த நாள்' என்றான். முனிவர்களையெல்லாம் அடக்கினான். இலங்கை வேந்தன் மனவடக்கம் இல்லாமல் கேவலம் மூக்கைப் பிடித்து மூச்சை நிறுத்தி உயிரை விடும் அத்தகையோரையா வென்றான்? இல்லை. புலன்கள் தாமாகவே அடங்கின தலை சிறந்த இருடிகளை முற்கூறிய கூட்டத்தினின்று பிரிப்பதற்காகத் 'தம்மடங்கு முனிவர்' என்று கூறாது 'தம் அடங்கு முனிவர்' என்று கூறினான். அங்ஙனம் அடங்கின முனிவரை உடல் வன்மையால் வெல்லுதல் ஒல்லாதன்றோ? அவரையும் தலை வணங்கித் தருக்குத் தாழ்ந்து நிலை குன்றச் செய்தவன் என்று கூறும் முகத்தால், அவன் ஆன்ம முன்னேற்றத்தையுங் கூறினானென்க.

இறுதியாக உள்ள அடி 'மும்மடங்கு பொலிந்தன அம்முறை துறந்தான் உயிர் துறந்த முகங்கள் அம்மா,' என்பதாகும். இஃதென்ன விந்தை! உயிர் துறந்த முகங்கள் பொலிவுறுதல் கூடுமோ? சிறிது சிந்தித்துப் பார்க்க

வேண்டிய இடம். கலைஞன் வீழ்ந்து கிடக்கும் இராவணனைக் கற்பனைக் கண்ணால் காண்கிறான்; அவனது பழைமையை நினைந்து மீண்டும் அம்முகத்தை நோக்குகிறான்; இடைக்காலத்து இராவணனது முகத்தை நினைவுகூர்கிறான். உண்மை விளங்குகிறது. மும்மடங்கு பொலிந்திருப்பதாகக் காண்கிறான்; நம்மையும் காணுமாறு செய்கிறான். மனத் தத்துவம் நனகுணர்ந்தவன கலைஞன். மனத்தின்கண் நிரமபியுள்ள உணர்ச்சிகள் முகத்தில் வெளிப்படாது போவதற்கில்லை. 'முயன்றுடைய பெருந் தவமும்', 'உலகனைத்தும் செருக்கடந்த புயவலியும்', 'நாரத முனிவர்க்கேறப நயமபடப் பாடும' வனமையும், 'என்னையே நோக்கி நான இந்நெடுமபகை தேடிக்கொண்டேன்!' என்று சொல்லும இமயத்தை ஒத்த தன்னம்பிக்கையும், 'இனறுளார் நாளை மாளவர்; புகழுக்கும் இறுதியுண்டோ?' எனறு கூறும் மெய்யுணர்வும பெற்ற ஒருவன் முகங்கள் பொலிவு பெற்றிருந்தனவெனக் கூறவும் வேண்டுமோ? இது பழைய இராவணனது தோற்றம். இதை ஒரு முறை காண்கிறான் கவிஞன.

இராவணன் இடைக்காலத்தே 'மயிலின்ஞ் சாயலாளை வஞ்சியா முன்னம் இதயமாம் சிறையில் வைத்தான்' அன்றோ? வேறொருவன் மனைவியை நயந்து சிறை வைத்த ஒருவன் களங்கமுடையவன் அல்லனோ? பிறர் மனை நயத்தலாகிய தவறு செய்த அவன் மனத்தில் மாசு படிதல் இயல்பன்றோ? ஆகவே, அவனது பொலிவை யெல்லாம் மறைத்தது இம்மாசு. இனிப் போர் செய்கின்ற காலத்துச் சீதையை அறவே மறக்க நேரிட்டதன்றோ? மேலும், இராமனுடைய அம்பு, 'கள்ளிருக்கும மலர்க் கூந்தல் சானகியை மனச் சிறையில் கரந்த காதல் உள்ளிருக்கும் எனக்கருதி உட்புகுந்து தடவி' அம மாசை முற்றும் நீக்கிவிட்டதல்லவா?

ஆகவே, இப்பொழுது அம்மாசு முற்றும் நீங்கிவிட்டது. மேலும், சுத்த வீரனான இராவணன் போர்க்களத்தில் இறுதி வரையில் போரிட்டு மாண்டிருக்கின்றான். எனவே, பழைய பொலிவிற்குக் காரணமாயிருந்த வீரம், தவம் முதலியனவெல்லாம் மீண்டும் அவனது முகத்தில் பொலிவைத் தரலாயின. அது ஒரு மடங்கு பொலிவாயிற்று.

'மும்மடங்கு பொலிந்தன' என்று கூறினமைக்கும் ஆசிரியன் காரணம் காட்டுகின்றான். இத்துணைப் பேராற்றலிருந்தும், ஆணவம் என்ற மாயையால் மூடப்பட்ட இராவணன், மெய்யுணர்வு அற்றவனாய் இருந்தான். போரின் இறுதியில் பகைவனைச் சூலமும் ஒன்றும் செய்யவில்லை என்பதுணர்ந்த இராவணனுக்கு மெய்யுணர்வு ஒரு சிறிது தோன்றுகிறது. வாழ்வில் முதல் முறையாக 'இவனோதான் அவ்வேத முதற்காரணன் என்பான்?' என்று நினைக்கின்றான். இம்மெய்யுணர்வு காரணமாக இரு மடங்கு பொலிவு ஏற்பட்டது.

போரென்று மூண்ட பின்னர்ப் பகைவன் கடவுளேயாயினும், எண்ணித் துணிந்த கருமத்தை இடையே விட்டு உயிருக்கஞ்சி மீளல் பேடியர் செயலாகும். எனவே, இராவணன் இவ்வுணர்வு தோன்றிய பின்னரும், 'யாரேனுந்தானாகுக; யான் என் தனியாண்மை பேரேன்; நின்றே வென்றி முடிப்பேன்; புகழ் பெற்றேன!' என்று இறுதி வரையில் போரிட முயல்கின்றான். இனி நடைபெறும் போர் சீதையின்பொருட்டன்று; கடமையின் பொருட்டு. தான் இறப்பது உறுதி என்பது தெரிந்த பின்னரும் புகழ் நிறுத்துவான் வேண்டிச் செய்கின்றதாகலின் கடமையைச் செலுத்தும் ஒப்பற்ற வீரனுடைய முகத்தில் தோன்றும் ஒரு பொலிவு தோன்றலாயிற்று.

எனவே, மும்மடங்கு பொலிந்தனவென்ற ஆசிரியன், அவ்வாறு பொலிவதற்குரிய காரணத்தையும் ஆய்ந்தறிவார் அறியுமாறு கூறினமை கண்டு மகிழ்தற்குரியது.

6. முடிவுரை

" முக்கோடி வாழ்நாளும் முயன்றுடைய
பெருந்தவமும் முதல்வன் முன்னாள்
'எக்கோடி யாராலும் வெலப்படாய்,'
எனக்கொடுத்த வரமும் ஏனைத்
திக்கோடும் உலகனைத்தும் செருக்கடந்த
புயவலியும் தின்று மார்பில்
புக்கோடி உயிர்பருகிப் புறம்போயிற்று
இராகவன்தன் புனித வாளி "

(இரா. வதை. 198)

இராவணன் மாண்டதற்காகக் கவிஞன் பெரிதும் வருந்துகிறான். உலகில் எவருக்கும் கிடைத்தற்கரிய பேறுகளை இராவணன் பெற்றிருந்தான். அதனால், மக்களுக்கு முயற்சியால் அடையக் கூடிய மேன்மைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாய் அவன் விளங்கினான். இத் தகையவன, மனிதர்களுக்குள்ளே மிக மேமபட்டவன, தேவர்களும அஞ்சி ஒடுங்கித் தொழில் புரிந்த பெருமையையுடையவன், அறிவும் கலையுணர்ச்சியும சிறக்கப் பெற்றவன் இறந்துபடுவது உலகத்தின இழவே அன்றோ? மனித சமூகம தன சிறந்த பிரதிநிதியை இழந்துவிட்டதற்காகக் கவிஞன் ஏங்குகிறான்.

கவிஞன் இவ்வாறு தன் மனத்தைத் தெரிவிப்பதிலிருந்தே, இராவணன அழிவுக்கு அவன தீய செயல்களே காரணம் என்ற கொள்கையில் அவனுக்குப் பலமான பிடிப்பில்லை என்பது விளங்குகின்றது. நல்வழியில் நாட்டை ஆண்டு இன்பமாய் வாழ்ந்திருந்தவனைச் சூர்ப்பணகை தன் மன வேட்கையை நிறைவேற்றிக்

கொள்ளத் தவருன வழியிற்செல்லத் தூண்டினுள். இராவணன் பெண் இன்பத்துக்கு இடமளித்த குற்றச் சாட்டுக்கு முழுப்பொறுப்பாளியாவானேயொழிய, அவன் பிறன் மனையாளை வஞ்சனையாற் கவர்வதற்கு வழி தெரியாதவனுகவே இருந்தான். சூர்ப்பணகையின் துர்ப் போதனையினுலேதான் சீதையை அவன் வஞ்சித்துக் கொணரச் சூழ்ச்சி செய்தான என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது.

நல்லார் எவரும் முதன்முதலாகப் பிழை செய்யப் புகும்போது நடுநடுங்குவர். ஆனல், ஒரு முறை தவறு செய்தபின் தொடர்ந்து குற்றஞ்செய்ய அவர்களுக்கே தைரியம் ஏற்பட்டுவிடும். மீண்டும, அவர்கள் குற்றத் துக்கு நாண வேண்டுமேயானல், அவர்கள் செய்த பிழை யைப் பன்மடங்கு பெருக்கிக் காட்டி, அதனல் சேராத பழி சேர்ந்துவிட்டதை உணர்த்தி, அத்தகைய செயல் களால் பெறக்கூடிய பயன்கள பெரியனவல்ல என்ப தையும் தெரிய வைக்க வேண்டும். வீடணன் இம்முறை யில் இராவணன மனநிலையை மாற்ற முயன்ருன். ஆனல், அவன் வெற்றி பெருததன் முழுப் பொறுப்பையும் இராவணனையே ஏற்கச் சொல்வது பொருந்தாது.

"கொல்லாத மைத்துனனைக் கொன்ருய்என்று
அதுகுறித்துக் கொடுமை சூழ்ந்து
பல்லாலே இதழ்அதுக்கும் கொடும்பாவி
நெடும்பாரப் பழிதீர்ந் தாளே !"

(இரா. வதை. 225)

சூர்ப்பணகை அண்ணனிடம் தெரிவித்ததைப் போல, அவன் இன்பமடைவதில் விருப்பம் கொண்டு அவனைச் செயல் புரியத் தூண்டவில்லை என்பது வீடண னுக்கு நன்கு தெரியும் என்பதை இதனல் அறிகிருேம்.

ஏன் தானறிந்த இவ்வுண்மையை வீடணன் இராவண னுக்குத் தெரிவிக்கவேயில்லை? இராவணனுக்குச் சீதையை எடுத்து வந்தது தவறு என்று எடுத்துக் கூறியவர் யாரும், சூர்ப்பணகையைப் போல அவனை இன்பமடையச்செய்ய முயன்றதாக அவனுக்குத்தோன்ற வில்லை. ஏனெனில், சூர்ப்பணகை, அண்ணனைக் கேளாமலே, அவன் இன்பத்தை வேண்டித் தன் மூக்கை இழந்ததாக விளம்பரபபடுத்திவிட்டாள். தன் நன்மையை விரும்பி மூக்கையிழந்தவள் முன் இருக்க, இராவணனுக் காக ஒன்றையும் இழக்க முன் வாராதவராய், அவனும தாமும் ஒன்றையும் இழக்காமலிருக்க உறுதி சொல்லு பவர் பேச்சை அவன் ஏற்றுக்கொளளாதது மனித இயற்கைதானே! பின்னர்க் கும்பகருணன் மேகநாதன் முதலியோர் இறந்த பின்பும் இராவணன் அவர்கள் வற்புறுத்தியபடி தான் செய்தது பிழையே என உணராததற்குக் காரணம், அவன் வேண்டிய காலங் களில் அவர்கள் மறுத்துக் கூருமல் அவன் கட்டளைகளை நிறைவேற்றியதே. இவற்ருல் இவர் அனைவரும், முழு மனத்துடன் தன் நன்மையை நாடவில்லை என்றும், தனக்குப் பயந்தே போருக்குச் சென்றனர் என்றும் இராவணன் எண்ணிக்கொண்டான.

வீடணன் கும்பகருணன் முதலியவர்களால் செய்ய முடியாததை **மகோதரன்** செய்து முடிக்கும் ஆற்றல் பெற்ற வனுய்க் காண்கிருன். இரு முறை மகோதரன் கூறிய நெறியை இராவணன் ஏற்றுக்கொண்டான். இதனுல், பிறர் பேச்சுக்குத்—தன் மந்திரக் கிழவர் ஆலோசனை களுக்கு—இராவணன் மதிப்பளித்தான் என்பது நன்ருய் உணர முடிகிறது. முதற்போருக்குப் பின் மனம் தளர்ந் திருந்த இராவணனை, 'வெற்றியும் தோல்வியும் போரின் இயற்கை; தோல்வியைக் கண்டு தளர்

வடைவது தோல்வியேயொழிய, தோல்விகள் உண்மையில் வெற்றியின் சூசனைகளே,' என்றும், 'சீதையை அபகரித்து வந்த பின் அதற்காக எழுந்த போரைக் கண்டு சீதையைத் திருப்பியனுப்புதல் இராவணன் பெருமைக்கு ஏலாதது,' என்றும் எடுத்துக் காட்டினான் மகோதரன். இராமன் வேத முதற்காரணனாயிருந்ததனாலும், பிறன் மனையாளை நயப்பது பேதைமையாகையாலும், இங்கு மகோதரன் கூறியவை நமக்கு வேண்டாதவைகளாய்ப் படுகின்றன. அவன காட்டிய வழி வெற்றியைத் தரவில்லை. இதற்காக அவன் கூறிய புத்திமதிகள் பொது நிலையில் ஆழ்ந்த உண்மைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டன என்பதை நாம் எவ்வாறு மறுக்கக்கூடும்?

வீடணன், கும்பகருணன், மாலியவான் இம்மூவரும் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியின தத்துவத்தையும நனருய் அறிந்து கூறும ஆற்றலும அறிவும பெற்றிருந்தனர். ஆனல், இவர்கள் தங்கள அறிவின வீக்கங் காரணமாகவே, 'நாம் இராவணனைவிட நன்கு அறிந்துகொண்டிருக்கிறோம்,' என்ற செருக்குக் காரணமாகவே, தாங்கள் கூறியவற்றை இராவணனனுக்குப் பொருந்த—அவன் ஏற்றுக்கொள்ளும முறையில் — எடுத்துக் கூறவில்லை. சொல்லும் திறம் அறிந்திருந்த மகோதரனுக்கு, எல்லாவற்றையும் அலசி ஆராயும் திறமையோ அறிவோ இல்லை. அவன் குறிப்பிட்ட சமயத்தில் மணியடிக்கும் அலாரக் கடிகாரத்தைப் போல, சந்தர்ப்பம் நேர்ந்த போது அரச முறையின் அடிப்படை உண்மைகளைப் பொருத்தம் அறியாமல் ஒப்பித்துக்கொண்டிருந்தான். இவற்றை அவன் வெளிப்படுத்திய விதமே, இராவணன் அக்கூற்றுக்களை ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு செய்தது.

இவற்ருல் இராவணன் அழிவுக்கு அவனே முழுப் பொறுப்பாளி என்றே, அல்லது சூர்ப்பணகையோ

வீடணனோ, கும்பகருணனோ, மகோதரனோ பொறுப் பேற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்றோ திட்டமாய்க் கூறு வதற்கில்லை. இவ்வனைவரும் ஒன்றாய்ப் பொறுப்பில் பங்கு பெறுகின்றனர்.

இராவணன இறந்ததாக நாம வருந்துவதில் பய னில்லை; ஏனெனில், அவன தானாகவோ, அல்லது பிறர் யோசனையாலோ செய்த தீமைகளே அவன் அழி வுக்குக் காரணமாயிருந்தன. ஆனால், அவனோடு அள விட முடியாத நற்பண்புகள் பலவும அழிந்தொழிந்தமை யாலேதான நாம தாங்கொணாத துன்பத்தையடை கிறோம. இந்நற்பண்புகள் எல்லாம இராவணன முயனறு பெற்றவை; தேவர்களாலும், முதல்வர்களாலும் விரும் பிக் கொடுக்கப் பெற்றவை. இவற்றை நனமையைப் பயக்க இராவணன் பயன்படுத்திய வரை, அவன் இனப மாய இருந்தான். இவற்றால் பிறர்க்குத் துன்பத்தைத் தேட அவன் சூழ்ந்த பின், நன்மை தீமையைத் தோற்று விப்பது இயறகை நெறிக்கு மாறுபடுமாகையால், அவன தோற்றுவித்த தீமைகளே அவனை அழித்துவிட்டன. ஆனால், அழிவெய்துவதற்கு முன இராவணன் தான் பல நற்பண்புகளைப் பெற்றிருந்ததையும, அவற்றை நல்ல ஆற்றிலே பயன்படுத்தாததே தன் அழிவுக்குக் காரணம் எனபதையும நன்குணர்ந்தான். ஆகவேதான், 'அவன இறக்காமலிருந்திருந்தால், அவனால் உலகம் நன்மை எய்தியிருக்குமே!' என்று நாம ஏங்குகிறோம். இதையே கவிஞன, 'அவன இறந்தும, இறவாதவனே,' எனக் கூறுவதால் வற்புறுத்துகிறான.

முற்றிற்று.

கம்பன் கலை

கம்ப நாடனுடைய பாத்திரங்களைப் பற்றிய சிறந்த ஆராய்ச்சி நூல்கள்

1.	நாடும் மன்னனும்	....	1·50
2.	அரசியர் மூவர்	....	1·50
3.	தம்பியர் இருவர்	....	2·25
4.	அகமும் புறமும் (அகம)	....	3·00
5.	,, ,, (புறம்)	....	2·00

முத்தமிழ் அச்சகம், 146-14-1000